

Bộ Đôi Lạnh Lùng

Contents

Bộ Đôi Lạnh Lùng	1
1. Chương Cháp 1 :	2
2. Chương Cháp 1 Tt Nhá	3
3. Chương Cháp 2: Cuộc Sống Mới	4
4. Chương Cháp 3	5
5. Chương Cháp 4	6
6. Chương Cháp 5	10
7. Chương Cháp 6	13
8. Chương Cháp 7	14
9. Chương Cháp 8	16
10. Chương Cháp 9	18
11. Chương Cháp 10	19
12. Chương Cháp 11	21
13. Chương Cháp 12	24
14. Chương Cháp 13	25
15. Chương Cháp 14	27
16. Chương Cháp 15	30
17. Chương Cháp 16	32
18. Chương Cháp 17	36
19. Chương Cháp 18	39
20. Chương Cháp 19	43
21. Chương Cháp 20	45
22. Chương Cháp 21	49
23. Chương Cháp 22	51
24. Chương Cháp 23	52
25. Chương Cháp 24	53
26. Chương Cháp 25: Cháp Cuối Nhé	54

Bộ Đôi Lạnh Lùng

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật đã nè :v :- Lãnh Thị Huyền Trang (nó): Một cô gái lạnh lùng tràn trề sát khí. th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-doi-lanh-lung>

1. Chương Cháp 1 :

Tại nhà nó.

Nó đang ngồi thẩn thờ trên chiếc ghế sofa chìm trong bao suy nghĩ băng quơ.từ nhỏ đến giờ nó luôn một mình k quan tâm đến mọi thứ xung quanh.một ngày của nó trôi qua rất đơn giản chỉ nhốt mình trong phòng mãi xa lánh mọi người ngay cả cha mẹ nó.chợt tiếng chuông cửa vang lên dữ dội làm nó bực mình chạy ra xem ai đang phá vỡ ra tới cửa nó giật mình liền vội mở cửa.đó là cha mẹ nó cùng với 1 người máu me đầy mình.máu đã làm đỏ cả chiếc áo của a ta.nó hốt hoảng cuống cả lên.

-chuyện gì z mẹ.người này là ai?s a ta lại.__nó ấp úng.

-để sau đi.mau gọi cấp cứu cho ba_ba nó có vẻ lo lắng

thấy ông z nó cũng hơi lo gọi nhanh cho cấp cứu.một lúc sau xe đến ông Minh(ba nó)đưa người đó lên xe mẹ nó cũng chạy theo nó thì k hiểu gì cứ ngơ ngát rồi chạy theo luôn.nó cứ mãi thất mắc“n đó là ai s ba mẹ lại lo đến z.còn s n đó lại chảy máu nhiều thế”nó đành bỏ qua suy nghĩ của mình mà ngồi chờ với ba mẹ.nó thấy ông bà rất lo lắng và nó cũng thấy n đó khoảng tuổi nó.làm nó càng thất mắc hơn .

Lúc này ba mẹ nó ngồi gục mặt trên ghế vẻ mệt mỏi.tay ba nó vẫn còn những vết máu bị dính khi bế hấn.không gian như trùng xuống làm nó cảm thấy khó chịu.nếu như bình thường nó sẽ mặc thì lúc này nó lại tỏ ra rất quan tâm.nó quyết định xé tan cái không gian này bằng giọng nói ấm áp của mình.

-ba mẹ nói cho con nghe có chuyện gì vậy?

-con ngồi xuống để mẹ nói__nó ngồi xuống cạnh mẹ.

-lúc ba mẹ đi cắm trại ở chân núi.vừa đến nơi thì thấy cậu ta vướn trên bụi rậm máu chảy rất nhiều.có lẽ cậu ta rơi trên núi xuống.ba con hốt hoảng bế cậu ta về với hy vọng sẽ k sao vì núi đó cũng k cao lắm.__mẹ nó thở dài vì bà hay đi làm từ thiện nên gặp chuyện này bà rất lo.

nó hiểu ra mọi chuyện.khẽ nhìn ông bà nó nhẹ nhàng nói.

-thôi!ba mẹ về nhà đi.con thấy ba mẹ có vẻ mệt rồi.để con ở đây có gì con gọi vào.

ông bà giật mình vì đây có lẽ là lần đầu tiên nó quan tâm ông bà như vậy.mẹ nó chợt bật khóc rồi nín tay ba nó về vì bà sợ nó buồn.trước khi đi bà ôm trầm lấy nó còn ba nó thì nở nụ cười mà đã lâu ông k hé.

2. Chương Cháp 1 Tt Nhá

5 tiếng đồng hồ đã trôi qua n đó vẫn đang được cấp cứu.nó cảm nhận được nỗi lo của cha mẹ nó.từ bao giờ nó cầu xin cho người kia được sống.một lúc sau ông bác sĩ bước ra nó mừng rỡ chạy đến chợt nhỏ thấy hơi lổ liền trở về về lạnh lưng vốn có của mình.

-người đó sao rồi bác sĩ?

ông bác sĩ thở 1 hơi dài mệt mỏi.

-k sao rồi.cậu ấy đã ổn nhưng do chấn thương đầu nên có thể cậu ấy sẽ k nhớ gì nữa.mọi người tìm cách gọi lại kí ức cho cậu có thể sẽ giúp ích đó.nhưng hiện tại có thể cậu ấy sẽ ngủ 1 thời gian dài.cứ nằm lại vài ngày để theo dõi nếu k sao thì gia đình có thể mang cậu về chăm sóc rồi chờ kì tích.haizz.

nó chợt buồn lại hẳn.giọng nó nhẹ xuống.

-cám ơn bác sĩ.vậy giờ có thể thăm cậu ấy được k ạ!

-chúng tôi sẽ chuyển cậu ấy vào phòng điều trị đặc biệt.cháu có thể vào thăm.àk tôi thấy cái này trong túi cậu ấy.nhờ cô giữ hộ_ông bác sĩ đưa cho nó 1 cái chìa khóa nhà có móc vào 2 cặp chữ.“Hoàng Phú&Diệu Linh”nó cầm lấy và chắc chắn n đó tên Hoàng Phú rồi đi theo ông bác sĩ.

vâng người đó chính xác là hần đấy ạ!

nó bước vào phòng bệnh của hần chưa kịp xem hần ra sao thì nó đã lấy điện thoại báo cho ba mẹ hay rồi bảo họ sáng hă vào.khẽ quay lại nhìn hần nó giật mình tim nó đập nhanh và đôi mắt k rời hần nó k ngờ hần lại sở hữu khuôn mặt trời phú đến vậy.đôi mắt nhắm nghiền.sống mũi vươn cao.khuôn mặt rất rất là thanh tú.thêm đôi môi đỏ kia với nước da trắng mịn như con gái thì thật nhanh chóng chiếm trọn trái tim nhỏ.1 trái tim đã lâu rồi k có nhịp đập.k hề rung động trước bất kì ai.nó giật mình thoát khỏi cái sức hút lạ thường của hần xua đi suy nghĩ của mình.nó tiến lại ngồi cạnh hần.nắm lấy tay hần.

-a Phú àk.có lẽ duyên phận đã đưa a đến bên e.a hãy tỉnh lại và đón chờ cuộc sống mới.1 cuộc sống có e.a hãy là của e nhé!thật sự là của a rồi.nếu a có thể tỉnh lại e xin hứa e sẽ mãi là của a.và lúc đó a nhớ sẽ yêu e nhé!đừng xem e là người xa lạ_nó biết rõ là mình đang nói gì.nó biết dù mới gặp nhưng chính hần đã làm tim nó đập trở lại cho nó có sức sống từ những ngày tăm tối lúc trước rồi nó ngã vào tay hần ngủ quên k hay.

Sáng hôm sau

Ba mẹ nó nhanh chóng vào thăm hần.Người mà họ k hề quen biết trong tâm trạng rất tốt.vừa đứng trước cửa phòng ông bà chợt khựng lại khi thấy nó đang dựa vào tay hần ngủ trông vẻ mặt rất mệt mỏi và đầu đó ánh lên 1 nụ cười tìm ẩn.k muốn đánh thức nó dậy ông bà sang bằng ghế ngồi chờ cả 2 nhìn nhau nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng sớm.khẽ nhìn ông bà Hiền(mẹ nó)hỏi.

-ông àk tôi thấy con bé có vẻ thay đổi rồi.

-tôi cũng thấy vậy.mà trông con bé có vẻ thích cậu đó.bà nhìn con bé nắm tay cậu đó ngủ kìa_ba nó khẽ cười.

-thì đó_mẹ nó cười khẩy.

-ủa!sao ba mẹ k vào mà ngồi đây_nó từ phòng bước ra.

-àk tại mẹ thấy con ngủ say quá.thôi mình vào thôi ông_bà quay sang ba nó

cả 3 bước vào phòng vừa nhìn thấy hần ông bà liền giật mình như nó cả 2 k tin vào mắt mình ông bà k ngờ người ông bà cứu lại đẹp trai như thế.và giờ ông bà cũng đã hiểu vì sao nó lại như thế.chợt tỉnh lại 2 n ngồi xuống.

-cậu ấy ổn rồi hả con?_ba nó hỏi

-ạ.nhưng a Phú có thể k tỉnh lại mà nếu tỉnh thì cũng mất trí nhớ thôi ạ!_mặt nó buồn buồn.

-cậu ấy tên Phú àk.sao con biết_mẹ nó thất mắc

nhẹ đưa chiếc chìa khóa của hắn ra nó nói khẽ

-đây ạ!

ông bà nhìn vào cặp chữ và hiểu ra mọi chuyện nhưng sâu trong thâm tâm 2 n vẫn đặt ra câu hỏi“Diệu Linh là ai”và theo tg một ngày k xa chính DL sẽ gây ra cho nó và hắn chuyện k lành.

-nhưng con nói Phú có thể k tỉnh lại là sao_ba nó hỏi

nó úp mặt xuống tỏ vẻ thất vọng

-đầu a ấy va phải đá gây chấn thương.với lại mất nhiều máu nữa.

-rồi mình tính sao ông.mình k biết cậu ấy là ai gia đình cậu ấy ở đâu nữa_mẹ nó nói giọng lo lắng

-hay là mình cứ đem cậu ấy về.nếu cậu ấy tỉnh lại và nhớ ra thì mình giúp cậu ấy tìm gia đình còn nếu k thì mình cứ xem cậu là người 1 nhà_ba nó nói

-được đó_nó hớn hở

-coi con kìa mới gặp mà thích Phú thế sao!_mẹ nó cười

-con...con_nó ấp úng-vậy quyết định vậy nha.

ông bà thấy nó vậy liền bật cười và cũng biết rằng hắn sẽ là người giúp cho con họ thay đổi.côi lòng tự ái lên và hạnh phúc chiếm trọn con tim họ.lúc này họ chỉ mong hắn sẽ tỉnh lại.

3. Chương Cháp 2: Cuộc Sống Mới

Đã 2 ngày trôi qua trong bệnh viện hắn vẫn nằm đấy k có tiến triển gì mặc cho nó đang lo lắng.bữa nào nó cũng bên cạnh hắn chăm sóc cho hắn.ba mẹ nó bảo về thì nó cũng về nhưng rồi cũng chạy vô bên hắn.có ai tin được k một cô gái 18t sống trong im lặng giờ lại thay đổi 360°chỉ vì 1 người k quen k biết kể cả giọng nói thế nào có ấm áp như khi nó được ngắm hắn hay trái ngược với vẻ đẹp kia.và nó khẳng định lại đây là định mệnh đã mang đến cho nó nên nó sẽ bắt lấy k buông.

hnay nó còn 1 niềm vui là hắn đã được xuất viện và giờ ba nó đang đưa hắn về với nó.về đến nhà nó dìu hắn lên căn phòng mà nó vừa dọn dẹp(chính tay nó đẩy dù nhà có n giúp việc ạ!)nó đặt hắn xuống trong.khẽ vào tai hắn.

-“a hãy tỉnh lại nhanh nhé!”

vậy là ngày nào cũng như ngày nấy nó nhốt mình trong phòng hắn k chịu ra ba mẹ nó thấy thế cũng lo nhưng đầu đó vẫn nở nụ cười hạnh phúc.ông bà thầm nghĩ “nếu Phú tỉnh lại và là con rể mình thì tốt biết mấy nhờ Phú mà con bé có vẻ vui lên hẳn.ông trời thương nhà mình rồi.”

1 tuần trôi qua hắn vẫn k tỉnh lại nó thất vọng hoàn toàn hnay ngồi cạnh hắn nắm lấy tay hắn nó khóc khóc rất nhiều nước mắt nó đã ướt cả tay hắn trong tiếng khóc là tiếng nói như gào thét lên vì tuyệt vọng.

-“sao a k tỉnh lại.a k muốn gặp e sao.a ghét e lắm sao?e xin a hãy tỉnh lại đi tỉnh lại và đón nhận e nhé.a có nghe k.”

chợt nó cảm thấy tay hắn mà nó đang nắm như cử động càng lúc càng mạnh hơn nó nín thở quan sát cho đến khi mắt hắn từ từ mở ra ánh nắng làm hắn nhú mắt và hắn đã tỉnh lại.nó thì như từ chết sống lại niềm vui ủa đến làm nó nghẹn ngào.

-a...a tỉnh lại rồi.tốt quá.tốt quá.a thấy s rồi khỏe chưa?

hắn đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhìn vào mặt nó hắn ngơ ngát k biết gì.

-cô là ai.tại s tôi lại ở đây.sao tôi chẳng nhớ gì z?

-e là người đã cứu a(xạo quá).a bị ngã từ trên núi nên có thể mất trí nhớ

-sao!tôi k còn nhớ gì nữa s?tôi k tin.TÔI K TIN.AAAA.

hắn mất kiểm soát đập liên tiếp vào đầu rồi còn xé cả chiếc chăn đang đắp nữa.nó lo lắng ôm lấy hắn nắm chặt 2 tay hắn k buông mà khóc.

a dừng lại đi a đang làm a đau đấy!a hãy quên mọi chuyện và chấp nhận 1 cuộc sống mới_hắn dịu lại khi nghe lời nói ấm áp chưa từng có của nó.nó nói tiếp nhưng rất nhỏ.-một cuộc sống có e.

-Cô buông ra..BUÔNG RA.TÔI PHẢI TÌM LẠI KÍ ỨC CỦA TÔI_hắn lại mất bình tĩnh

-KHÔNG.KHÔNG E K BUÔNG.A BÌNH TĨNH LẠI E HỨA SẼ CÙNG A TÌM LẠI KÍ ỨC CỦA A_nó nói lớn chỉ cố để hắn hạ xuống

lúc này hắn như 1 con chim lạc bầy mọi thứ thật tồi tệ. hắn k còn nhớ gì nữa s?hắn đã quên đi gia đình mình s?hắn nén lại cơn đau nhẹ nhàng tháo tay nó ra khỏi n hắn rồi đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn nó

-cô giúp tôi s?

-ờ!e giúp e sẽ giúp a!_nó nói

-cảm ơn e_hắn khẽ nói

câu nói của hắn làm nó hạnh phúc nó cảm thấy thật tuyệt vời trong lúc này.nó k biết nói gì chỉ biết cười 1 nụ cười hạnh phúc.

một lúc s ba nó về cùng mẹ nó.vừa nghe tiếng mở cổng thì nó 3 chân 4 cẳng chạy ra thông báo mà miệng cứ cười k ngớt.ba mẹ nó thấy vậy cũng vui k kém.2 n cùng nó lên phòng hắn.

-dạ!chào 2 bác.cảm ơn 2 bác vì thời gian qua đã giúp con nhưng giờ con tỉnh lại rồi con phải đi tìm lại quá khứ của mình và gia đình mình.chắc họ lo lắng lắm rồi ạ!_hắn lễ phép nói

-s a phải đi s.k được a còn yếu mà_nó nói lớn giọng

-con biết gia đình mình ở đâu mà tìm.thôi con cứ ở đây với 2 bác.2 bác xem con như con z nên con cứ thoải mái.với lại con ở đây thì con Trang có thể đưa con đi đến nhiều nơi biết đâu con có thể nhớ lại_ba nó nói

-nhưng.._hắn ấp úng

-thôi quyết định vậy nha.sẵn đây tôi thông báo cho cả nhà hôm nay tôi được thăng chức làm chủ tịch tạm thời của tập đoàn HP.vì cậu chủ tịch đột nhiên k thấy nữa!đây mọi người nhìn xem đây là cái thẻ dành cho chủ tịch này(là thẻ này tập đoàn HP-của hắn đó.có quy định chủ tịch phải có 1 cái thẻ hình tròn có in hình con rồng và 2 hạt kim cương thật.nhưng vì ba nó chỉ là tạm thời nên chỉ có 1 viên.và cái thẻ đó có cả vân tay của chủ tịch in trên con rồng)_ba nó giơ cái thẻ lên mọi n ồ lên mừng rỡ Mà xít xoa cái thẻ như báu vật.

4. Chương Cháp 3

Trong khi mọi người đang ồ lên thì hắn lại có 1 cảm giác đặc biệt với cái thẻ đó.nhưng cố nhớ lại thì đầu hắn lại đau như ngàn mũi kim đâm vậy.1 cảm giác khó chịu khiến hắn phải ôm đầu lại.à! cũng lo lắng và dĩ nhiên nhất là nó rồi. -a sao vậy.đau ở đâu để e xem cho_nó lo lắng

-đau đầu quá_hắn cố nói

-ba mẹ ảnh sao vậy.sao.._nó quay sang giục ba mẹ

-có lẽ Phú mới tỉnh nên còn yếu lắm.thôi con nằm nghỉ tí khỏe lại àk.con chăm sóc cho Phú nha Trang_mẹ nó nói rồi kéo ba nó ra ngoài

-s...s...tôi tên Phú s?...AAAA_hắn hỏi trong cơn đau

-ừk.a tên Phú.thôi a nghỉ cho khỏe đi để e pha cho a ly sữa chắc a cũng đói rồi_nói xong nó giục hắn nằm xuống rồi chạy xuống nhà pha ly sữa(vinamilk hốt)đem lên cho hắn.

bước vào phòng nó thấy nhẹ nhõm hẳn vì hắn đã ngủ rồi.hắn k còn đau đầu nữa và tim nó cũng được chữa lành nhng vết dao khứa khi thấy hắn đau đớn.nhẹ đặt ly sữa xuống nó tiến lại gần hắn.khuôn mặt thiên thần kia ngày nào nó chẳng ngắm nhưg tại s hôm nay lại lug lih và dễ thương đến thế kia.đôi môi kia vẫn là hôm nào nhưng giờ nó lại muốn chạm thử.

nhẹ đặt môi mình chạm vào môi hắn nó cảm thấy 1 cảm giác rất lạ.cứ lâng lâng vui vui và hồi hộp s ák.tim nó đập càng nhanh hơn chợt hắn mở mắt ra và trông cảnh tượng hắn k biết nên làm gì.hắn k cử động và cũng như nó tim hắn đập nhanh vì đây là nụ hôn đầu của hắn(tuy quen với DL nhưng hắn vẫn chưa hôn cô cái nào cả)nó tỉnh lại sau cơn say tình nhận thấy hắn đã tỉnh mặt nhỏ như trái gấc(nhục k có gì bằng)vội ngồi bật dậy nó cười cười hắn thì chẳng biết nên thế nào mới đúng

-e..e_nó ngượng ngùng

-đưa cho a ly sữa_hắn biết nó ngại nên giải vây hộ

-dạ!đây..đây.nè_nó ấp úng rồi đưa ly sữa cho hắn

-mai e đưa a đi vòng chỗ này nhé!

-dạ.

2 người cứ trò chuyện như thế cho đến lúc chiều.cả 2 hnay rất vui và đầu đó sâu trong trái tim họ cùng đập chung nhịp.nhịp đập của tiếng sét tình yêu.

ba nó vào phòng gọi cả 2 xuống để đi đến nhà hàng Nhật ăn mừng cả 2 rất vui nhưng hắn chợt khựng lại nhìn mình.hắn k có gì ngoài bộ đồ trên người nhưng bộ đó k hợp để vào nhà hàng đặc biệt là nhà hàng hạng nhất như thế(khổ vãi).

hihi mình chỉ nói là tim hắn đập chung nhịp chứ có nói là hắn thích nó đâu mọi người ơi...hồhồ.

rồi hắn với nó sẽ thế nào và có những rắc rối gì đang đợi họ và liệu hắn có tìm lại ký ức bị chôn vùi của mình k?mọi người hãy đợi nhé!thank vì đã đọc truyện của mình..

~*~

có vẻ hơi ngại hắn ấp úng

-nhưng con...

-này con cầm lấy đi.nó là của con đây_ba nó đưa cho hắn 1 thẻ tín dụng mà ông chuẩn bị sẵn mặt cười rạng rỡ

-nhưng.._hắn lại ấp úng

-k s đâu!người 1 nhà k mà!_ba nó nói

-dạ!cảm ơn bác_hắn nhận lấy và lòng thì rất cảm kích hành động của cả nhà giành cho hắn.còn nó thì nhìn ba mình mà cười rồi giục họ đi ăn.hắn vào cửa hàng thời trang mua ít đồ rồi đến nhà hàng ăn cũng gia đình mới của mình trong niềm vui khó tả .

Cháp này ngăn mọi người thông cảm nhé :* :*

5. Chương Cháp 4

Sáng hôm sau:

nó thức thật sớm để chạy qua phòng hắn gọi hắn dậy những tưởng như mơ“a ấy sẽ ôm lấy mình”nhưng nó k hay rằng chuyện đó chỉ là ngày hôm qua.

-a thức chưa?

hắn mở cửa phòng ra đưa ánh mắt được tinh chế từ hàng trăm tầng băng nhìn nó làm nó phải sợ mặc dù cái ánh mắt đó nó luôn dùng với tụi con trai

-cô là ai.mới sáng làm gì z?

(shock tập 1)-e là Trang nèk.a khủng àk

-Trang nào?_hắn tỉnh bơ

(shock tập 2)-a điên àk.e là n đã cứu a đấy(xạo nữa)_nó hơi bực

-vậy àk!cô làm gì mới sáng đã phá giấc ngủ của tôi z.bộ hk có gì làm àk.

(shock toàn tập)-vậy thôi!tôi đi_máu tràn lên đỉnh điểm nó chạy về phòng

-ok tùy cô-hắn vô tư vào phòng

(vậy nèk các bác.hắn là 1 n có tính tình kì cục.đồng ý hôm qua nói cười thân thiết nhưng qua hôm s thì đầu lại vào đó hắn xem như k quen biết chẳng có chuyện gì tuy mất trí nhớ nhưng bản tính khó mất lắm ạ! 18t mà hắn chỉ có duy nhất 1 n bạn thân là Duy(thư ký của a)là các bác thấy hắn còn kín hơn cả nó.vì nó đã có đến 2 con bạn)

nó về phòng thì như con đ***n mặt mày nổi lửa nó tức tối lôi đầu 2 con bạn mình ra mà “giận cả chém thấy bà tẩm thớt”

-alo gì đó bà.còn nhớ tụi này àk_Phương trả lời

-2 bà mau ra quán cf Happy liền cho tôi nếu k mai vào học đừng trách

-ờ..tụi tao đến liền_Phương hốt hoảng nói vì nhỏ biết nó đang có chuyện

Nhân vật mới ra rồi ạ!

-Huỳnh Trúc Phương(pi):cũng như nó cô rất xinh đẹp dễ thương.là bạn thân của nó.con gái của chủ tịch cty bất động sản lớn

-Phương Yến Nhi(sandy):vẻ đẹp thiên thần ánh mắt đen huyền ảo là bạn thân của nó.con của ông chủ giàu có về thị trường cntt.

một ngày trôi qua nó và hắn k nói gì với nhau.nó thì tức tối còn hắn thì tỉnh như ruồi giấm với cái mặt lạnh.nó thấy nhớ hắn nhưng k dám gặp hắn rồi tự nhủ“k s.mai là mình được học chung với anh từ từ rồi anh cũng hiểu mình thôi!híhíhóhó”(khìm)

hôm nay ba nó đã làm hồ sơ cho hắn vào học chung với nó(lớp 12 ák) tại trường Lan Anh(k phải trường cũ của hắn đâu)rồi ông cũng phải xa nhà vài tháng vì ông đi công tác còn mẹ nó thì về quê nên mọi việc đều tạo cơ hội cho nó và hắn(***)

sáng hôm sau là ngày nhập học sau khoảng thời gian nghỉ hè.nó quyết định gọi hắn đi cùng vì nó có xe riêng để đến trường khẽ gõ cửa phòng hắn

-a thức chưa đi học cùng e nha!

-cô đi trước đi.tí tôi đi xe buýt_hắn nói vọng ra

-nhưng sẽ trễ mất a đi cùng e đi!

-thôi tôi k đi chung với con gái.cô đi trước đi.

nó thất vọng lái xe đến trường thì cũng vừa lúc tiếng chuông báo hiệu vào lớp vang lên

..RENG.RENG..

nó vào lớp mà đầu cứ ngó xung quanh tìm hắn chết đâu rồi”cái tên này k chịu đi với mình k biết có do ngủ lâu quá rồi khủng luôn k.

.hứchức s a ác với e quá z?”nó cứ vậy mặc cho 2 con bạn cứ ó á bên tai cho đến khi cô giáo vào tìm nhỏ đập k đều tổ về lo lắng.lớp nó học là 12A1 lớp đứng đầu ák

-chào các ellóp chúng ta năm nay có bạn mới.e vào đi.

nó mừng rỡ hướng mắt lên nhìn“giờ này mới tới ghét quá đi àk”

từ ngoài cửa bước vào 1 cô gái với tướng đi ồng ẹo khuôn mặt xinh xắn với 1kg son và 3kg kem phấn nhưng cũng đủ làm ấy boy chết mê chết mệt

-chào các bạn mình là Diệu Linh.mong các bạn giúp đỡ_nhỏ nháy mắt làm mấy cậu té ngã

nó thất vọng tràn trề và càng lo cho hần hơn nhưng nó vẫn giật bắn n khi nghe tên của cô ta.rồi cô ta tiến đến chỗ nó định ngồi xuống cạnh nó nhưng bị nó cản lại rồi quát lớn vì nhỏ giành chỗ này cho ai kia

-đi chỗ khác!

-ơ hay.bàn của cậu àk_DL liếc nó

chưa kịp gì thì đã bị 1 đám con trai kéo ra vì sợ DL bị bầm cái mặt đầy kem kia do ở trường nó nổi tiếng là bà la sát với cặp mắt k sức sống mà.DL tức tối đập mạnh vào bàn rồi ngồi xuống.cả lớp dồn ánh mắt vào DL.hiện cô đang bốc hỏa là ngọn đuốc của lớp a chàng ngồi cạnh cô đang bị nường k dám cử động. chợt nó thấy hần từ cổng bước vào chân đi khắp khênh hình như gặp phải chuyện gì?k để ý đến cô giáo nó chạy như bay ra đỡ hần.cả lớp giờ lại dồn ánh mắt vào nó mà há hóc vì chưa bao giờ có cảnh tượng như vậy xảy ra.hần vừa bước vào trường thì hàng ngàn cặp mắt hình trái tim bay thẳng ra chỗ hần nhưng khi thấy nó đến thì trái tim giờ là viên đạn hướng thẳng vào nó.

-a bị gì z?đã bảo đi cùng e mà!_nó cúi

-k có gì_hần đi thẳng vào lớp

vừa bước vào lớp thì ôi tội cho hần.bị 1 đám girl vây quanh còn bà cô thì chết đứng luôn.mấy a boy thì tỏ vẻ ghen tị nhưng phải công nhận hần rất đẹp.hần tuy bị bao vây nhưng thấy rất bình thường và đi tìm chỗ ngồi của mình.đang loay hoay tìm chỗ thì hần bị ai đó kéo đến cuối lớp đó chính là nó vì nhỏ đã chưa sẵn chỗ cho hần mà.

mọi n ai cũng nhón nháo lên vì sự xuất hiện liên tiếp của 1 hotgirl và 1 hotboy nhưng chỉ có DL là k nói gì tìm cô ngừng đập.

và hơn hết k tin vào mắt mình“là a sao!a Phú a vẫn còn sống s.e đã đi tìm a.và giờ có phải là a k?”cô thầm nghĩ

chạy thẳng xuống bàn hần DL ôm lấy hần nước mắt đầm đìa.

-a Phú!a Phú e nhớ a lắm thời gian qua a ở đâu?

nó thì bất ngờ vì hành động của DL nhưng đầu đó nó cảm thấy hụt hần chợt nó nhỏ ra cái chìa khóa của hần.nó càng buồn hơn khi biết DL là bạn gái của hần.còn đối với hần thì đơ người k biết gì.hần tức giận đẩy DL ra

-cô là ai s vô văn hóa thế?

-a..a..e là DL bạn gái a này!

-cô điên àk tôi làm gì có bạn gái.cô mơ đấy àk_hần tỉnh bơ

-a..a sao vậy.e đây mà.a k nhớ những lời ngọt ngào của mình s?a đã nói“a yêu e!sẽ mãi bên e dù thế nào”mà.a bị gì vậy

những câu nói của cô làm đầu hần đau rất dữ dội hần quát cô im đi thì cô lại càng nói thêm.hần ôm lấy đầu đau quân quai.cả lớp thì đơ toàn tập luôn.từ phía s nó bước đến đỡ lấy hần rồi quát lớn

-CÔ IM ĐI.NGỪNG NGAY CÁI LỜI NÓI ĐƠ BẮN ĐÓ

-TÔI K IM.MÀ CÔ LÀ AI MÀ NÓI VỚI TÔI NHƯ..BỐP_chưa nói hết câu nó đã cho cái mặt ề phần kia ăn tát làm DL giật bắn người.

nó kéo hấn ra sau trường,địa bàn của nó mặc cho ánh mắt của mọi người.vì nó nghĩ nơi yên tĩnh sẽ giúp hấn tốt hơn.nó đỡ hấn ngồi xuống rồi ngồi cạnh hấn k nói gì.một lúc sau

-a khỏe chưa?_mắt nhỏ tròn xoe

-đỡ hơn rồi!mà cô ta là ai?_hấn úp mặt

-e k biết_nhỏ muốn giấu hấn vì nhỏ sợ sẽ mất hấn

-mày làm gì ngoài đây z?_sandy và Pi đến ngồi cạnh nó và hấn

-ơ sao tụi bây biết t ở đây_nhỏ ngạc nhiên

-mày đùa àk.mà cậu này là ai_Phương hướng mắt về phía hấn cả 2 đều tròn 2 mắt ra nhìn hấn

-là bạn t

-chào cậu mình là Phương.mình là Nhi

-chào tôi tên Phú_hấn đáp

cả 2 ngạc nhiên với thái độ của hấn nên chỉ biết cười trừ

-thôi mình về đi.chán quá àk_nhỏ đứng lên thở dài định bước đi nhưng k may cho nó là nó vừa bị chèo chân nên ngã nhào vào người hấn khoảng cách giờ là 0cm và mắt nhìn mắt.môi chạm môi và tim thì phình phịch.nó đỏ mặt từ từ ngồi dậy rồi kéo hấn lên.còn hấn thì shock quá rồi vì đã 2 lần kiss với nó.2 con kia thì nhìn nhau cười híhí(con ngựa)

-ơ...e xin lỗi tại..tại_nhỏ nói gỡ

-àk mình về thôi_hấn cũng giả vờ đánh trống lảng

-chân cậu bị gì thế?Nhi hỏi

-ờ..k có gì?_hấn chuồn trước

-này a k về với e àk_nhỏ nói với theo

hấn k trả lời chỉ cố đi thật nhanh.ra trạm xe buýt nhưng tội cho hấn là hiện tại chân hấn đang đau và xe thì k thấy đâu.đợi một lúc hấn bực bội đi bộ về luôn ta nói lê về tới nhà hấn muốn xỉu.chân thì đang chảy máu.mồ hôi thì nhễ nhãi ướt cả áo.nó từ trong nhà chạy ra mặt lo lắng

-a s vậy?chân a chảy máu kìa

-k có gì!_vẫn câu nói trống k hấn bước lên phòng nó cũng chạy theo

-cô k định để tôi thay đồ àk?

-ờ..e k nhìn đâu.

hấn bước vào phòng tắm thay vào 1 cái quần short(phải k ta mình k nhớ nữa)và 1 chiếc áo thun đen tôn lên làn da của hấn.bước ra với cái chân bị trầy xước hấn nhũu mài

-chân a bị gì z?lần này a k nói thì e sẽ k tha cho a đâu?_nó cáu lên

-k có gì_hấn đang nằm trên giường tay đặt lên trán

-NÓI K?_nó quát

ngay lập tức 3 hồn 7 vía của hấn bay loạn xạ với cái âm thanh chất lượng digita kia.hấn ngồi bật dậy ú ú ở ớ nhìn mà mắc cười-tại..tại..lúc sáng tôi..tôi.cứu thẳng nhỏ trên đường nên vậy_nói xong hấn giật mình“ủa s mình phải trả lời.haizz giọng nhỏ này khỏe thật làm mình khùng luôn”hấn thầm nghĩ

nó nhìn qua nhìn lại chân hấn rồi lấy bông băng lại

-làm gì z?

-băng lại chứ gì bộ a định để vậy àk_nó liếc hần phát

-k cần_hần rút chân lại

-haizz!CÓ NGỒI IM KHÔNG THÌ BẢO_nó quát lớn làm hần k dám nhút nhít ngồi yên cho nó băng.còn nó thì cười(tùm tùm)“a cũng biết sợ e s!e đã biết cách trị đầu lì như a rồi”nó thăm nghĩ

-này!này!cô bị bệnh lâu năm mà đầu àk?_hần trêu nó

-ừk...ủa mà a nói gì?a muốn chết hả?_nó giật mình

-có băng k?làm gì z?

-ờ..đang băng nèk!_một lúc s nó thở phào khi nhìn vào vết băng nhìn cũng tạm ổn(lần đầu nó băng đấy)nó cười khúc khúc rồi đơ người 30' khi thấy hần đang đưa cái ánh mắt dùng để nhìn động vật quý hiếm mà nhìn nó

-làm gì nhìn dữ z!muốn ăn e luôn àk!

-tôi cứ nghĩ mình đang sống chung với con điên k đấy!thật cô k bị gì phải k?_hần sờ trán nó

-điên cái đầu a đấy_nó lấy

-ơ hay!mà cô còn nhớ là phải dẫn tôi đi vòng thành phố để xem tôi có nhớ gì k k vậy?_hần lườm nó

-ừk vậy đi thôi!nhưng chân a.._nó nhìn vào chân hần

-k chết đâu mà lo_hần nói rồi kéo nó xuống nhà

hần đi lấy xe rồi chở nhỏ đi lòng vòng

-a nói là k đi chung với con gái mà!

-là đi học má ơi!

chạy đã mấy vòng nhưng hình như k có cái gì làm hần nhớ cả.nó thì mệt mỏi hần thì vừa buồn vừa thất vọng.nó khẽ nắm tay hần an ủi nhưng k may là lần này hần đẩy tay nó ra ngay rồi chạy thẳng về nhà

tại 1 ngôi biệt thự khác DL đang băng khuâng suy nghĩ cô k ngờ hần vẫn sống.hôm đó khi hần rơi xuống vực cô đã ngất đến sáng khi tỉnh lại đi tìm hần thì chỉ thấy máu và máu.cô thất vọng báo cho Duy biết(bạn thân hần đấy)rồi cô cũng chuyển đến Lan Anh học.nhưng trở trêu thay đến đây cô lại gặp hần đó có phải là duyên phận k?cô vội báo cho Duy biết hần vẫn sống ngay lập tức mọi hồ sơ để Duy chuyển đến Lan Anh học đã xong xuôi chỉ đợi đến ngày mai cậu gặp lại n bạn thân của mình.và chắc hần đêm nay Duy sẽ k ngủ được..

quay lại với hần và nó 2 n đang thử tài xem ai bơ ai hay hơn và chắc rằng kết quả là nó sẽ thua cuộc vì từ lúc về đến giờ nó cứ đi qua đi lại như bà già vì nó lo cho hần.nói vậy thôi chứ nó lo DL sẽ cướp hần khỏi nó(đang giờ cũng có phải của bà đâu)nó lo khi hần nhớ lại hần sẽ theo DL và sâu trong thăm tâm nó ước hần đừng nhớ lại hãy là như thế này tuy hần k để ý đến nó nhưng cũng âm áp lăm rồi.nó k giải diễn tả tình cảm của mình vì 18 năm qua nó đã yêu ai thêm nó lại sống khép kín đến thế.còn hần thì khỏi nói *a ngủ rồi mấy cưng àk.đừng làm phiền a nhé*

6. Chương Cháp 5

sáng hôm sau nó quyết định sẽ đi xe buýt cùng hần nên cả 2 đến trạm xe rất sớm.bước lên xe nó khó chịu với không gian này khổ vãi cho nó hôm này xe rất đông nó đành đứng cạnh hần(phải muốn chết)xe chạy được 1 đoạn thì phanh gấp làm nó ngã nhào ra phía trước*ôi mẹ ơi k lẽ con té s chui đầu bây giờ..huhu*nhưng thật may cho nó hần đã kịp đỡ nó và ôm vào lòng.cả xe ngừng hoạt động 5'để nhìn nó và hần làm cả 2 đổ mặt.hần đẩy nó ra rồi đánh trống lảng

-đã bảo đừng có đi rồi mà k nghe!

-tại a k chịu đi cùng e chứ bộ

cả 2 cứ như dog với cat trên xe mãi cho đến khi đến trường vừa đặt chân vào cổng

-a Phú ơi!a Phú!_cả đám ý k mấy chục đám vây lấy hấn làm hấn giật mình còn nó thì như cái bánh bèo vì bị mấy chỉ mè zai xô đẩy nhỏ bực bước thẳng vào lớp còn hấn thì đơ toàn tập vì s mà nhiều n đến z?(thật ra sau khi hấn đến chính DL đã lập ra 1 fc mang tên hấn.fc lôi kéo mọi người tham gia ngay cả fc của Thắng-hotboy trước của trường.và vụ việc trên làm cho thắng tức giận cậu đang âm mưu trong đầu 1 kế hoạch vô cùng k có tốt)

tuy hơi giật mình nhưng hấn cảm thấy rất ư là bình thường và mặc cho đám kia lú nhú hấn đi thẳng vào lớp úp mặt xuống đây 1 giấc cho khỏe

nó thì k nói gì chỉ nhìn hấn và nhìn hấn k chớp mắt.nó ước đang giờ nó có thể chạm vào người hấn lau đi những giọt mồ hôi kia.mới nghĩ đến vậy mà mặt nhỏ đã ửng cả lên.2 con bạn thấy v đua nhau trêu làm nó cứng họng.chợt nhỏ khựng lại khi thấy DL đang tiến xuống chỗ hấn

và sẽ ra s mong m.n đón đọc ạ!

do bạn Tongchuta bảo k ngấm ra khuôn mặt các nv nên mình sẽ dành cái này để miêu tả nhé!

Nó:cao 1m70 với khuôn mặt trái xoan.long mi dài uốn cong.và mái tóc đen tuyền dài được trải chuốt bởi cao rất cá tính nhưng cũng k kém phần thiên thần trên người nó.đôi mắt đen nhìn xa xăm và sống mũi (cây dừa) cao.đôi môi đỏ mọng thật quyến rũ mấy chàng như mình.đôi chân thon thả mảnh mai rất là sexy.nó được trường phong cho cái danh hiệu.“Người đẹp la sát”đấy.

Hấn:cao 1m80.sở hữu gương mặt đậm chất hàn quốc.sống mũi duỗi thẳng rồi vươn cao như ngoại quốc.mái tóc nâu nâu có chút lãng tử.đôi mắt đen chức đựng những nỗi buồn thầm kín.thân hình chuẩn n mẫu luôn.được mọi n gọi là “hoàng tử lạnh”.

DL:cũng như nó có thêm cái núm đồng tiền nhìn rất duyên nhưng n thì k có chút duyên nào.là n đẹp son phần..cao 1m72.

mình chỉ nói mấy nhân vật chính thôi nhé..

tay cầm bức bưu thiếp trên tay Linh run lên từng hồi rõ nhịp.cô mong khi cô trao cho hấn hấn sẽ ôm cô vào lòng và trở về là người mà cô yêu thương.khẽ lay hấn

-a Phú à!

hấn ngẩng đầu lên đưa ánh mắt bằng giá nhìn cô?

-e nói thật.e là bạn gái của a.nếu a k tin thì a hãy xem cái này_cô đưa cho hấn bưu thiếp.cả lớp nhìn tò mò tự hỏi cái gì trong đó??

hấn cầm lấy quăng đại vào cặp rồi lại tiếp tục sứ mạng ngủ ngủ ngủ..cô đau đớn chạy ra khỏi lớp.nước mắt cô đang rơi và con tim dần chết.cô chạy rất nhanh rất nhanh.nhưng ông trời lại phủ phàn với cô vì đơn giản nguyên cục đá to đùng đã làm cô ngã.cô không đau mà lại cảm thấy rất ấm rất ấm khẽ mở đôi mắt to tròn ra.

-e k sao chứ!s k cần thận gì hết vậy?_đó là Thắng

-a...cám ơn a.._Linh lấp bắp

-a là Thắng!e tên là gì?_Thắng cười nhẹ với cô làm cô khẽ đỏ mặt

-e..e là DL._cô k thể nào ngờ người con trai đã đỡ lấy cô rất đẹp cô như chết lặng lúc này cô k còn nhớ gì đến hấn nhưng cô chợt rơi thẳng xuống địa ngục tối tăm khi nghe câu nói của Thắng

-e và a hợp tác phá 2 n đó nhé!

-là..là s a?_có ngơ ngát

-a biết e thích Phú.còn a thích Trang.vậy tại sao a và e phá 2 n đó để cho họ k còn gặp nhau.vậy thì cả 2 cùng có lợi_a nói thế vì a thấy Trang n con gái a yêu có vẻ thích Phú

suy nghĩ hồi lâu DL đồng ý.thế là cả 2 bàn nhau kế hoạch để tác chiến

quay lại với nó và hần.

đang ngồi ngủ ngon lành chợt hần bị nó kéo dậy vì cô đã vào lớp.hần đứng dậy vug vai ngái ngủ làm mấy cô trog lớp như bầy lên tiên khi trông thấy cái dễ thương ở hần

-EHem_cô giáo lấy giọng ngụ ý bảo mọi người tập trung thế nhưng cô cũng đag phiêu du trên tiên.

-lớp ta hôm nay có học sinh mới.là 1 bạn nam.các e giúp đỡ bạn ấy nhé!e vào đi.

cả lớp trầm trồ mắt nhìn ra cửa.Duy bước vào với gương mặt thiên thần còn cho thêm 1 nụ cười làm mấy chị của lớp ngê ngã.thật sự Duy rất đẹp (thua hần)

-chào các bạn.mình là Quách Thanh Duy.mog các bạn giúp đỡ!

Duy loay hoay tìm xem có như lời DL nói là Phú vẫn sống k?chợt cậu mừng rỡ khi thấy hần.bước từng bước xuống lòng cậu như được sống lại sau khi chết vậy.

-Phú!mừng quá tôi tính cậu chết rồi chứ_Duy vỗ vai hần

-cậu cậu là ai!_hần thản nhiên đáp

-tôi Duy nèk cậu khùng rồi hả

-a ấy bị mất trí nhớ đấy!_nó khê vào tai Duy

-s..s lại vậy?

-để tí e kể cho nghe?

-ok.

Duy ngồi xuống bàn cạnh hần lâu lâu cậu hay quay sang nói chuyện với hần nhưng đáp lại chỉ là câu nói“tôi k nhớ”Duy tức giận cậu thề rằng sẽ làm cho hần nhớ lại.

RENG RENG..tiếng chuông báo hiệu hết giờ học vang lên mọi người ai nấy đều ra về chỉ còn lại hần nó và Duy.Duy kể cho nó và hần nghe mọi chuyện lúc trước nhưng cậu lại giấu việc hần là Chủ Tịch tập đoàn HP.

-thôi cũng trưa rồi.để mình đưa 2 bạn về!_Duy đứng dậy ngỏ ý

-ừm cũng được.dù gì hôm nay e k có đi xe_nó mừng thoát tim vì k phải đi xe buýt

-cậu thế nào?_Duy quay sang hỏi hần

-sao cũng được!

cả 3 lên xe Duy đưa hần và nó về nhà trên đường về hần cứ thế nào ấy.hần cảm thấy rất thân với Duy một cảm giác hần chưa có kể từ khi mất trí nhớ đến giờ“có phải Duy là bạn thân của mình lúc trước”hần trầm nghĩ.và cứ thế hần nghĩ mãi nghĩ mãi cho đến khi về nhà.hần lên phòng ngẩn ngơ.hần chợt cảm thấy rất buồn muốn tìm người tâm sự k ai khác hần chỉ có nó là bạn lúc này.

..cộc..cộc..

-có gì k a?_nó mở cửa phòng ra và ngạc nhiên khi thấy hần!đây là lần đầu tiên hần gõ cửa phòng nó

-a.a..k có gì_hần ấp úng rồi vội bước đi nhưng lại bị nó kéo 1 mạch vào tận trong phòng

-có gì a cứ nói đi!

-a..a..cảm thấy hụt hẫng.a muốn nhớ lại tất cả.a k muốn mình là 1 n vô dụng khi k nhớ gì nữa_hần úp mặt xuống

-a cứ từ từ.e tin là a sẽ nhớ ra mà?_nó an ủi hần

-mong là vậy..mà cái này là gì z?_hần chợt giật mình khi thấy 1 mô hình người cầm 1 cây hoa ở góc phòng

-hi!đó là susu của e đó.e thương nó lắm.là ba mua cho e đấy!

hắn nhìn nó cười nhẹ rồi ngã người ra giường

-e k đói bụng s?_hắn hỏi

-đói chứ!e định xuống nhà ăn nèk chắc dì ba(người làm nhà nó)đã làm xong rồi!a đi k?

-đi chứ!_hắn đứng dậy bước xuống nhà cùng nó.hôm nay hắn bỗng thấy vui trong lòng hắn thấy nó rất dễ thương và còn có cái gì đó rất con nít.nó thì cứ nhìn hắn là lại cười típ mắt.

7. Chương Cháp 6

o0o.sáng hôm sau tại trường Lan Anh

1 cô gái đang đứng trước cổng từ rất sớm với vẻ mặt rất rất hồi hộp!cô khẽ nhìn mọi thứ xung quanh rất nhẹ nhàng như cô sợ mọi thứ sẽ khuất mắt.loay hoay nhìn những chú chim vút cao cô chợt run người khi dáng hình kia đang tiến lại gần với 1 đám nữ sinh vây theo.cô là DL.từng bước nhẹ tiến lại gần.hắn cô lấp bắp

-a..a..Phú

trả lời lại cô chỉ là cái làn gió đang lùa qua và tiếng cười cùng những lời nói móc.phải hắn đã chẳng thèm để ý đến cô và đi ngay về lớp bỏ lại cô trong nỗi đau cùng sự thù hận che lấp con tim

-a sẽ phải hối hận LÊ VĂN HOÀNG PHÚ

hôm nay cũng như mỗi ngày.hắn thì ngủ.nó thì nhìn còn Duy thì cứ luyên thuyên bên tai hắn.chịu hết nổi hắn bỏ ra khỏi lớp nhân lúc giải lao.hắn đi đến một gốc cây sau trường để tiếp tục sứ mạng đi ngủ.còn nó thì 3 chân 4 cẳng chạy tìm hắn mất nhăm mất mớ nhỏ nhào thẳng vào Thắng(có ý đẩy để vậy đấy)

-A.A.A.

-e k sao chứ làm gì như ma rượt vậy?_Thắng nhìn nó cười

-e..e k sao!

-e biết a k?_Thắng hỏi tiếp

-biết chứ!a là Thắng

O0O:Phạm Hữu Thắng:con trai tập đoàn danh giá ngang ngửa hắn.đẹp trai nhưng thua hắn(sơ sơ thôi nhé mọi người)

-ừmk!lại đây ngồi đi_Thắng đỡ nó đến cạnh hồ nước

-e có việc bận rồi.e đi trước_nó nói

-khoan đã nào!e định tìm người tên Phú phải k?hắn ta đang cùng DL vui vẻ ở sau trường đấy!

nó khựng lại vì câu nói của Thắng tại sao cậu ta lại biết rõ về nó và hắn ngay cả DL

-s a biết?

-a là hội trưởng hội học sinh mà

o0o.quay lại với hắn

đang say sưa trong giấc mơ của mình hắn chợt cảm thấy cánh tay nặng hơn và vai hơi mỏi.từ từ mở mắt ra hắn giật mình khi thấy DL đang ngủ trên vai mình.nhìn cô ngủ thật đáng yêu.lâu lâu khẽ nhấp môi trông thật dễ thương.hắn cảm thấy cô có gì đó rất quen thuộc với hắn mà k thể nói được.trần trờ hồi lâu hắn quyết định nhắm mắt lại ngủ tiếp mặc cho DL đang trong lòng mình.nhưng hắn đâu biết có 1 đang đâu đó khi trông thấy cảnh âu ếm đó.tim cô nhói đau dù biết cô chưa là gì của hắn.cô chạy đến 1 gốc cây kia rồi khóc nức nở.khóc cho quên đi mọi chuyện.quên cả lời hứa lúc xưa!

-e nín dīe làm a đau đây_1 cánh tay choàng nhẹ ôm lấy nó

-a Thắng!_nó ngược lên nhìn người đang an ủi nó chợt nó cảm thấy gương mặt kia thật khả ái và đầy ấm áp

-a biết tại s e khóc nhưng e hãy nhớ còn có 1 người quan tâm e đây!e biết tình cảm của a mà!

-ý a là sao!e với a chỉ vừa gặp!

-e còn nhớ những quả trứng có vẽ hình trái tim!

-là của a s?_nó ngơ ngát vì nó luôn nhận được 1 quả trứng có vẽ hình trái tim trong hộp bàn vào mỗi tháng dù k biết của ai nhưng nó vẫn cẩn thận cất giữ chúng

-phải!a đã y e lâu rồi!nhưng e quá lạnh lùng k để ý đến a nên..

-a ngốc quá!_nó cốc Thắng cái đầu rõ rồi cười khúc khích.lần đầu thấy nó cười Thắng như vớ được vàng

-tối nay e rảnh k?cũng a đi chơi nhé!

-e..e_nó áp úng rồi nó nhớ lại cảnh hần và DL đang ôm ấp nhau nên gật gù đồng ý!

o0o.tôi hôm đó

nó đang trang điểm để đi chơi cùng Thắng.có gì đó rất vui từng đường vết son.đến cả đánh phấn nó làm rất cẩn thận dù chưa bao giờ nó như vậy!lâu lâu còn nở cả nụ cười tươi như hoa nữa..nó diện 1 cái đầm trắng làm mất đi sự lạnh lùng của nó mà chỉ còn lại đâu đây 1 thiên thần đang bay lượn!bước từng bước xuống nhà nó khẽ cười chào mọi người rồi đi thẳng ra xe mặc cho sự ngỡ ngàng và sự vô cảm của hần khi nhìn nó

-woa là e đây hả_Thắng thốt ra s 1 phút đơ người

-chứ ai!a đừng nhìn vậy e ngại lắm!_nó thẹn thùng với ánh mắt của Thắng

-e lên xe đi_Thắng mở cửa cho nó vào!

xe chạy đến bar Phương Thảo thì dừng lại trước sự chào đón nồng nhiệt của mấy cô nhân viên

nó bước vào trong với vẻ bình thản làm Thắng ngạc nhiên

-e đã đến đây rồi s?

-như cơm bữa_thật ra nó hay đến đây để xả stress những lúc chán chỉ là k ai biết thôi

Thắng tròn mắt nhìn nó

-e cho a hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác thế!

-từ từ a sẽ biết thôi!giờ đến đây thì quấy cho đã đi!_nó cầm lấy tay Thắng nháy làm Thắng k thể nào k theo!nhưng có ai biết nó nào muốn vậy chỉ là nó đang buồn cho chính nó và vui vì gặp được Thắng.nó tự dạn lòng quên đi hần vì nó biết sẽ k có kết quả!và đến với Thắng một n đang y thương nó k phải tốt hơn s!

8. Chương Cháp 7

hần đang ngồi trong phòng suy nghĩ về việc lúc sáng hần cùng DL(...)chợt nhớ lại tấm bưu thiếp mà DL đưa vẫn còn trong cặp.hần mở ra xem và khẽ cười khi nhìn thấy tấm ảnh của hần và DL đang chụp chung.giờ hần đã biết tại s lúc sáng hần k có ý định đẩy DL ra mà vẫn để cô ngủ trong lòng mình.lật ra phía s hần thấy có dòng chữ“e thật sự rất yêu a.nếu a hiểu hãy gọi cho e nhé!0917196151”(số của e đây cả nhà)

ngay lập tức hần gọi cho DL rồi bảo cô ra Phương Thảo (chết cha đùng độ)

15' s cả 2 đã đến.ai cũng cười tươi và còn choàng tay nhau mà đi nữa.tiến vào bar DL chợt thấy nó và Thắng tâm hồn xấu xa kia liền kéo hần đến đó.

-chào a Thắng cả Trang nữa.2 bạn cặp bồ khi nào vậy?

-ôh.DL ngồi đi e!bạn trai e àk__Thắng và DL người tung người hứng liếc liếc xem nó và hần thể nào

-e cũng đến đây àk__hần hỏi nó-tôi là Phú__quay sang Thắng

-đương nhiên.bạn trai e rủ k lẽ e từ chối__nó lườm hần phát

-tôi là Thắng!__Thắng đưa tay bắt tay với hần

-haizz mình ra nhảy đi a Phú.2 bạn nữa cùng nhảy đi.__DL kéo Phú ôm choàng lấy a rồi nhảy mất với nó nó cũng k chịu thua kéo tay Thắng theo nhảy cạnh hần.lâu lâu nó còn giả vờ té rồi đẩy DL ngã.DL tức giận làm lại nhưng lại bị nó né nên té phát nữa!

-ơ.DL s tự nhiên muốn ngủ ở đây vậy?k có nhà s__nó hầy cô

DL quê cứng họng khi mọi người bị cũng nhìn mình.hần đưa tay kéo cô lên làm nó tức đến muốn khóc nhưng nó cố kìm lại chỉ để cho DL 1 vố nữa

-thôi mình vào bàn đi mọi người.trong DL mệt lắm rồi đấy__nó cười khúc khích.Thắng thấy vậy hiểu ra nên cười theo

vào bàn nó giả bộ rót rượu mời mọi người nhưng đến lượt DL thì nó thay vì rót vào ly lại rót vào ngực cô

-aizz..xin xin lỗi bạn.mình sơ ý quá__“chết m chưa chơi với t hả”nó nghĩ

DL biết nó đang định chơi mình nên nhanh trí nói”-k s đâu.__rồi cô kêu hần Lau cho cô nhưng làm s mà lau chỗ đó được.hần cứ hã hã mà tay thì run run.chưa kịp làm gì thì DL nhét cho hần miếng khăn giấy rồi cầm lấy tay hần lau ngực mình.cảnh tượng trên làm hần đơ ra và nó thì tức điên lên chạy thẳng ra ngoài và k quên lăm bầm chửi hần.

o0o:Tại bãi biển gần Phương Anh bar

-tên Hoàng Phú chết tiệt!Vì ai tôi phải khóc vì ai tôi phải đau đớn thế này.là a giả vờ k biết hay cố tình k biết được nỗi đau của tôi(híhí)A.A.A.__nó hét thật to như trút hết đau buồn cho biển cả mong biển cả sẽ vang rộng tay với nó

-Biển cả ơi!Tôi yêu Trang!__Thắng thừa cơ hội tỏ tình trắng trợn luôn

Nó như chết lặng khi nghe câu nói đó của Thắng chỉ biết nhìn từng cơn sóng nhẹ tràn vào bờ.khẽ đánh trống lảng.nó gượng cười

-mình về thôi a!

-e đừng trốn tránh a nữa!A cho e 1 tháng để suy nghĩ nhưng e phải nhanh lên vì 1 tháng dài quá__Thắng nở nụ cười trẻ con nhìn nó

Nó k trả lời chỉ chạy ra xe rồi ngồi yên vị k nhút nhít.cả đường về nó và Thắng chẳng nói gì lâu lâu nhìn nhau khẽ rồi lại quay đi.k gian lạnh lẽo đó kết thúc khi nó về đến nhà.nơi có người làm nó đau làm nó khóc

-E về rồi àk.lúc này sao vậy?__hần từ đâu bước ra trước sự ngạc nhiên của Thắng

-k có gì!__nó phán 1 câu làm Thắng tỉnh lại sau lúc ngơ ngát

-chuyện này là s?S Phú lại ở đây__Thắng hỏi với vẻ mặt ngu

-àk..tôi ở nhờ đây vài tháng!

-Thôi a về đi.tạm biệt mai gặp nhé!__nó hôn nhẹ lên má Thắng chỉ để xem thái độ của hần nhưng nó lại phải thất vọng rất nhiều khi hần cười nhẹ rồi đến bắt tay với Thắng.còn Thắng thì đơ vì k biết gì?Nó bước vào nhà trong vẻ tức tối nó bật tung cánh cửa rồi chạy thẳng vào phòng.hiện nó đang điên nhẹ nên trong nhà k ai dám nói gì.vậy là mọi đồ đạc trong phòng được nó đã nhuyến bằng chiêu phan lon.

hần tuy rất bình thản nhưng vẫn có gì đó đau đau trong tim.dù gì nó là người mà hần hôn đầu tiên giờ thấy nó với Thắng thế có gì đó k thích“chắc là mình ganh tị với Thắng thôi”hần tự nhủ rồi từ từ những cơn

cùng được bay lượn quanh đầu hắn và nó.cả 2 đều đã ngủ. ai cũng giống nhau nhưng tại sao nó lại ngủ trong cái đau đớn của tình yêu còn hắn thì lại ngủ trong cái khó hiểu của mình.liệu nó và hắn có còn đập chung 1 nhịp tim nữa không hay lúc đó chỉ là trùng hợp.và ngày mai cả 2 sẽ đối mặt nhau thể nào mời đọc chapter 8

9. Chương Chập 8

___sáng hôm sau tại trường Lan Anh

-a Phú hôm qua ngủ ngon không ạ? _DL ôm lấy hắn trước ánh mắt hình viên đạn của mấy bạn nữ sinh trong trường

hắn không nói gì đẩy tay cô ra rồi đi ngay lên lớp.còn nó thì đã đến lớp từ sớm nó đang suy nghĩ lời yêu cầu của Thắng mọi thứ làm cho nó phân vân

Như mọi ngày hắn ngủ nó âm thầm quan sát hắn cho đến khi tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên ..RENG..RENG..

hắn bị Duy kéo đi làm cho DL tức tối

-cậu đưa tôi đi đâu?

-đi về nhà cậu chứ đâu _Duy thô thể vào tai hắn

-về nhà! _hắn ngơ ra

-ừk.thôi đi đi.tí cậu sẽ biết thôi

Duy đưa hắn đi đến 1 ngôi biệt thự mang tên HOÀNG TỬ.nó to gấp đôi nhà nó và còn đẹp nữa.con đường được mở ra phía sau hàng hoa hồng đỏ rực nhưng thật tội cho hắn là không có chìa khóa thì sao mà vào

-chìa khóa đâu _Duy hỏi

-mình làm gì có!

-chắc chắn phải có cậu luôn để nó rất chặt trong túi quần dù có té xuống vực cũng không thể nào rơi mất được

-nhưng từ lúc tỉnh lại đến giờ mình không nghe nói đến chiếc chìa khóa này cả!

-không thể vậy được!Nhà này chỉ có 1 chìa khóa

-và chỉ của cậu mới mở được!Ai biểu hỏi đó kêu kỹ sư làm cho đỡ vô _Duy trách hắn

-mình có biết đâu!

-Thôi mình đi đến quán nào cho vào bụng tí đi.mình đói quá rồi _Duy xoa xoa bụng mình

Duy đưa hắn đến quán ăn Shin mà 2 người hay ăn nhất với hy vọng đánh thức ký ức của hắn nhưng vô dụng khi hắn bình thần trả lời mọi câu hỏi của a là “có sao”.Duy tức giận nuốt không trôi thức ăn nên bỏ ra xe chờ hắn

oOo tại nhà

-cái tên này đi đâu không biết!Biết đường đâu mà đi.lỡ mà lạc thì chết mất _nó đi qua đi lại lo cho hắn-1 tháng ư.mình sẽ chinh phục a Phú trong 1 tháng!A hãy chờ đấy.tên khó ưa

Tiếng mở cửa bước vào nó lạnh lẽo cầm cái khăn theo.hắn vừa bước vào nó đã bay lại lau mồ hôi trên mặt hắn làm hắn giật cả người‘cô này hôm nay ầm trấn àk”hắn nghĩ

-thôi được rồi để a tự làm _nó cầm chiếc khăn lại

-a với Duy đi đâu thế? _nó hỏi

-e có thấy chiếc chìa khóa nào trên người a lúc cứu a k?_hắn nhẹ nhìn nó

Nó im lặng suy nghĩ hiện chiếc chìa khóa đó đang trong người nó.nó có nên đưa cho hắn k hay ích kỷ giữ lại cho riêng mình.

Next nèk.

Có vẻ do dự hồi lâu nó lắp bắp hỏi?

-s tự nhiên a lại hỏi chuyện đó?

-àk tại a nghe Duy nói!E có thấy nó k?_hắn trơ mắt nhìn nó

-k..k e k có thấy cái chìa khóa nào hết!

-thật s?_hắn cúi mặt xuống

-e có nói dối a bao giờ“xin lỗi a.k phải e ít kỹ chỉ là e k muốn a nhớ lại khi thấy nó.cứ thế này k tốt hơn s”nó thầm nghĩ

hắn nghe qua vô cùng buồn bã bước lên phòng.nhìn theo dáng hắn nó muốn khóc nhưng k thể lúc này nó cần hắn bên nó.khẽ nén lại nó về phòng mở 1 cái hộp nhỏ ra.trong đó là cái chìa khóa của hắn.nó áp chiếc chìa khóa vào mặt“phải chỉ chủ nhân của mày biết được lòng của tao ha”

o0o Sáng hôm s

Đỉnh Đoong Đỉnh Doong_chuông cửa vang lên.

-chào cậu!Cậu tìm ai_giúp việc nhà nó hỏi Duy

-có Phú ở nhà k?Tôi là bạn của phú_Duy nói

-cậu Phú vẫn chưa thức.mời cậu vào nhà chơi.để tôi đi gọi?

Duy theo cô giúp việc vào nhà vốn dĩ cậu đã ở nhà to to đùng rồi nên với cậu nhà của nó chỉ là bình thường dù nó rất lớn.Duy ngồi trên ghế chờ.cậu nhìn ngắm mọi thứ cho đến khi mắt cậu đơ ra khi nhìn vào... tấm ảnh mà ba của nó chụp lưu niệm với tập đoàn HP

-chuyện gì thế thằng phá đám_hắn từ trên lầu bước xuống mặt còn ngáy ngủ

-mày lại đầu coi cái này?_Duy vẫy hắn

-trời tấm hình thôi làm quá!

-đây là nhà của ai vậy??.hình này là hình chụp lưu niệm của chỗ tao làm??

-thì bác Minh..hiện là chủ tịch gì đó!_hắn thần nhiên đáp

-bác ở Minh s??Tao mới biết.chức đó là do tao đề cử đó(do hắn mất tích nên quyền lớn nhất do Duy nắm nên cậu đã đề cử ba nó lên làm chủ tịch vì lợi ích của tập đoàn)

-mày làm gì ở đó mà quyền cao thế?_hắn ngạc nhiên

-để tao nói s giờ mày đi cùng tao!

-k đi học sao mà đi chơi?_hắn trơ mắt ra

-tao xin phép rồi.yên tâm đi.

-mấy a đi đâu vậy?_nó bước xuống hỏi

-àk.đi vòng vòng thôi xem Phú có nhớ ra gì k?_Duy nói

-cho e đi với_nó cúi mặt xuống.vì chiến dịch chinh phục chàng trai của mình nó gắng nói từng chữ

-k được đâu.tụi a có việc riêng!

-thôi cho Trang theo đi!_hắn nói đỡ

-cũng được _Duy k hài lòng nhưng cũng chấp nhận
-cám ơn nha! _nó hôn hờ
Và 1 chiếc xe limon lằng bánh rảo trên đường.

10. Chương Cháp 9

Duy đưa cả 2 đến 1 nhà hàng để ăn sáng rồi đi đến 1 cánh đồng to ơi là to cây cỏ xanh mướt hoà với giờ nhẹ nhìn cánh đồng thật bằng phẳng và tươi mát

-a đưa e ra đây làm gì vậy???Mà công nhận nơi này yên bình và thanh thản quá ha!_nó dang 2 tay chạy thả theo làn gió.hái những cành hoa dại nó tung tăng như đứa trẻ được thả vào lòng mẹ vậy?.tin được k 1 cô gái đó giờ chỉ nhốt mình trong phòng giờ lại tung tăng thế kia.vậy mới nói thiên nhiên luôn là n mẹ của mỗi chúng ta

-ra đây làm gì vậy?_hắn hỏi Duy nhưng trong lòng thì rất vui

-đây là nơi mà tao với mày hay đến khi có khó khăn.mày k nhớ s?_Duy lướt nhìn cây cỏ đung đưa trước gió

-t k biết t chỉ thấy nơi này thật quen thuộc và yên bình làm s?

-m biết n là ai k?_Duy ngược nhìn hắn

-là ai?_hắn ngạc nhiên trả lời

-m là Lê Văn Hoàng Phú.chủ tịch tập đoàn HP nổi tiếng.là bạn thân nhất của t.cha mẹ m để lại tập đoàn rồi qua Mỹ xử lí công việc chưa về!

-m.m nói gì t là.._hắn ập úng

-thật đấy.lúc m mất tích t hoảng quá nên cho bác Minh lên thay

-vậy còn DL cô ta có phải là bạn gái của t k?

-phải..nhưng_Duy ngừng nói

-nhưng gì!M mau nói đi_hắn giục Duy

-nhưng cô ta đã cấm sừng m

-s!Cô ta..vậy tại s cô ta lại nói với t là nhớ lắm y t lắm

-m tin cô ta s?M k thấy cả tạ phẩn trên mặt cô ta àk..loại con gái đó lúc đầu t đã k đồng ý để m yêu.nhưng m lại k nghe.nhờ cô ta mà m phi xuống vực đó_Duy lớn tiếng

-thật...thật s?_hắn lúng túng

-m thấy t giống nói giỡn k?T khuyên m nên kết thúc sớm với cô ta.k lại mang họa đấy_Duy vỗ vai hắn rồi chạy ra chỗ nó đang chơi ngồi xuống nói chuyện với nó

-mấy a nói gì vậy??_nó nâng nhẹ cành hoa trên tay

-àk chuyện cũ thôi.e có vẻ thích nơi này

-thích chứ s k.mà a Phú làm gì ở đó vậy?_nó liếc nhìn hắn.nó chợt thấy đau khi nhìn hắn buồn bã gục mặt xuống

-ra đây chơi với e đi_nó nắm tay hắn kéo theo.hắn chỉ biết đi theo chứ giờ cậu bắt cần rồi.cứ ngỡ DL sẽ mang h/p đến nào ngờ đã phản bội cậu*t/g rơi 1 giọt lệ vì hắn*

Rồi ngày mai àk k mai là chủ nhật ngày mốt cậu sẽ đối diện với DL thế nào?*

Khi gặp DL Cậu sẽ nở 1 nụ cười niềm nở.sẽ ôm trầm lại cô (vì tội phản bội cảm sùng cậu)hay cậu sẽ cho cô vài tát để cô tỉnh ra..mọi suy nghĩ cứ thế dồn về cho đến khi 1 cành hoa nhẹ nhàng được cài lên tóc cậu

-e cài hoa cho a nèk.nhìn a xinh quá haha_nó cười như con nít.đây là lần đầu nó cười vậy nên vẫn có gì đó ngượng ngùng khi nhìn hấn.tất cả là do tình yêu mang lại.nó đã biến cô từ con n lạnh lùng thành cô nàng trẻ trung luôn tươi cười khi bên hấn giờ lại biến cô thành 1 cô gái biết e thẹn trước n mình yêu.tình yêu có phải là điều diệu kì nhất trên thế giới này?

hấn khẽ nhìn nụ cười của nó.nhẹ cười với nhỏ rồi nắm lấy cánh tay đang cài hoa trên tóc mình.giật lấy cành hoa rồi nhẹ nâng lên tóc nó

-nên cho e mới đúng

Nó chợt muốn vỗ òa ra dù hấn chỉ cài hoa cho nó.nhưng nhiều đó thôi đã h/p lắm rồi.

-cám ơn a_mặt nó đỏ lên

-2 n làm gồm quá_Duy phán 1 câu làm cả 2 ngượng chín mặt k nói gì

o0o tại lớp học

“s hôm nay a Phú k đi học.k biết có bị gì k nữa”DL tự nghĩ.câu hỏi của cô cũng chính là câu hỏi của toàn fan của hấn.ai cũng lóng ngóng xem hấn có đến trễ k nhưng vô ít.

-s ngồi đây vậy_DL đang ngồi thần thờ dưới canteen thì Thắng bước đến ngồi cạnh cô

-ngồi chơi thôi

-Trang đâu rồi e .có trong lớp k?

-nhỏ đó hôm nay nghỉ học.cả a Phú cũng nghỉ k biết có hẹn nhau k nữa_DL ông ẹo nói

-s_Thắng hốt hoảng

-a làm gì phản ứng quá vậy?_DL kéo Thắng

-cả 2 đều nghĩ àk.họ họ ở chúng mà!

-a nói gì_DL đứng bật dậy.vốn đã có n nhìn vì cô ngồi cạnh hotboy trường giờ thêm phản ứng của cô nên hần như ai cũng nhìn hết

Thắng thấy ngại nên kéo DL ra sau trường vì k có ai ở đây.

-a nói thật s?

-thật.a cũng mới biết hôm qua.

-k được..lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy.mình cần hành động nhanh lên a àk

-a cũng nghĩ vậy???Thôi e làm trước đi rồi đến a

-ok

Cả 2 nhìn nhau cười đều phát rồi quay về lớp.trong đầu thì ôi toàn là suy nghĩ xấu xa k có gì là tốt lành đâu đọc giả àk.

..rồi DL và Thắng sẽ làm gì để ngăn rơm k bị cháy mặc dù rơm với lửa còn cách xa lắm..đón đọc chap 10 nhá !

11. Chương Cháp 10

Sau khi chơi đùa ở cánh đồng cỏ.cả 3 ai cũng cảm thấy rất thoải mái.và riêng hấn hấn đã biết thêm 1 phần nhỏ àk không to lắm về quá khứ bị vùi lấp của mình.Duy đưa họ về nhà.sau 1 liên khúc cài hoa cho nhau thì giờ cả nó và hấn chỉ biết nhìn nhau rồi quay sang chỗ khác cười(theo tg là tùm tùm há há)

-a Duy vào chơi chiều hả về_nó mở lời

-vậy a không khách sáo nhá_Duy cũng định thế vừa nghe nó mời mừng hết lớn.a cho xe vào nhà

Thế là cả 3 trở về tuổi thơ dữ dội của mình ai cũng bày hết trò này đến trò khác chơi.

-búng thun.trốn tìm.tìm đầu người.hay là kéo búa bao_nó liệt kê 1 nùi trò(có lộn không trời.bà này 18t 18 năm sống lạnh lùng cái thành đứa con nít vậy trời.thôi rồi tg ơi)

Duy và hấn mồm chữ A mắt chữ Ô (thêm chân mài) sống mũi chữ I (hồ hồ).thấy mình hơi hồ(quá hồ rồi bà)nó cười cười gầy đầu rồi

-A.có rồi_nó la lên

Duy và hấn tim đập phình phịch muốn nhảy ra ngoài nhìn nhau lắc đầu

(hồ chạp 2)lại lần nữa nó cười trừ nhìn nó giờ mắc cười kinh luôn.

-mình chơi game 3d đi

-cũng được_Duy nói

-2 người chơi đi.tôi xem_hấn nói

-ok_nó nói trong cái mặt tươi hơn hoa.lấy đồ nghề ra nó và Duy nhập cuộc.vì là trò bạo lực nên lâu lâu hấn thấy nó và Duy đảo đảo rồi còn á á ớ ớ.nhìn không được hấn cười khoái chí té lên té xuống ở ghế sofa.nó và Duy thấy thế có phần hơi bức mình nhưng đang chơi không bỏ được.huhu huhu.tuy có phần hơi nhục nhưng mà nó rất vui vì lần đầu từ khi gặp hấn đến giờ thấy hấn cười nhiều đến thế.nụ cười của hấn làm Duy rất vui vì tìm lại a bạn ngày nào

Đang vui vẻ chợt hấn khựng lại khi thấy DL gọi.lập tức bắt máy

-CHUYỆN GÌ?_hấn quát

-Á_DL giật mình vì thái độ của hấn trong cô có 1 linh cảm rất ư là xấu-sao..sao hôm nay a không đi học?

-thích.mà này đừng gọi cho tôi nữa.mặt cô cũng dày k kém mặt đường đó_hấn cúp máy tỏ vẻ tức giận vứt cái đt rồi đi ngay về phòng khóa chốt lại.

-a Phú.a Phú.có chuyện gì vậy?_nó tuy chơi nhưng vẫn để ý đến hấn thấy vậy nên lo lắng chạy theo

-im re.trong lúc này Duy nhặt lấy cái đt vừa bị hấn tập phan lon lên xem rồi cười vui vẻ.

-thôi a về nha mai a qua nữa hihi_Duy nói

-ờ sao sớm vậy a?_nó ngơ ngát

-a có tí việc phải làm.mình về nghe Phú

-đi đâu đi mày_hấn nói vọng ra

-haha mày làm tốt đấy.cố lên_Duy cười khoái chí

-2 a nói gì e chả hiểu_nó bị xoay chong chóng vì hấn và Duy

-không hiểu thì tốt_Duy cười nhẹ rồi bước đi bỏ lại nó với vẻ mặt đăm lũng chiếu.và hơn hấn hấn cũng đã suy nghĩ kỹ không còn tức giận nữa hấn cười rất tươi(có phần hơi đều)hấn đã biết nên làm gì(chia tay sớm bớt đau khổ)

Oo DL

Sau khi bị cho 1 vố ê mặt dù không biết gì cô hơi run e dè lấy đt gọi cho Duy

-gì đây_Duy trả lời

-a đã nói gì với a Phú_cô tỏ vẻ tức giận

-thì tôi nói những gì cần nói

-a.a.a._DL tức điên lên

-tôi khuyên cô nên tránh xa Phú ra nếu không đừng có trách.cô biết tôi không ưa gì cô rồi đấy.loại con gái như cô nên yên phần đi_Duy cúp máy

Máu DL sôi lên 1000°C bắt đầu phát hỏa

-các người đừng vội mừng chuyện chỉ mới bắt đầu.cái gì con này không có thì đừng hòng mà có_cô gắng từng chữ rồi cũng 1 nụ cười nham hiểm.

Nó đang ôm xuxu trong lòng rất âu ếm bỗng nhớ đến baba.cảm xúc tràn lên nó gọi ngay cho ba mình

-alo có gì không con gái_giọng nói ấm áp của ba nó

-tại con nhớ ba thôi.ba khỏe không?

-khỏe.con ở nhà vẫn ổn chứ.mà con với Phú sao rồi?_gian quá

-sao rồi là sao rồi_nó lia lịa phản bác

-thế ai đang đổ mặt vậy?

Nó liền sờ vào má.ờ thì mặt nó giờ đã tự đánh má hồng nhìn mắc cười lắm

-có đâu

-thôi ba phải đi làm rồi.tạm biết con.3 tuần nữa ba đón mẹ con cùng về

-ạ_nó cúp máy rồi ngã xuống giường thở dài

-haizz còn 3 tuần nữa ba về.cũng còn 3 tuần nữa phải trả lời anh Thắng.làm sao đây mình k thích ảnh.hay là mình cứ nói đại ra đi..không được ảnh tốt với mình quá làm vậy ảnh buồn lắm..nhưng phải làm gì...aizz bực bội quá mai lôi đầu 2 con kia ra giúp.giờ đi ngủ mệt mỏi..mà tên kia giờ đang làm gì vậy ta?K biết là chuyện gì mà thay đổi thái độ nhanh thế.thôi thôi thôi không nghĩ nữa đi ngủ thôi..hìhì anh Phú ngủ ngon nhé_đấy là cả 1 liên khúc độc thoại nhưng không có nội tâm của nó đó..giờ cũng đã tới mọi người đi ngủ ạ.

12. Chương Cháp 11

oOo sáng hôm sau:chủ nhật

Nó mở mắt ra từ từ làm vsen rồi nhanh chóng phóng thẳng qua phòng hấn

-a Phú a Phú thức chưa??Đi học trễ giờ rồi.k kịp bắt xe giờ_nhỏ hơn hử nói mà k hay mình bị hờ

-haizz cái cô này ở không không có gì làm hả_hấn mở cửa ra lèm bèm

-đi học đi học trễ giờ rồi ở đó còn ngủ?

...Rầm...

hấn đóng cửa xúu nữa đi luôn cái mũi xinh đẹp của nó

-ơ a không đi học àk!_nó ngơ ngát

-để con yên hôm nay là chủ nhật đi thì đi 1 mình giùm_hấn trong phòng nói vọng ra

Nhận ra mình hờ.nó chỉ biết cười trừ rồi lặng lẽ về phòng“ôi trời ơi nhục gì mà dữ vậy.mình bị khùng rồi”nó thầm nói

Một lát sau Duy bấm chuông cửa làm nó giật cả mình vội chạy ra xem.

-hơ hơ đến sớm vậy?

-rủ Phú với e đi chơi nèk_Duy nói

-đi đâu?

-đi biển rồi cắm trại ngủ bụi ở đó luôn

-hơ hơ cái này vui nhĩ_nó liếc liếc mắt rồi chạy lên phòng hấn

-àk mà a gọi đi.lúc này e rủ ảnh đi học bị chửi quá trời_nó chợt nhớ lại chuyện lúc này nên có phần hơi ngại ngại

-gì đi học àk hahaha_Duy cười như chưa từng cười vậy.

-aizz gọi đi e xuống nhà rủ 2 con bạn e theo với nha?__

-cũng được càng nhiều càng vui

Nó liền gọi cho pi và sandy(bạn thân của nó ai k nhớ thì đọc lại tại trang 7 hử 8 nhá)

Một lát sau 2 con kia có mặt tại nhà nó ai cũng ôi thôi là mừng rồi nhưng

-ủa đây là ai thế?Nó chỉ tay vào anh chàng đang tay trong tay với pi

-hìhì bạn trai mình đó.tên là Phong Kiệt.

-chào mọi người ình đi cùng được không?_Kiệt tiến lên trước

-được chứ càng nhiều càng vui

(do Kiệt k quan trọng nên tg k giới thiệu nha)

Cả nhóm ra xe nó thì đi cùng hấn Duy và sandy nhỏ cười típ cả mắt làm con bạn giật cả mình.

-m làm gì vui dữ vậy Trang_sandy hỏi

-vui chứ sao không mà m làm gì đỏ mặt dữ vậy lâu lâu còn nhìn a Duy nữa?Phen này a Duy cướp mất bạn e rồi_nó gheo

-ơ cái con này_sandy mặt đã như trái gấc nên đành bó tay còn Duy thì ôi thôi cười mím mím rồi còn lên nhìn sandy nữa.cả 2 khựng lại khi mắt nhìn mắt “ôi thôi sao đây kì quá”sandy nghĩ.

-giữ nguyên hiện trường..C rắc

Một bức ảnh của Duy và Sandy đang nhìn nhau được ra lò.

-này làm gì vậy mau xóa nó đi coi_sandy nói vậy chứ trong lòng thì“bạn hiền ơi làm ơn đừng có xóa”

-đóng rồi_Duy cũng nói theo

Sandy chợt khựng lại“hức hức tấm ảnh gặp mặt mà cũng không giữ nữa tên xấu xa”Sandy nghĩ thế đấy số là cô lỡ phải lòng anh bạn của hấn mất tiêu rồi!!

-làm gì đồng lòng giữ vậy.thích quá còn bày đặc_nó nháy mắt với con bạn

“ôi cảm ơn bạn hiền cứ thế mà phát huy nhé”Sandy nghĩ

cả 3 cứ thế “giả vờ”nai tơ.miệng thì bảo xóa đi xóa đi còn lòng thì cầu trời ơi đừng xóa(haizzzz tg bó tay với tụi này)giảng co mãi cũng chẳng có kết quả gì nhưng lại chọc tức được hấn đấy(quá hay mà)

-CÁC NGƯỜI CÓ IM THÔI NGAY KHÔNG!!!!!!_hấn vừa nói vừa đập mạnh phanh làm cả bọn ngã nhào lên trước.và hứng trọn ánh mắt được tinh luyện từ tầng băng hàng tỷ năm của hấn.cả 3 cảm thấy lạnh thấu xương

-ơ ơ không có gì mà phải hong Sandy.ca3em nữa Trang_Duy lúng túng nên ấp úng giả đò

-phải_nó va Sandy run lập bập phải phải lia lịa.đầu thì gật lên gật xuống như chớp

hấn lườm mỗi người phát nữa rồi cho xe chạy tiếp

“phù.....”đó là suy nghĩ của cả 3 kẻ giả tạo lúc này.xe dừng lại ở một bãi biển dài với miền cát trắng tinh.gió thổi nhẹ nhàng cùng với những con sóng gợn nhẹ trên mặt nước.mọi thứ làm cả bọn như trẻ lại được mấy tuổi vậy chỉ riêng han81la2 không được vui vì chuyện vừa rồi ấy

nơi thì đã đến giờ công việc quan trọng là dựng lều,Duy đồng dục phân công

-Phú với Trang ở chung nhà nên 2 người đã dựng lều để ngủ đi(kaka)(này la cậu cố tình vì cậu muốn tạo điều kiện cho nó cũng như cho riêng mình)

-Kiệt và Pi dựng 1 cái còn mình và sa..n...d...y..

-CÁI GÌ!?????_cả bọn đồng thanh mắt mồm gì há hốc

-hihi mình chỉ đùa thôi mà làm gì dữ vậy__Duy gãi đầu tỏ vẻ bị hố

-hừ!!!!_cả bọn nhìn Duy đồng thanh thân phát nữa(cái này vui ha..hợp gơ dễ sợ)

-vậy thì nam 1 lều nữ 1 lều vậy ok__Duy cười trừ “hức hức còn gì la kế hoạch của tôi nữa”

-thế còn nghe được_hắn nói mà chả thèm nhìn lấy Duy cái nào

o0o một lúc sau

bước đầu đã ổn(dựng lều xong đấy)giờ là đến tiệc party ngoài trời .nó cùng 2 con bạn bày biện thức ăn lên 1 bãi đất trống,còn hắn Duy và Kiệt thì nhìn không chớp mắt

-này mấy tên kia lại phụ chứ!ở đó mà nhìn_Pi chống tay ngang hông nói lớn

-ơ cái đó là của tụi em mà_Kiệt nhanh chóng đáp lại -phải rồi__Duy hí hửng

-anh hay quá ha__Sandy đột nhiên phát ra 1 câu mà ching1 cô cũng không biết mình đang nói gì luôn.bỗng 8 con mắt nhìn thẳng vào cô(hắn không nhìn) làm cô đỏ cả mặt cúi xuống làm việc tiếp

Duy thì ngượng chín mặt mà trong lòng thì cười te toét

-2 cái người này_Pi nháy mắt với Sandy.

lúc này có 1 người hơi buồn .không ai khác đó là nó.cũng chỉ vì nó thấy hắn không có phản ứng gì cả.dến 1 nụ cười nhẹ cũng không thấy“không lẽ anh ấy giận chuyện lúc trên xe sao?...thôi để quan sát thái độ tí đã”nó thầm nghĩ

-xong rồi lại ăn nè mấy tên lười_Pi cất giọng lên làm nó vụt khỏi dòng suy nghĩ.

Nhìn đồng thức ăn được bày ra trong mà đẹp mắt(nước gì chảy thế) nào là đùi gà chiên nào là sườn nướng....vv...tóm lại toàn là món ngon không!có cái là trong siêu thị chỉ cần vào và bỏ vào giỏ (kaka)

-em ăn nè_Kiệt gấp cái đùi gà cho Pi

-cám ơn anh!_Pi cười ngại nhưng trong lòng thì“thích quá đi”

-bla..bla.._Sandy gằng giọng

-nè_Duy bỏ thức ăn vào bát cho Sandy làm cô ngượng chín cả mặt

ai cũng tỉnh tò tình cùm với nhau chỉ có nó và hắn lạnh như băng.lâu lâu nó khẽ nhìn xem thái độ của hắn như thế nào rồi lại lụm cụm gấp thức ăn.chợt mắt nhìn mắt.tim nó đập loạn nhịp vội vụt khỏi ánh mắt lạnh ngắt của hắn.cái ánh mắt đó thật đáng sợ với nó lúc này.

-em ăn đi_Duy khẽ lay nó làm nó bình tĩnh lại.

-ạ!

o0o một lát sau

vẫn trên khoảng đất đó vẫn số người đó chỉ có cái đồng thức ăn đâu mất tiêu hết rồi (ạ trong bụng bọn nó đấy ạ!) dọn dẹp xong mở hỗn độn rồi cả bọn mạnh ai nấy bay.Sandy bị Duy kéo ra chơi trò té nước.còn Pi và Kiệt thì khỏi nói quá tình rồi.

nó loay hoay tìm hấn nhưng không thấy.nó gục mặt xuống đặt nhẹ ngón tay lăn dài trên cát từng nét từng nét“anh phú!em yêu anh” rồi vội xóa đi khi ai đó đang ở phía sau mình.đó là hấn.nhẹ ngồi xuống cạnh nó hấn cảm thấy có lỗi với nó nhưng hấn không thể làm gì!việc quan trọng bây giờ là tìm lại ký ức của hấn cái ký ức bị vùi lấp trong tiềm thức

-sao em không ra chơi với họ_hấn hỏi nó khi mắt vẫn nhìn về mặt biển

-em không thích_nó đứng dậy bước vội để che giấu hai hàng nước mắt .

13. Chương Cháp 12

oOo tối hôm đó

nó một mình lang thang trên bờ cát trắng.cả hôm nay nó cố tránh mặt hấn nó cần yên tĩnh.trời hôm nay rất đẹp sao lấp lánh cả bầu trời và hơn thế mặt biển như 1 cái gương7phan3 chiếu cái ánh sáng lung linh kia.khẽ ngồi xuống 1 phiến đá mắt nhìn xa xăm.sao hôm nay nó buồn thế?có lẽ vì sự lẻ loi!Pi và Kiệt.Sandy và Duy giờ đang vui đùa cùng nhau.nhặt một viên đá nhỏ nó muốn vứt đi thật xa nhưng không.nó đơ ra khi thấy hấn ngồi cạnh mình!

-có chuyện gì thế?

-không có gì đâu anh chỉ là em muốn ngắm biển_nó trả lời rồi cười trừ

-cho anh ngắm với

-umk

không gian lại yên tĩnh.cả 2 chẳng nói gì.nó khó chịu với cảm giác này(có ai giống không?)

-em và Thắng sao rồi_hấn cất giọng lên

-sao.....?anh vừa hỏi....._nó giật mình vì câu hỏi của hấn

-anh thấy Thắng tốt với em lắm

-nhưng em không yêu anh ta..em yêu anh!anh cố tình không biết thật hay đang đùa thế_nó mất bình tĩnh hát vào mặt hấn

-anh không thích em.em đừng vì anh mà như thế ...aaaaa.....anh không thích top người như em

(what the fuck?...hấn nói gì?.....///)

-anh nói gì.._nó như mất hết hy vọng

-anh không thích người giống em_hấn lại khẳng định

tim nó đau như cắt với từng lời từng cử chỉ của hấn“được anh chỉ thích loại con gái giống Diệu Linh phải không?tôi.....tôi sẽ cho anh thấy...!!!”no gào lên trong suy nghĩ

-ANH QUÁ ĐÁNG LẮM!TÔI HẬN ANHHHHHHHH_nó thét vào mặt hấn trong nước mắt rồi chạy đi -Phú ! cậu làm gì thế?cậu làm tôi thất vọng quá_Duy nghe được cậu chuyện của hấn và nó nên ồ thái độ thất vọng.hấn không nói gì mắt hướng nhìn xa xăm.Duy đuổi theo nó nhưng không kịp cậu trở lại trách móc hấn nhưng cậu có biết chẳng tim hấn cũng đau lắm không?

oOo sáng hôm sau

hấn trở về nhà nhà trong mệt mỏi của tối hôm qua và sự lạnh lẽo của mọi người dành cho hấn.ai cũng trách là hấn sai cho hấn là một con người máu lạnh.tên độc ác nhưng có ai biết những đắn đo trong lòng hấn.

vừa vào nhà hấn đã phải hồn bay phách lạc đến phương trời nào!hấn còn tính là mình vào ỗn nhà nữa chứ!

-A....._đó là những gì hắn có thể nói ngay lúc này vì đập vào mắt hắn là một cô gái vô cùng sexy.là một cô gái bar đúng nghĩa khi trên mình cô vốn vẹn 1 chiếc áo ôm ngang ngực khoe vòng 2 vô cùng gợi cảm khiến bao chàng trai mê mẩn.1 chiếc quần đùi để lộ ra đôi chân thon dài .mái tóc xoăn cùng đôi môi mọng đỏ làm cô trở nên một món mồi rất ư là ngon cho biết bao chàng trai và các lão ông!

-cô là ai?_Hắn đưa đôi mắt ngại ngùng hỏi khi không thể nào nhìn thẳng vào cô

-LÃNH THỊ HUYỀN TRANG_câu nói như tạt nước lạnh vào mặt hắn

-em...em.....

-tôi đi học_nó lơ đi hắn mặt bộ đồ “độc” đó đến trường

-Sao?....????_hắn há hốc nhìn

“-chuyện gì thế!sao em lại như thế..AAAAAAAAA.....” hắn đá mạnh vào sofa hắn thật sự thất vọng về nó một lần nữa nó đã thay đổi vì hắn

-tên đáng ghét !!!!_nó vừa lái xe vừa la như(con điên)

oO00 xe đậu trước cổng trường một cô gái ăn mặc như vũ nữ rảo từng bước trên sân trường làm cả trường nghệt thở.một số giật mình vì cách ăn mặc của cô!một phần mắt hình trái tim nhìn cô(nhìn vào chỗ đó thì có) một phần đưa đôi mắt ghánh ghét nhìn cô

-Ê con kia mày ăn mặc thế à_một cô gái nói lớn

nó chẳng thèm quan tâm đến cái bọn đó bước vào lớp trong sự ngạc nhiên của nhiều người!cả lớp nhìn nó mà chẳng biết là ai cho đến khi nó vào bàn thì cả lớp trở mắt nhìn.tin đồn đến tai ông hiệu trưởng ông tức giận đi thẳng đến lớp nó

-EM KIA!!!SAO ĂN MẶC THẾ?

-thích

-EM BƯỚC KHỎI TRƯỜNG CHO TÔI

-được thôi_nó đứng dậy bước đi

“con này hôm nay bị khủng hã ta??”Diệu Linh lẩm bẫm không chỉ riêng cô mà hầu như cả trường ai cũng thế ngay cả Thắng còn phải ngạc nhiên nhưng cậu lại thấy vui vì một lí do nào đó.

14. Chương Cháp 13

oO0o blue bar

một cô gái (trốn học)mang trên mình vài mảnh vải đang say sưa ben điệu nhạc những ánh đèn màu tô thêm cái gợi cảm của cô.đó là nó tay cầm ly rượu nó lắc lư theo điệu nhạc .không thể tin nổi nó có thể như thế này đây là loại con gái mà nó ghét nhất mà!

một bàn tay giật lấy ly rượu trên tay nó

.quay sang ding95 tát cho người đo một phát nhưng nó không làm được vì người đó là hắn người đã làm nó ra thế này.

-Đưa đây!-nó đưa tay vớ lấy ly rượu

-em so thế!tĩnh lại đi_hắn quát lớn rồi kéo nó ra khỏi bar.ở phía xa có một người tức giận đập vỡ ly rượu trên tay.....

-Buông ra....chát.....

-em....._chính xác là nó vừa cho hấn ăn tán

-anh là tên khốn!_nó quất lớn

-em tỉnh lại đi...

-tại sao?tôi đang rất tỉnh

-đi về

-Buông ra.....AAAAA..._nó cố giật tay lại nhưng vô ích hấn mạnh hơn nó rất nhiều

-Buông cô ấy ra!_Thắng từ phía sau giật lấy nó về phía mình

-Cậu muốn gì?_hấn quất lớn

-Anh Thắng_nó ngược nhìn Thắng

_cậu cứ về đi!cô ấy.....Thắng chưa nói hết câu thì vô tình nhận ra nó đã đặt lên môi cậu một nụ hôn....đỏ mặt ngại ngùng cậu hạnh phúc.trái với cậu là Hấn .tim Hấn đau0 như cắt khẻ cười hấn bỏ đi.có lẽ hấn đã mất nó thật sự nhưng xem như đây là cái kết đẹp

oO0O 5h chiều

_có chuyện gì_giọng Duy từ đầu dây bên kia

-đến Star Bar đi_Hấn nói

-gì????? xa thế?? sao mà biết chỗ đó_Duy ngạc nhiên vì Star Bar cách chỗ hấn đến tận mấy trăm cây số một người mất trí nhớ như hấn sao lại bai61 được chứ..thật ra là Hấn bắt xe rồi cứ kêu chạy mãi chạy mãi đến đây thấy thú vị nên hấn mới vào xem

-nhanh lên đi _hấn cúp máy

“có chuyện gì sao tên này đi xa thế?”Duy tự nghĩ rồi ra xe chạy lên đường cao tốc và đạp hết ga (vận tốc ánh sáng..cầu cho nằm lai láng trên đường kakakaka...) 30’saun cậu thở hổn hển bước vào Star Bar mặt mày cau có vẻ bực nhọc

-đến rồi a_Hấn đưa tay ra hiệu

-mày làm ở cái nơi này thế

chơi!..nào uống đi_Hấn đưa cho Duy một ly rượu

-Mày có chuyện gì hả?

-chuyện gì là chuyện gì?_hấn lơ đi- thôi uống đi

sau một hồi mần mê Duy và Hấn à không phải nói là chỉ có Hấn nốc sạch 2 chai rượu lớn loại mạnh.Duy không ngăn Hấn vì cậu biết chắc chắn Hấn gặp phải chuyện gì?

-mày uống xong chưa?_Duy hỏi

....im re.....

-này!..??

...không trả lời...

hấn hiện đang gục mặt trên bàn vì mình Hấn mà uống nhiều rượu thì tỉnh gì nổi nữa

_alo_Duy bắt máy

-cậu ra phía trước có người tìm nè!_người này cúp máy

-ai????? tò mò nổi dậy cậu nói nhỏ với hấn (nghe gì mà nói) rồi đi nhanh ra xem ai tìm nhưng lạ thay cậu đợi gần 5’ mà chẳng thấy ai?gọi lại thì thuê bao “tổ cha đứa nào rảnh”biết là mình vừa bị lừa cậu đem cái

mặt con lừa vào định kêu hấn về nhưng không thấy hấn đâu...toilet không có ở ngoài lại càng không một tên say rượu như hấn có thể đi đâu mọc cánh mà bay à!

OoOO

tại một con hẻm nhỏ phía sau cách Star Bar khoảng 100m có một đám đông không 5 người cao to vây lấy một thanh niên say mềm

....Xoẹt..sạc.....một thao nước vội vào mặt Hấn làm cậu phần nào tỉnh lại ngơ ngẩn không biết chuyện gì

=các người là ai?

-mày khôn hồn thì tránh xa Trang ra nếu không thì đừng trách__một tên từ phía góc tối nói vọng ra nhưng Hấn có thể nhận ra giọng rất quen

=mày là ai?_Hấn quát lớn

_XỬ HẤN!!!_tên đó ra lệnh

Chấp này hơi ngắn, lần sau mình sẽ bù nhé :* :*

15. Chương Cháp 14

Tên đó ra lệnh,tiếng nói lạnh tanh mà đầy uy quyền.Lập tức cả bọn 5 người kéo vào.Người tung người hất.Thử hỏi một tên đang say mềm như hấn thì làm được gì.đến cả giờ tay còn không nổi,bọn chúng chỉ nhắm thẳng vào bụng hấn mà đánh.Những thức uống của hấn bị trào ra hết.Kèm theo đó là màu đỏ của máu từ khóe miệng của hấn tuông ra.Người hấn ê ẩm như rã rời.Giờ hấn chỉ còn biết cầu trời có ai đến cứu hấn nhưng có lẽ hôm nay là 23 của hấn

-Được rồi_Tên đó ra lệnh

Lập tức cả bọn bỏ hấn ra cười không thương tiếc.hấn nằm trên nền không một sức lực.hấn rên lên từng tiếng nghe não lòng

-Đồ hèn_hấn găng gượng

“BỐP....cạch!!”_tên đó tức giận vớ lấy một viên gạch đập vào đầu hấn.Mọi thứ tối sầm lại,mắt hấn dần mờ đi rồi ngất lịm.Bọn chúng nhìn hấn cười cợt.Tên đầu ra lệnh cho bọn chúng rút bỏ lại hấn đang đấu tranh giữa sự sống và cái chết

OoO

Đã 20' không tìm thấy hấn,Duy không thể dấu được cái vẻ lo lắng của cậu.Những động tác có vẻ run run.Vội lấy điện thoại gọi cho hấn không ngừng.Đến phía sau Bar Cậu bất chợt nghe được một tiếng chuông.Đó là điện thoại của hấn,tiếng chuông tuy nhỏ nhưng đủ để cậu nghe được.Lần theo tiếng chuông,cậu hốt hoảng khi nhìn thấy hấn đang bất tỉnh người thì đầy máu.Động tác lại càng run hơn.cậu gọi ngay cho cấp cứu,rồi đỡ hấn đi ra đường trước sự kinh ngạc của nhiều người

Xe cấp cứu đến.Tiếng còi xe vang lên in ỏi khắp đường phố làm mọi người rùng mình.

hấn được đưa vào phòng cấp cứu.Chỉ có Duy đang lo lắng chờ đợi ở ngoài.Cậu tức giận đấm mạnh vào tường.Cậu đã không bảo vệ được hấn cái mà từ trước gì cậu luôn làm được.Cậu biết hấn không giỏi võ lại còn đang say.lại bị hành hung thì làm sao tránh được.Cậu tự cho là do cậu đã không tốt đã bỏ hấn để giờ thế này.Càng nghĩ thì cậu càng tức giận hơn.Cậu thề là sẽ tìm được người đã đánh hấn để không phụ lòng cha của hấn dành cho cậu.Ngồi thụp mặt xuống cậu cầu trời sẽ không mang hấn đi một lần nữa.

Giới thiệu về quá khứ của Duy:

-Lúc 3 tuổi Cậu là một thằng bé lang thang vô tình gặp cha của Hấn.Lúc đó ông như xót xa cho cậu nên đã mang cậu về nuôi.Thật may mắn khi cậu và Hấn rất hợp nhau.Cậu nhanh chóng lớn lên và trở thành một thanh niên tuấn tú.Thành tích học tập thì chỉ thua Hấn một ít.Cậu được cha Hấn trọng dụng và giúp đỡ rất nhiều như một người con thật sự.

-Cậu được biết đến như một người vệ sĩ của Hấn vì rất giỏi võ.luôn bên cạnh bảo vệ cho Hấn .Họ xem nhau như anh em ruột.Cậu được cha Hấn tặng riêng một căn biệt thự lớn cũng gần nhà Hấn để tiện cho việc làm cũng như giúp Hấn nhiều thứ.

OoO trở về thực tại

Hấn vẫn chưa có phản ứng gì!Các bác sĩ thì chưa ra!Tính mạng Hấn có phải đang.....

5h30' sáng

Một vị bác sĩ trung niên bước ra phòng cấp cứu với vẻ mặt rất mệt mỏi.Trông ông chắc đã làm việc hết sức mình để cứu Hấn nhưng quan trọng là Hấn thế nào rồi!

-Bạn tôi sao rồi bác sĩ?_Giọng cậu run run.

-Cậu ta bị vật cứng đập vào đầu.cũng may không trúng các phần quan trọng,nếu không thì....

....với thêm bị đánh rất nhiều.Thân thể bị xay xác nhẹ.Chúng tôi đã phẫu thuật phần máu đông phía trên đầu cậu ta.Chỉ còn chờ cậu ấy tỉnh lại.Giờ chúng tôi sẽ chuyển cậu ấy qua phòng chăm sóc đặc biệt.Cậu có thể vào thăm_Ong bác sĩ nói.

-Cảm ơn bác sĩ_Cậu gật đầu như gà mổ thóc.Nhanh chân đến xem Hấn thế nào rồi!Trong cậu tốt lên một niềm vui khó tả.

OoO tại nhà nó

Nó tỉnh lại sau một ngày mệt mỏi của hôm qua.Đập mạnh vào đầu vì cứ lâng lâng thế nào ấy!Chắc phải nghỉ học quá,dù gì cũng bị ông hiệu trưởng làm mệt thôi thì nghỉ một hôm cho khỏe.

“hôm qua mình đã uống nhiều lắm sao????Sao không nhớ gì hết thế này!.....Aaaa hình như hôm qua khi vào Bar mình gặp anh Phú....Và anh Thắng.....Mình còn.....”_nó trầm nghĩ

A....MÌNH LÀM CÁI GÌ THẾ SAO LẠI_tiếng nó thất thanh khi nhớ ra điều gì đó..

Đập đầu vô gối,nó như không tin vào mình nữa.Nó đã làm gì..Hôn một người nó không yêu trước một người nó yêu thương àk!Nó có phải là quá siêu phàm luôn không?

.a.a.a....biết giải thích sao với anh Thắng đây!_nó vò đầu bứt tóc

Vào wc khoảng 15' nó bước ra vẻ mặt thất thần.nó rón rén qua phòng Hấn xem động tĩnh thế nào?Khẽ nhìn qua khe cửa nó không thấy gì!Mọi thứ trong phòng được xếp ngăn nắp.“Chắc là đi học rồi”

-Tiểu thư tỉnh rồi ạ.Hôm qua người uống say quá_Giọng người giúp việc vang lên làm nó giật mình vì đang làm chuyện xấu

-A....._nó lắp bắp

-Tiểu thư tìm Cậu Phú hả?Từ sáng hôm qua đến giờ chưa về nữa.Tôi định nhờ người gọi xem sao_giọng lo lắng

-SAO.._nó bắt giắc la lên

-Tiểu thư gọi cho cậu ấy rồi xuống ăn sáng đi ăk!_người đó cúi đầu bước xuống nhà

“Đi đâu thế?không lẽ là giận mình vì.....haha”_Nó bật cười

OoO

Hấn đang được chăm sóc trong một phòng vip.Cũng bình thường với gia thế của Hấn thôi.đừng nói một cả chục phòng còn chưa ăn nhằm gì số lượng trang sức của tập đoàn HP

Duy ngồi cạnh giường Hấn mặt cậu đã thấm mệt vì lo cho Hấn.Những hàng mi cứ giật giật đôi mắt từ từ mở ra nhìn Hấn

“vẫn chưa tỉnh.Cậu định ngủ rồi à”_Duy thốt thức từ tận đáy lòng.

Cậu không dám thông báo cho ai biết khi Hấn bị thế này!Và có nên không!Nhíu hàng long mày cậu lấy điện thoại ra bấm số gọi cho ai đó

-Anh điều tra về vụ việc đánh nhau tại Star Bar tối hôm qua cho tôi_Giọng cậu gắt

-Vâng!_đầu dây Bên kia trả lời

Khẽ bước ra khỏi phòng cậu đi tìm một ít đồ để nhét vô bụng để còn sức mà canh Hấn nữa.Một bát cháo có lẽ là thứ duy nhất cậu có thể cho vào lúc này!

(***)_tiếng chuông điện thoại

-Con nghe thưa Ba_Cậu lễ phép

-Tập đoàn thế nào rồi!Ta đang ở Việt Nam

-Sao???Ba về rồi à!_cậu hốt hoảng

-Con làm gì mà giật mình thế.Mau cũng Phú ra đón ta.hay để ta tự về_Giọng ông Minh có phần thúc cậu

-Dạ....Thưa ba_Cậu ấp úng

-Đã có chuyện gì xảy ra.Con đừng nghĩ ta không biết.Ta đã cử người quan sát Phú và con ở đây.Mọi thông tin gì ta đều đã nắm rõ.Ta vừa mới biết Phú gặp chuyện nên vội bay về.Con còn định giấu ta sao

-Ba đã biết hết!_Cậu ngạc nhiên.Cậu không hề biết ông sẽ theo dõi đến thế

-Con mau đến phòng bệnh của Phú_ông cúp máy.

Bỏ cả bát cháo.Cậu nhanh chóng chạy đến phòng Hấn.Từ từ mở cánh cửa ra.Một hình ảnh thân quen đập vào mắt cậu.Đáng hình vẫn như xưa nhưng đôi mắt có phần mệt nhọc.Vội chạy đến ôm làm ông

-Ba.Ba về thật rồi!_có lẽ đây là giây phút cậu trở thành một đứa con nít xụ mặt vào lòng người cha của mình

Khẽ vuốt mái tóc cậu Ông Minh từ tốn

-Con đó.Lớn rồi mà như con nít vậy

-Con nhớ ba mà..._Quay sang nhìn Hấn.Đôi mắt cậu có phần buồn-Con con xin lỗi vì đã không bảo vệ được Phú

-Không sao đâu.Con đừng tự trách mình.Lần này ba về là để xử cái bọn đó

-Ba biết ai sao?_cậu ngạc nhiên.Thật sự ba đã cho cậu hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác

-Biết!Con cứ chờ xem kịch hay đi_ông cười tươi nhìn cậu

-Thế còn mẹ đâu?

-Mẹ chưa về được.đang xử lí mấy cái kiểu trang sức mới.

-Mà ba à.Phú bị mất trí nhớ_Cậu e dè

-Ba có nghe qua.Nhưng lúc đó vì đang lúc khó khăn nên không về được.Bây giờ về để bù đắp cho các con đây!_Ông là thế đó.Luôn xem cậu như còn ruột của mình.luôn yêu thương cậu không để cậu thua Hấn chút tình cảm nào!

Ông cũng là người mà cậu thương yêu nhất

-Còn chuyện tập đoàn mình tính sao ba?

-Đợi Phú tỉnh lại xem đã.

-Dạ.Ba còn giữ chìa khóa nhà chứ?Phú làm mất rồi

-Còn.Để ba về nhà.Con ở lại chăm sóc Phú_Ông đứng dậy

-Dạ!

Ông bước khỏi phòng.lòng đầy hạnh phúc khi gặp lại 2 đứa con của mình.Còn Duy cậu cũng rất hạnh phúc khi gặp lại người mình yêu thương nhất,người cậu kính yêu người đã cho cậu cuộc sống này!

16. Chương Cháp 15

OoO một tuần sau

Tin đồn về 2 hotboy bỗng mất tích lan khắp cả trường.Các bạn nữ sinh thì ngày nhớ không học được.đêm thì mất ngủ vì không gặp.còn các bạn nam thì cảm thấy rất vui vì ganh với vẻ ngoài điển trai của Hấn và Duy.Và hơn hết nó và Sandy là người lo lắng nhất.Hàng ngày nó vẫn rón rén qua phòng Hấn xem Hấn đã về chưa?,nhưng cũng chỉ là cái vẻ mặt buồn bã bước về phòng.Nó đã bỏ cái phong cách của “Diệu Linh” vì trường đã nhờ đến ba nó can thiệp vào nhưng chính nó cũng thấy rõ là mình đã sai.

Sandy cũng không kém gì nó.nhỏ cứ đi qua đi lại chờ cuộc gọi từ Duy.đến trường thì cứ ngồi thẩn thờ nhìn vào tấm hình nhỏ và Duy cùng bị chụp!Nhỏ như rơi vào tuyệt vọng.Tình cảm của nhỏ và Cậu chỉ mới nở giờ đã sớm tàn rồi ư!Cậu là loại người đó sao?Cậu đã quên nhỏ rồi à?Những câu hỏi cứ thế ùa vào tai nhỏ.nhỏ tức như điên.Từng động tác trở nên mạnh bạo

OoO

Một tuần này tuy là không gặp Hấn nhưng bù lại nó lại được Thắng đưa đi chơi rất nhiều nơi.Vào sở thú.khu vui chơi cả những việc làm lãng mạn như cùng nhau ngắm trăng cũng đã làm rồi.Vậy mà hình như nó đã mất đi cái hồn từ khi nào!Người đứng trước mặt Thắng bây giờ chỉ là một cái xác biết đi.dẫu thế Thắng không quan tâm miễn sao nó thuộc về anh là được!

-Hôm nay anh qua nhà em chơi nhé!_Thắng cười hiền hoà nhìn nó

-Ơ....Dạ_nó trả lời

Thắng xoa xoa đầu nó rồi bước về lớp.Nó cũng lê cả thân xác đó về lớp ngồi chờ ai đó xuất hiện một lần nữa

OoO

Người xóc nhất trường có lẽ là Diệu Linh-Người đẹp son phấn.vẫn gương mặt đầy phấn ngày nào.

.nhưng trông cô chứa biết bao sầu muộn!Không thấy Hấn nhưng cô không buồn.trở trêu thay một tuần qua,cô đã đến nhà Thắng,cùng ăn với anh và cũng cảm thấy khó chịu khi anh cứ âu ếm bên nó.có phải cô đã sai khi cùng anh ngăn cản nó và Hấn để giờ cô đau thế này!Thật sự cô yêu Hấn hay là anh-người cho cô cảm giác hạnh phúc khi bên cạnh.

5 tiết học trôi qua trong tẻ nhạt.nó cũng Sandy lên xe Thắng trở về nhà!Thắng vẫn luôn cười tươi khi nhìn nó nhưng khi quay đi trong khóe miệng có một chút gì đó phả phê

-ANH PHÚ MỚI VỀ PHẢI KHÔNG CHỊ NA(người giúp việc mới nhà nó)_Giọng nó la lên như một giàn âm thanh chất lượng chuẩn vậy!Rung chuyển cả căn biệt thự to lớn

-Đâu...Cậu Phú về rồi sao?_Tiếng chị Na hốt hải chạy lên nhìn dáo giác

-Thế sao trong phòng ảnh không còn gì thế_Nó quát lớn khi nhìn vào phòng của Hấn chỉ còn mỗi tường và giường.tất cả đồ đạc của Hấn đâu mất hết.Sở dĩ nó biết vì hằng đêm nó vẫn qua phòng Hấn dọn dẹp có hôm còn ngủ lại nữa chứ

-Tôi...Tôi không biết!Từ sáng đến giờ tôi ở dưới bếp không để ý nữa..Tiểu..Tiểu thư.Tôi xin lỗi_Chị Na cúi đầu

-Sao...Vậy đồng đồ đó bây hết rồi àk!

-Tôi..Tôi

-Thôi bỏ đi...Tôi sẽ điều tra xem.Chị đi làm việc đi__Nó vẫy tay

-Dạ

Thở một hơi dài.Nó cảm thấy sợ,có chẳng nó đã mất Hấn rồi!Đến một đồ vật duy nhất của Hấn nó cũng không thể có!Nước mắt từ đầu rơi lã chả trên mặt.nó tiến lại giường ở phòng Hấn nằm thụp xuống.nó trách ông trời ác với nó,nó đã làm gì để bị ruồng bỏ thế này!Chỉ là một nụ hôn vô tình trên môi Thắng.Hấn Đã ghen ư!Vậy tại sao Hấn lại bỏ đi như thế“chắc chắn là anh ấy có tình cảm với mình”__nó khẳng định.trong lúc đó tay nó đụng phải một mảnh giấy được đặt ngay ngắn trên giường từ từ mở ra xem đôi tay nó run lên từng hồi:

Đưa đôi mắt nhìn vào từng hàng chữ.Tim nó như chết,rồi nhói lên từng hồi giục giã

“Trang àk!Anh là Duy!Khi em đọc được lá thư này thì chắc em đang hạnh phúc bên Thắng.Cậu ta có vẻ rất tốt với em!Nhưng có lẽ em nên biết một chuyện là Phú không chấp nhận em không phải vì không yêu em.Phú muốn tìm lại ký ức của mình để có thể chính đáng với em.Em đừng hành hạ mình nữa.Anh nghĩ không thể dấu em được nữa vì có lẽ em sẽ chẳng gặp lại Phú được đâu!”__nước mắt nó trực trào trên má nó không nghĩ rằng mình lại quá đáng đến thế

“Vì Phú đã mãi không còn nữa,Cậu ấy bị một bọn người đánh đến chết!Bọn người đó có thể liên quan đến em đây.Em nên cẩn thận trước.Tang lễ của Phú tại nhà anh Em hãy đến để tiễn Phú”

Nó gục xuống trước những gì vừa đọc.Nó không tin.Làm sao mà có chuyện đó được?Hấn vừa mới kéo nó ra khỏi Bar hồi tuần trước bây giờ lại.....nó gào thét trong đau đớn.Mọi thứ trong phòng bị nó xé tung.Tim nó đau lắm!Nó đã sai khi không hiểu cho Hấn.Nếu hôm đó nó không hôn Thắng thì có lẽ Hấn đã không đi.Nếu nó theo Hấn về thì bây giờ nó vẫn được thấy Hấn.Là nó!Tất cả là do nó hết.nó đã gây ra mọi chuyện.Nó sẽ sống sao khi không thấy Hấn nữa

“Không được!KHÔNG THỂ ĐƯỢC”__nó thét lên rồi chạy ngay đến biệt thự của Duy trong vô thức

Khách có vẻ tương đối đông,đa phần là những học sinh của Lan Anh ái mộ Hấn.Trong đó cũng có Thắng.Anh đang đứng trước di ảnh của Hấn tỏ vẻ mặt buồn nhưng thật sự thì trong lòng của anh thế nào ai biết được.Duy lấy danh nghĩa đứng ra tổ chức tang lễ cho bạn.Cậu đang phải tiếp khách thì nó chạy ulla vào.Đôi mắt thâm đầy nước mắt.Nó quỳ xuống trước di ảnh,tay dầm mạnh vào ngực

-Anh.....anh....Phú...là thật sao anh!Sao anh lại ...__Nó khóc khóc rất nhiều.Cảm thấy không ổn Thắng vội đến đỡ lấy nó

-Em bình tĩnh đi.Người chết không thể sống lại được

-Buông ra!__nó hất mạnh tay Thắng ra

Không chịu từ bỏ Thắng ôm chặt lấy nó.Nó cố dây dựa nhưng không thể thoát khỏi Thắng

Vòng tay anh quá chặt làm nó khó thở.Nó chỉ còn biết khóc,nước mắt nó đã thấm ướt vạt áo Thắng.Nó cứ thế không kìm chế được rồi ngất trong vòng tay Thắng.Anh vừa định xóc nó lên thì một cánh tay chắc khỏe ngăn lại.đó là ba nó,Ông được lệnh hủy mọi công tác để về tham dự tang lễ.Ông cũng rất buồn khi biết tin Hấn chết nhưng ông lại bất ngờ khi được lệnh về lập tức.

Vừa vào trong ông đã thấy nó ngất vội đến đỡ lấy nó trước sự ngạc nhiên của Thắng.Ông bế nó vào trong nhẹ nhàng thúc nó tỉnh lại bằng nhiều cách.Cuối cùng nó cũng tỉnh nhưng nó chỉ thấy trước mặt là một màu đen của sự hụt hẫng.Nó ôm lấy ba,nấc trong tiếng khóc.Ông biết nó rất yêu Hấn Nên chỉ nhìn và vỗ nhẹ lên vai nó

Tang lễ sắp kết thúc thì cũng đến lúc Diệu Linh xuất hiện.Lần này trông cô thật khác lạ,Không còn giống như một người yêu Hấn.Thấy vì cô khóc như nó thì cô lại nhếch môi cười nhìn Thắng.Cô tiến lại bên Thắng thỏ thẻ vào tai anh rồi 2 người rời đi khuất

OoO

Đã 2 ngày nó chẳng cười nói.Nó đem mọi thứ phòng mình dọn sang phòng Hấn.Cuộc sống của nó chắc có lẽ sẽ trở về cái tẻ nhạt như lúc chức có Hấn.Nó sẽ là một cô gái lạnh lùng nữa sao?

2 hôm nay cũng là ngày Sandy được bên Duy sát nịch.Cậu muốn bù đắp một tuần xa cô.2 người dọn biệt thự của cậu ở,ngày nào cũng là Sandy nấu ăn.Cậu khẽ ôm eo cô rồi cùng nhau đến trường.Tình cảm tiến nhanh hơn

Kiệt và Pi thì đi ra nước ngoài học vì gia đình của họ đều chuyển qua đó định cư.

Diệu Linh thì cứ vay lấy Thắng dù cho anh có từ chối đến cỡ nào.Cô đã hiểu rõ là mình thích Thắng,qua thời gian cô cảm thấy khó chịu khi anh cứ âu ếm với nó.Cô hay chen vào những cuộc nói chuyện của anh với nó rồi lại giả vờ để anh đưa về.

17. Chương Cháp 16

OoO

một tuần sau

Tiếng nhạc đập tan cái không khí yên tĩnh bên ngoài Bar Blue.Nó đang lắc lư theo điệu nhạc.khoác trên mình một chiếc váy đen làm nổi bật nước da ngọc ngà của nó.Chiếc váy phớt phơ là trung tâm của những tên có ý đồ đen tối.Hôm nay nó rất đẹp.từ cách đi đến cả những động tác múa.Nó lại thay đổi và có lẽ đây là lần cuối cùng

Hôm nay nó không uống rượu,đến cũng chỉ để nhảy thôi.những động tác uyển chuyển được rót lên từ thân hình hấp dẫn của nó làm những anh chàng trong bar thêm khát.Một lúc sau có vẻ thắm một nó đến một cái bàn trong góc ngồi tại đó nó bắt gặp Thắng và Diệu Linh.hai người ngồi sát vào nhau cứ như là người yêu trong khi Thắng vừa mới ngỏ lời với nó hôm qua.Nó không ghen chỉ tức khi Thắng như thế.Nó đã chẳng ngại tát vào mặt anh một cái đau điếng rồi hất ánh mắt kinh tởm nhìn Diệu Linh.khẽ cười như thất vọng về anh nó chạy ra xe lái với tốc độ cao đi mất.Nó lại nhớ đến Hấn.Lấy chiếc chìa khóa của Hấn ra xem.nó tức giận bức hai chữ Diệu Linh vứt đi.Nó cũng còn may khi còn lại được một món đồ của Hấn.Nó xem chiếc chìa khóa như báu vật.Đêm nào cũng nhìn nó cho đến khi ngủ quên mới thôi

-Mai con đi với ba đến phòng tiệc của HP nhé!_ba nó âu ếm nói khi thấy nó vào nhà.ông muốn nó vui lên

-Chi ba?_Nó đưa mắt nhìn ông

-Thế nhé!Mai con thức sớm chuẩn bị thật đẹp rồi cùng ba đi_Ông đi vào phòng để nó không thể từ chối được

-Ồ..Ồ...dạ

Sáng hôm sau nó như đã hứa.Nó thức rất sớm rồi chuẩn bị để đi cùng ba.Dạo gần đây nó không quan tâm nhiều vào việc học.Thích thì đi còn không thì thôi dù gì với học lực của nó thừa để đi thi.Nó chọn một chiếc váy màu đen.Có những đường cách điệu ở eo.Với đôi guốc cao gần 10cm.Làn môi được quét mỏng màu son nhưng đủ làm lói cuống.Những món trang sức của HP được nó đeo lên nhìn cực quý phái.Lần đầu nó diện thể ra ngoài có vẻ còn ngại nhưng vẻ đẹp như một bông hoa lúc sáng.

Bước lên chiếc mui trần cùng ba.Ông đạp ga lướt nhẹ trên đường.Đuôi tóc nó bay với làn gió trong thật quyền rũ.Còn thêm làn da trắng màu ngọc làm nó như hồi sinh thật sự từ 18 năm lạnh lẽo.Ba nó nhìn nó rồi lại cười hạnh phúc,ông biết nó đã khác xưa,nó đã chấp nhận sự quan tâm từ người khác và nó biết cả làm mình nổi bật trước đám đông.Có vẻ mọi công lao là do Phú một người đã cho nó cái gọi là tình yêu là tiếc nuối

Tại phòng tiệc của tập đoàn HP.Những món ăn đã được dọn sẵn.Hôm nay là ngày giới thiệu chủ tịch mới.Ngày mà ba nó phải trở về làm tổng giám đốc.nhưng ông không buồn lại rất vui là khác.người rất đông vì thế lực của HP trên thế giới ai cũng biết đến.Mỗi những công ty con được phân tán trên thế giới đã có đến

100. Thêm những đối tác lớn cũng khoảng 50 tập đoàn nhỏ và những Công Ty thuộc lĩnh vực thời trang hay truyền hình đều tham gia liên kết. Bữa tiệc hôm nay cũng có sự góp mặt của Thắng vì ba anh là đối tác mới về lĩnh vực thời trang. Tập đoàn Daka của anh có sức ảnh hưởng cao trong giới giải trí nên HP muốn lợi dụng Daka để lấn vào hợp đồng thời trang kết hợp mới của một người đầu mặt.

Nó bước vào trong sự ngỡ ngàng của nhiều người. Trong bộ váy của Daka và trang sức của HP nó trở thành một tâm điểm chính của buổi tiệc. Thắng từ phía sau nắm lấy tay nó

-Em cũng đến nữa sao?

-Anh nghĩ chỉ mình anh được đến chắc. Nó lãnh lúng đáp

-Em hiểu sai anh rồi! Hôm qua không phải như em thấy đâu. Anh giải thích

-Thì sao?

-Em đừng giận anh! Anh sẽ tránh xa cô ta

-Ừ

Thắng ôm lấy nó trước sự ngạc nhiên của mọi người và cả nó. Vì quá nhanh nên nó không tránh được.

-Anh yêu em! Thắng mới lớn

-Anh....Anh.. Nó ấp úng

Mọi người tập trung nhìn vào cặp đôi này. Rồi nhanh chóng vỗ tay mừng rỡ khi cô gái gật đầu đồng ý. Nó không hiểu tại sao lại đồng ý nhưng nó ngại khi tiếp xúc với anh. Anh quá yêu nó, quan tâm nó làm nó nhỏ bé. Nó không nỡ từ chối anh vì nó không muốn anh phải đau như nó

Người chủ tiệc lấy mic thử giọng rồi ra hiệu bắt đầu

-Kính chào những bạn bè của HP. Sau nhiều tháng chủ tịch tài ba của chúng ta vắng mặt cuối cùng cậu ấy đã trở lại nắm quyền! Hôm nay HP mời các bạn đến để nâng cao tình bạn của chúng ta. Và xin tuyên bố HP sẽ bắt đầu hợp tác với Daka trong hợp đồng thời trang mới. Hứa hẹn sẽ không phụ lòng khách hàng trong và ngoài nước. Chúng tôi xin mời chủ tịch Pack và Bark bước lên sân khấu phát biểu đôi lời sau nhiều tháng vắng mặt"

Câu nói vừa dứt từ phía cổng có 2 chàng thanh niên đeo mặt nạ bước ra. Chàng đi phía sau mang chiếc mặt nạ màu trắng. Mặt bộ vest trắng, thân hình cao ráo mái tóc được trao truốt kỹ lưỡng. Khuôn mặt nhìn rất đẹp nhưng lại bị che mất một phần.

Anh chàng còn lại thì có vẻ là tín đồ của Devil khi toàn thể là màu đen. Bộ vest đen quý phái. Chiếc mặt nạ cũng đen nốt làm tôn lên làn da em bé của anh. Mái tóc đen cắt theo style hàn nhìn như tranh tạc.

Hai chàng với chiều cao lý tưởng tiến đến sân khấu trước sự e thẹn của những cô gái. Anh chàng mặt nạ trắng có vẻ rất hoà đồng nở những nụ cười chết người miễn phí làm người khác như chết đứng. Còn chàng mặt nạ đen thì lạnh hơn băng tạc. Đôi môi không hé dù chỉ một lần. Rồi anh ta chợt dừng lại ngay chỗ nó. Đưa đôi mắt như nuốt sống nhìn, nó cảm thấy người đó có đôi mắt rất quen nhưng không nhớ ra được. Chàng nhìn nó hồi lâu rồi bước tiếp nó ngạc nhiên nhưng không dám phản ứng trước đôi mắt đó. Thắng thấy thế tỏ vẻ tức giận. Nắm chặt lấy tay nó làm nó có cảm giác có lỗi với Hân

-Trang. Mà đó hả. Sandy trong trang phục váy trắng thiên thần vui mừng khi thấy nó

-Chứ ai? Mà mà làm gì ở đây thế?

-Tao theo anh Duy nhưng ảnh đâu mất rồi. Tao tìm hoài không.. Câu nói của Sandy vừa dứt cũng là lúc các cô gái là lên làm cô giết mình nhìn về trung tâm của tiếng la ó. Ngóảnh mặt lên sân khấu cô như cứng họng. Tay bịt miệng lại cô không tin vào mắt mình vì người đeo mặt nạ trắng đó cả Duy. Cậu vừa tháo nó ra vì ai cũng sẽ biết cậu với cương vị người ra mặt

-Thưa mọi người. Tôi là Bark, còn đây là chủ tịch Pack sẽ quản lý HP. Tôi sẽ là người thực hiện mọi quyết định của chủ tịch. Cùng phần đầu để phát triển đất nước. Duy lấy mic nói trước sự hò reo của nhiều người. Rồi từ từ tiến xuống phía nó làm mọi người hồi hộp. Hơn hết là Sandy cô không hề biết gì. Có phải cô đang vui

khi bạn trai mình lại là người có quyền lực tại một tập đoàn lớn như HP.đang phân tâm thì cậu đến nắm lấy tay cô kéo lên sân khấu làm cô ngỡ ngàng

Chủ tịch Pack cũng tiến về phía nó.Anh nói nhỏ vào tai nó rồi kéo nó lên theo mặc cho Thắng đang tức giận nhìn theo

-Tôi là Pack.Hôm nay ngoài việc hợp mặt mọi người còn một việc khác_Pack lạnh lùng nói trước sự chờ đợi của nhiều người.ai cũng hồi hộp xem việc khác là gì hết

-Như mọi người đã biết HP sẽ hợp tác với Daga trong chiến lược chinh phục thị trường trong và ngoài nước đặc biệt là châu âu với hợp đồng trang phục mới.

_nói xong từ phía sau sân khấu được kéo màn hiện ra một khung phalê đang được trưng bày những mẫu trang sức mới nhất.mẫu chính đó là dây chuyền.Với phong cách mới lạ.Được đính kim cương đen vào mỗi mắt nối với nhau gồm 12 khoang được ghép lại.mỗi khoang được khắc rất tinh xảo hình con rồng tượng trưng quyền lực của HP.Màu ánh của bạch kim chính là điểm nhấn ở mặt.Một viên kim cương được mài hình mặt nạ đen của Pack được đính ngay giữa mặt.Khi bắt gặp ánh sáng nó lóe lên hàng ngàn tia xanh đỏ rồi đến tím vàng kết thúc ở màu đến quý phái

Nó chợt giật mình lấy tay sờ vào ngực mình sợi dây nó đang đeo giống như đực với sợi ở đó vậy.đây là của ba nó vừa tặng nó hôm qua ông bắt nó phải đeo vào hôm nay cho bằng được

Nhưng đó chỉ là mở đầu.Mọi người bắt đầu la lớn hơn khi xuất hiện một mẫu áo cạnh đó.

Chiếc váy có màu chủ đạo là đen tuyền.phía cổ được thiết kế bóng bẩy với vòng ôm cổ hình hoa hồng đen (biểu tượng của Daga) có đính vào một con rồng nhỏ (biểu tượng của HP) chiếc váy gồm nhiều viên ngọc trai nhỏ li ti kết hợp ở từng đường li.Phần eo được ôm sát nhưng lại mềm mại nhờ chất liệu vải mới của Daga.Một chiếc nơ ở ngay hông trái được thiết kế rời.Váy cao ngang gối và được xếp li cách tân tạo cảm giác bồng bềnh khi di chuyển

Nó như chết thật sự khi biết rằng nó đang sở hữu trên mình toàn bộ những thứ vừa công bố.là do ba nó ông bắt nó phải mặc vào hôm nay mọi thứ đã được sắp đặt chỉ chờ nó làm theo.mọi người đổ dồn nhìn nó ngưỡng mộ làm nó ngại vô cùng.chiếc váy và sợi dây truyền làm nó nổi bật hơn trong bữa tiệc

-Tôi xin thông báo cô Trang đây sẽ là sứ giả của sự kiện thời trang này_Pack nói tiếp

Mọi người tập trung nhìn vào nó rồi gật đầu tán thành.vì hôm nay trong bộ trang phục kết hợp với trang sức đó nó thật hoàn hảo.nó làm người khác phải chú ý đến từng cử chỉ nhỏ nhưng nó sẽ làm sao khi mang nhiệm vụ cao cả đến thế

-Tôi...Tôi_Nó nhìn Park ấp úng.anh ta lại đưa ánh mắt như căm ghét nó nhìn nó.không hiểu sao nó lại đau trong lòng khi anh ta nhìn nó như thế.Nó chỉ vừa mới gặp anh ta thôi mà?Lại còn chiếc mặt nạ trên gương mặt thanh tú kia sao nó không rơi ra để nó được thoải mái lòng.

-Em đừng lo!Em sẽ làm được_Duy khẽ vào tai nó

-Dạ_nó trả lời

-Mời mọi người dùng tiệc vui vẻ_Duy ra hiệu bắt đầu bữa ăn.Mọi người vào bàn lấy thức ăn,người thì uống vài ly rượu với Pack và Duy.Thắng từ phía sau kéo nó đi một đoạn xa rồi dừng lại

-Anh làm gì thế?_nó cáo lên tức giận

-Em không được đến gần tên Pack đó

-Tại sao?

-Vì em là bạn gái của anh

-Em....Em...thôi được rồi!

Thắng vuốt tóc nó cười âu ếm rồi dặt nó vào lại.Thắng đưa tay nó choàng qua tay anh,đến trước mặt Pack anh còn nhếch môi cười đắc ý.Một lần nữa nó phải hứng lấy toàn bộ ánh mắt như khinh bỉ từ Pack.Ánh mắt đó làm tim nó như ngừng thở.Cảm giác ngột ngạt vô cùng

-(__Pack : mình sẽ gọi là P nhé!Để tiện cho viết)

Nó chột thả tay mình ra Thắng,như muốn giải thích gì đó nhưng mà là gì.nó đã làm gì sai chứ?Sao phải khó chịu đến thế?

Nó được Duy gọi vào phòng riêng để bàn công việc.đầu tuần sau là phải công bố toàn bộ thành quả trong sự kiện “HP And Daga” thư mời đã được phát đi cho tất cả mọi tập đoàn lớn trên thế giới.cho nên mọi việc phải gấp rút thực hiện

P đang nằm trên ghế sofa.Về mặt rất mệt mỏi.Mấy ngày nay anh đã phải thức khuya để tập trung ầu thiết kế dây chuyền trên cổ nó do chính anh sáng chế!Một bộ óc cực thông minh như anh Còn phải mệt mỏi chứng tỏ sợi dây chuyền đó có kết cấu rất phức tạp. Anh còn đang chuẩn bị mẫu mới để công bố cĐôi mắt nhắm nghiền.P đang ngủ rất say,làm việc nhiều thêm vừa uống vài ly rượu với đối tác anh cũng đuối sức hẳn..chiếc mặt nạ vẫn được anh đeo thật kỹ che mắt gương mặt trời phú của anh mà trong tập đoàn HP và nhiều người khác chưa ai biết cả.đôi mi lâu lâu lại giật mạnh như đang đấu tranh với buồn ngủ nhưng rồi anh đã thua cơn buồn ngủ đã chiếm trọn cơ thể anh! Nó từ từ mở cửa vào!Duy phải đi tìm ít tài liệu nên vào sau,Đôi chân run run nhìn về người con trai đang ngủ trên ghế.Nó dừng lại ở đôi môi anh ta,nó thật cuốn hút.Cứ như đôi môi của Hấn vậy làm nó không thể tập trung được.khẽ tiến lại gần P nó cứ xao xuyến trong lòng rồi vụt lên một suy nghĩ táo bạo

Nó từ từ đưa tay lên mặt P.chọc chọc làn da anh để chắc rằng anh đã ngủ say.Quả thật không có phản ứng.P đã ngủ rất say,nó thử phờ rồi nhẹ nhàng chạm vào chiếc mặt nạ

-Cạch__Duy từ ngoài mở cửa bước vào.Tay cầm sắp tài liệu nên không để ý đến nó đang làm gì

Nó giật mình giật tay lại rồi ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.trong suy nghĩ thì rất tức giận vì nó sắp tháo được cái mặt nạ đó rồi.Nếu Duy không vào thì nó đã biết được P thật sự là ai

-Anh đến rồi à!__Nó hỏi về mặt vẫn còn chút run run

-P ngủ rồi à!Thôi em qua đây ngồi để anh phổ biến kế hoạch cho em nghe__Duy từ tốn kéo chiếc ghế cho nó

-Không gọi anh ấy dậy sao__Nó hỏi

-Không cần đâu!Cứ để P ngủ.Cậu ấy chắc đã kiệt sức rồi __Duy trả lời nhưng mắt thì nhìn vào đồng tài liệu trên tay

-Anh ấy là chủ tịch làm gì mà kiệt sức chứ?__Nó nói lại

-Em không biết sao?

-Biết gì?__nó ngơ ngát

Duy đẩy nó ngồi xuống ghế đối diện với cậu rồi rót một ly nước để trên bàn

-Mẫu dây em đang đeo là do P thiết kế.đã 3 ngày P nhốt mình trong phòng chế tạo của HP không ra ngoài để làm cho kịp thời gian.Em thử nghĩ sợi dây này có dễ làm không?

-Là anh...anh...ấy làm sao__Nó ấp úng

-Phải.những mẫu trang sức của HP đều là do P thiết kế hoặc hợp tác với vài người.HP nhờ thế mà nổi tiếng thế giới vì phong cách của từng mẫu rất hợp với thời đại và đẹp mắt mọi người

Nó như không tin vào tai mình nữa.P là một người tài giỏi đến thế sao?Một người có trách nhiệm với tập thể thế mà nó vừa nghĩ xấu.Nó quay sang nhìn P gương mặt đã đỏ rất nhiều mồ hôi lại còn những nếp nhăn do mệt mỏi.

-Thôi em đọc sơ qua kế hoạch đi.có gì không hiểu thì hỏi anh.Anh tiếp một số khách mới đến tí__Duy bước ra phòng rồi cười vui sướng.Cậu phải đi tiếp một đoàn khách từ Mỹ sang.Đây là tập đoàn tài trợ cho kế hoạch lần này đó cha cậu giới thiệu.Trông họ rất thích mẫu thiết kế của P.cả đoàn cứ nhìn ngắm sợi dây chuyền không rời mắt

Nó đặt bản kế hoạch xuống bàn rồi tiến lại phía P. Không ngần ngại nó rút ra một chiếc khăn tay lau hết những giọt mồ hôi trên mặt P. Nó nhìn P rất kỹ rồi lại lấy tay tháo chiếc mặt nạ anh ra nhưng không nó lại thất bại, P từ từ mở mắt ra anh vùng vai rồi dừng lại ở phía nó

-Cô đến rồi à!

Nó giật mình với giọng nói này nó rất giống giọng của Hân “có lẽ nào P thật sự là Hân” nhưng tại sao lại phải giấu nó. Không lẽ còn giấu nó chuyện đó

-Anh Phú! Là anh phải không? _Nó quyết định hỏi thật lòng

P ngớ ngẩn nhìn nó hồi lâu. Rồi trả lời

-Là sao? Cô đang hỏi ai thế?

-Em đang hỏi anh! Anh có phải là Phú không?

Lại một lần nữa P đơ toàn tập. Cô gái đứng trước mặt anh đang nói gì thế này? Phú là ai?

-Tôi là Pack! Cô đang hỏi gì thế?

-Vậy anh không phải là... _Nó nhỏ giọng lại

-Cô bị nhầm rồi! _P nói thêm mặt anh vẫn còn ngơ ngát nhìn nó

Khẽ nhìn vào cô gái trước mặt anh chưa nhận ra là cô ấy đẹp đến thế! Làn môi mỏng đỏ nhìn rất gợi cảm cả những đường nét trên cơ thể rất đẹp mắt. Thêm cô ấy đang đeo sợi dây mà anh đã cực khổ làm nhìn cô rất hợp với nó. Cứ như nó và cô ấy là một “đúng là không uống công mình làm!” _Anh nói trong suy nghĩ

-Cô đã nghe Duy phổ biến kế hoạch chưa _Anh tựa lưng vào ghế vẻ mặt trở lại lạnh lùng làm nó lạnh cứng

-Rồi ạ! _Nó trả lời

-Tôi sẽ thiết kế một nét trang sức mới vào ngày mai cho cô

-Sao.... Ừm mà anh có thể tháo cái mặt nạ xuống được không? _Nó vào chủ đề mà nó muốn hỏi nhất lúc này cùng trong sự kiện sắp tới nữa.

18. Chương Cháp 17

P lấy tay sợ vào chiếc mặt nạ! Anh đang phân vân liệu có nên tháo ra không? Suy nghĩ cứ thế dồn dập

-Không! _P trả lời đôi mắt nhắm chặt

-Tại sao?

-Không thích! Cô là ai mà đòi xem mặt tôi

-Nhưng anh rất rất giống..... _Nó chột nín chặt miệng lại

-Từ mai cô sẽ được nghỉ học cho đến kết thúc sự kiện HP and Daga cô về chuẩn bị mai vào HP làm đi

Nó tuy ngạc nhiên về cuộc đặt cách này nhưng có vẻ rất thú vị, nó không phải đi học thì còn gì bằng. Nhưng điều nó quan tâm là người con trai mang tên Pack này là ai? Sao lại có giọng nói và thân hình giống Hân đến thế, dù một tia hy vọng nhỏ nó cũng sẽ không bỏ cuộc. Nó phải tháo được chiếc mặt nạ đó xuống khỏi gương mặt người yêu của nó một ngày không xa. Nó đứng lên chào P rồi ra về

-Em làm gì lâu thế? _Thắng bực tức nhìn nó. Từ lúc nó được P kéo lên sân khấu là anh đã không có mấy thiện cảm với P rồi. Huống chi nó lại vào gặp P rất lâu trong phòng riêng nữa chứ?

-Em bàn công việc

-Công việc gì mà lâu thế? _Thắng gắt

-Thì việc quan trọng _Nó bực tức trả lời

-Tên đó có làm gì em không?

-Ai?

-Pack

-Anh đang ghen đấy à!Em không muốn có chuyện này lần hai__Nó bỏ đi thật nhanh

-Anh xin lỗi,sẽ không có lần sau đâu em__Thắng chạy theo níu lấy tay nó rồi dúi vào lòng.Nó không phản ứng để mặc cho anh ôm mình

Chợt nó khựng lại khi bắt gặp ánh mắt ngày nào từ P.anh đã thấy hết không hiểu sao nó lại sợ ánh mắt đó đến thế.Anh đi thật nhanh qua nó và Thắng mà chẳng nhìn nó.Tim nó cứ nhói lên từng hồi rồi lại ngừng đập.Nghỉ ngơi về P càng tăng cao.Vội đẩy Thắng ra nó bước thật nhanh để tránh Thắng rồi bắt Taxi về nhà

OoO

-Anh còn buồn bã làm gì?Cô ta không yêu anh.Cô ta chỉ thương hại anh thôi__Diệu Linh choàng ôm sau Thắng âu ếm

-Em im đi__Thắng đẩy cô ra người anh

-Anh đừng có ngu muội nữa!__Diệu Linh quát lớn

-Tôi bảo cô im đi__Đôi mắt anh trở nên đáng sợ làm cô hệt hấn,cô bật khóc rồi chạy đi khuất!Nước mắt cô lan vào không khí làm nhói lòng anh

-Anh xin lỗi,Nhưng anh....__Anh thầm nghĩ đôi mắt tỏ vẻ buồn đau

OoO

Gửi chút quan tâm vào trong gió

Chút yêu thương cho anh

Chút yếu đuối của lòng này

Em yêu anh

Diệu Linh chạy thật nhanh như muốn tránh mặt Thắng.Cô không thể ngừng khóc,đây là người thứ hai cho cô cảm giác yếu đuối đến vậy!Cô không muốn mất anh cô sẽ ngăn cản bất cứ ai đến gần anh cho dù cô có chết!Tình yêu của cô thật mãnh liệt nhưng chính nó sẽ biến cô thành một con người khác.Cha cô là chủ tịch công ty Kany một công ty lớn trong nước về Trang sức.Đang tìm cách trừ khử đối thủ rất lớn của mình trong nước là HP.Đã nhiều lần sử dụng đến những trêu trêu thâm hiểm để làm yếu sức của HP nhưng với sự thông minh của P và Duy mọi việc đều trôi qua êm đẹp.Vừa hay tin Nó sẽ là sứ giả của hợp đồng lớn,cô vô cùng căm ghét nó và hơn hết cả cô đang ghen.Cô sẽ làm mọi cách để hạ được nó trên sàn diễn

“Mày hãy đợi đấy!”__Đôi môi cô níu chặt muốn vỡ máu

OoO

Sáng hôm sau như đã định nó thức sớm để đến phòng làm việc của mình ở HP.công việc của nó rất đơn giản là cho người khác đo đạc kích thước để thiết kế đồ và trang sức phù hợp với nó.Ngoài ra nó còn phải đi giám sát những người phụ trách làm các mẫu đó!

Nó diện một chiếc váy trắng trong như thiên thần.Không hiểu sao nó lại thích mặc váy đến lạ thường có lẽ vì nó muốn mình luôn đẹp trong mắt ai kia

Vừa bước xuống nhà nó đã thấy có xe đợi sẵn.Không biết ai mà chu đáo đến thế.Từ trong xe một chàng thanh niên vẻ mặt tuấn tú.Mặc một bộ vest Trắng bước ra cười tươi nhìn nó

-Em lên xe đi__Thắng mở cửa xe ra

Tuy có hơi bất ngờ nhưng nó vẫn bình thản

-Anh đến để đưa em thôi hả?__nó hỏi

-Không!Anh đi làm với em_Thắng đạp ga chiếc xe lao vọt trên đường

-Anh cũng đi làm nữa hả_Nó há hốc

-Đây là hợp đồng giữa công ty ba anh với HP nên anh phải góp sức chứ.Anh sẽ là giám đốc hợp đồng lần này!Em không trốn thoát anh đâu

-Xi.....Ai thèm trốn_Nó nháy mắt với anh.Hôm nay nó thật khác trông nó yêu đời và tinh nghịch rất nhiều.Làm anh cứ vui vui khó tả được!Hai người cứ thế cho đến khi đậu xe trước cổng tập đoàn HP

OoO

Gửi chút quan tâm vào trong gió

Chút yêu thương cho anh

Chút yếu đuối của lòng này

Em yêu anh

Diệu Linh chạy thật nhanh như muốn tránh mặt Thắng.Cô không thể ngừng khóc,đây là người thứ hai cho cô cảm giác yếu đuối đến vậy!Cô không muốn mất anh cô sẽ ngăn cản bất cứ ai đến gần anh cho dù cô có chết!Tình yêu của cô thật mãnh liệt nhưng chính nó sẽ biến cô thành một con người khác.Cha cô là chủ tịch công ty Kany một công ty lớn trong nước về Trang sức.Đang tìm cách trừ khử đối thủ rất lớn của mình trong nước là HP.Đã nhiều lần sử dụng đến những trêu trò thâm hiểm để làm yếu sức của HP nhưng với sự thông minh của P và Duy mọi việc đều trôi qua êm đẹp.Vừa hay tin Nó sẽ là sứ giả của hợp đồng lớn,cô vô cùng căm ghét nó và hơn hết cả cô đang ghen.Cô sẽ làm mọi cách để hạ được nó trên sàn diễn

“Mày hãy đợi đấy!”_Đôi môi cô nín chặt muốn vỡ máu

OoO

Sáng hôm sau như đã định nó thức sớm để đến phòng làm việc của mình ở HP.công việc của nó rất đơn giản là cho người khác đo đạc kích thước để thiết kế đồ và trang sức phù hợp với nó.Ngoài ra nó còn phải đi giám sát những người phụ trách làm các mẫu đó!

Nó diện một chiếc váy trắng trong như thiên thần.Không hiểu sao nó lại thích mặc váy đến lạ thường có lẽ vì nó muốn mình luôn đẹp trong mắt ai kia

Vừa bước xuống nhà nó đã thấy có xe đợi sẵn.Không biết ai mà chu đáo đến thế.Từ trong xe một chàng thanh niên vẻ mặt tuấn tú.Mặc một bộ vest Trắng bước ra cười tươi nhìn nó

-Em lên xe đi_Thắng mở cửa xe ra

Tuy có hơi bất ngờ nhưng nó vẫn bình thản

-Anh đến để đưa em thôi hả?_nó hỏi

-Không!Anh đi làm với em_Thắng đạp ga chiếc xe lao vọt trên đường

-Anh cũng đi làm nữa hả_Nó há hốc

-Đây là hợp đồng giữa công ty ba anh với HP nên anh phải góp sức chứ.Anh sẽ là giám đốc hợp đồng lần này!Em không trốn thoát anh đâu

-Xi.....Ai thèm trốn_Nó nháy mắt với anh.Hôm nay nó thật khác trông nó yêu đời và tinh nghịch rất nhiều.Làm anh cứ vui vui khó tả được!Hai người cứ thế cho đến khi đậu xe trước cổng tập đoàn HP :

a.....anh gửi lộn rồi...2 cái giống nhau kìa

19. Chương Cháp 18

Tập đoàn HP là một địa bàn rộng lớn.nơi cho bị nhân viên làm việc được chia thành 5 khu mỗi khu tương ứng với 1000 mét vuông.Gồm nơi thử nghiệm,phòng thiết kế.kho chứa vật liệu phụ cần,Khu ghép và phòng triển lãm.Ngoài ra còn có cái khu vui chơi,Nhà ăn,phòng tiệc và khu dùng để diễn kết hợp thời trang.Còn chưa tính đến các khu nội trú..v..v

Nó bước vào trong ngạc nhiên dữ dội,nó không ngờ nơi đây lại to đến thế,Đến cả Thắng còn phải giật mình vì quy mô của HP.Nó và Thắng được làm ở phòng thiết kế sản phẩm,trông nó rất háo hức với công việc này.Chia tay Thắng ở trước phòng nó nhẹ nhàng bước vào trong

-Chào mọi người!Em là Trang sứ giả của bộ sưu tập thời trang mới.Mong mọi người giúp đỡ_Nó cúi đầu

-Là em đó hả?Quả là chủ tịch có mắt nhìn người mà!Em thật đẹp_Một giọng nữ vang lên

-Sao!!Anh P chọn em_Nó đơ toàn tập vì thật ra nó đã gặp P khi nào mà anh ta chọn nó được.Nó lại càng nghi ngờ về anh hơn.Vội lấy tay lau nhẹ mặt nó đến chiếc ghế của mình ngồi

Phòng thiết kế sản phẩm mới tương đối ít người vì đây là công việc rất quan trọng nên chỉ chọn những ai có tài nổi trội.Phòng chỉ có 5 người từ Daka và nó

Đưa ánh mắt nhìn từng người nó cố gắng ghi nhớ từng khuôn mặt của mỗi người rồi vào chủ đề chính

-Như mọi người đã biết còn một tuần nữa đã đến sự kiện chúng ta phải nhanh chóng thực hiện thật tốt để hoàn thành nhiệm vụ chúng ta cùng nhau cố gắng nhé_Nó nở một nụ cười hồn nhiên với mọi người.Cũng may trong phòng toàn nữ nếu không thì chết xui với nụ cười đó rồi

-Em cứ tin tưởng ở các chị_5 người cùng đồng thanh nói .Có phải họ tập trước rồi không sao mà đều thế nhỉ?

-Giờ chị nào đến đo cho em nhé!

-Để chị_Thanh nhanh chóng lên tiếng

-Cảm ơn chị!

Mọi người bắt đầu công việc của mình chỉ trong chốc lát Thanh đã hoàn thành đo cho nó.Cô hí hửng về chỗ thực hiện tiếp công việc.Cánh cửa chợt mở ra Thắng bước vào nhìn nó âu ếm

-Chào giám đốc_5 cô gái đó đều nhận ra Thắng nên nhanh chóng cúi chào.Ánh mắt hình trái tim

-Chào mọi người!Làm việc vui không?_Thắng hỏi

-Vui_Một cô gái trả lời

-Anh đến để làm gì thế?Sao không lo công việc của mình đi!_Nó liếc Thắng thấu xương

Thắng tiến lại chỗ nó,Anh lấy khăn lau những giọt mồ hôi trên trán nó ân cần nói

-Anh đến xem em thế nào?

Cánh cửa phòng lại mở ra.Duy và P bước vào trong chiếc mặt nạ đối lập!Chợt nó đẩy tay Thắng ra như sợ bị người yêu bắt gặp đang âu ếm với người khác.P vẫn thể đưa đôi mắt như khinh bỉ nhìn nó nhưng lần này có vẻ rất nhiều

-Chào mọi người!_Duy giơ tay lên

-Chào chủ tịch P và Duy!_5 cô gái cúi đầu lễ phép

-Thắng!Công việc của cậu còn chưa hoàn thành lại đi lung tung.Cậu có muốn làm nữa không?_Duy nhìn thẳng vào Thắng nói trước sự ngơ ngát của mọi người

-Tôi chỉ qua để....

-Là do em gọi anh ấy qua có gì cứ phạt em_Thắng chưa nói hết câu thì nó nhảy vô giải vây

-Thật không?_Duy hỏi lại

-Em...Thật!Không lẽ em nói dối anh_Nó cúi đầu xuống cũng chỉ để tránh cái ánh mắt đáng sợ của P đang nhìn nó

-Vậy mọi người làm tiếp đi.Thắng cậu về phòng làm đi!_Duy nói

P và Duy tức giận bỏ đi không nói lời nào làm cả phòng ngợp thở.Nó không hiểu sao lại nói giúp Thắng nhưng dù gì anh cũng quan tâm nó mới đến nó không thể bỏ mặt anh được.

Thắng tưởng chừng như đuối lí lại may mắn được nó giúp.Lòng anh vui như chim rừng tìm được tổ.Anh nghĩ rằng nó đã có tình cảm với anh.Nghĩ đến đó thôi tim anh đã nhảy lên vui sướng

-Anh về đi_Nó mệt mỏi ngồi vào ghế

-Ừm!Trưa anh qua đưa em đi ăn_Nói xong Thắng đi về phòng

Duy không hiểu tại sao nó lại giúp Thắng nhưng cậu biết rồi nó sẽ hối hận.Cậu cảm thấy không tự tin nhìn vào đôi mắt P nữa

Đã đến giờ ăn trưa.Mọi người đều đi xuống nhà ăn hết chỉ có nó mệt mỏi ngồi đó.Nó cứ lúng túng khi nhìn vào mắt P.nó có cảm giác Hấn vẫn bên nó mỗi lúc P gần nhưng nó không thể níu được

-Em đi ăn trưa với anh nhé!_Duy mở cửa gọi nó

-Dạ_nó đồng ý ngay vì nó cũng muốn gặp một người

Cánh cửa đóng lại cũng là lúc một cánh tay đập mạnh vào cửa tạo ra cái âm thanh đáng sợ.

Bước đến nhà ăn cũng khoảng 15' nó thở dài vì mệt.Như dự tính đúng là P đang ngồi ở đây!Nó kéo ghế ngồi đối diện với anh rồi chọn món lót bụng

P chẳng thèm nhìn nó anh tức vì nó âu ếm với Thắng,anh trách nó phụ anh!Và anh dần dần không muốn gặp nó nữa.Nó giờ là của Thắng

-Tối nay 2 anh có làm gì không?_Nó ngỏ ý

-Anh thì chắc sẽ tìm Sandy để đi chơi,còn P thì phải vào phòng thử nghiệm để làm rồi!_Duy trả lời

-Anh P anh không thể tháo cái mặt nạ đen xì đó xuống được sao?_Nó đưa mắt nhìn P

Như chẳng nghe thấy gì P đứng dậy bước đi trước sự ngạc nhiên của nó

-Anh nói cho em biết!P có phải là anh Phú?_Nó nhìn Duy tức giận

-Em nói cái gì thế!Phú đã chết rồi!Em cũng đến mà!_Mặt Duy buồn lại

-Em xin lỗi khi nhắc lại!_Nó hiểu được Duy rất buồn nên vội xin lỗi

-Vậy P là ai thế?Sao cứ đeo mặt nạ mãi?_Nó hỏi tiếp

-P đeo mặt nạ là vì HP không chỉ được người khác yêu mến mà còn một số thành phần ganh ghét,muốn ám hại những người lãnh đạo HP

-Sao??

-Thôi em cứ ăn đi!Anh đi làm đây!Tối rảnh thì đến phòng thử nghiệm.Mật khẩu mở cửa là Thiên-thần chết_Duy ghé vào tai nó vì mật khẩu phòng là bí mật chỉ có vài người được biết

Nó đơ hình vì Duy.cậu ta có ý gì khi nói mật khẩu cho nó biết?Và nó có nên đến không?

Trở về làm việc của mình nó mới nhớ ra Thắng.Nó quên là Thắng đã nói đưa nó đi ăn.Vội lấy điện thoại ra nhắn tin xin lỗi Thắng rồi bắt tay vào công việc của mình.

Tối đến nó nằm một mình trong phòng,nó đang phân vân có nên đến phòng thử nghiệm không?Và đến để làm gì chứ?Cứ thế nó suy nghĩ rồi ngủ quên mất không hay

11h đêm nó chợt tỉnh lại không hiểu vì sao nó lại tỉnh lại.Đầu nó cứ bảo nó hãy đến phòng thử nghiệm mãi rồi nó cũng không thể từ bỏ ý nghĩ đó.Nó khoác vào một chiếc áo ra lấy xe chạy ngay đến phòng thử nghiệm của HP

“Không biết anh P đã về chưa?Anh ấy đã ăn gì chưa nữa”_nó tự nghĩ rồi cho xe ghé vào một quán ăn đêm mua một phần cháo.Không hiểu sao nó lại thích thú đến thế nữa?

Cầm khay cháo trên tay nó đi thật nhẹ.Đứng trước một căn nhà to lớn.Cánh cửa được khóa rất công phu.Ổ khóa nhỏ nhưng rất chắc bằng máy tính.Nó nhập mật khẩu vào “cạch” cánh cửa to lớn hé ra một bên nó tiến vào trong

P đang chăm chú nhìn những mảnh ruby để tìm cách ghép chúng lại một cách đẹp mắt.Bàn tay của anh thật điêu luyện những mảnh ruby từ từ dính lại với nhau thành hình con rồng.Chợt anh nghe có tiếng bước chân vội đeo mặt nạ vào rồi đi tìm chủ nhân tiếng động đó

-Cô làm gì trong đây?Sao cô biết mật khẩu mà vào

-Em được Duy gọi vào!

-Để làm gì?_P hỏi

-Anh vừa phải thôi nhé!Nè ăn đi_Nó chìa khay cháo ra trước mặt P

-Cái gì?_P hỏi

-Cháo,ăn đi_Nó cười

-Tôi không ăn_P nói rồi tiếp tục làm việc

-Chiều giờ anh đã ăn gì đâu!

-Kệ tôi!Liên quan gì đến cô

-Này!Anh đủ rồi đó!Tôi quan tâm nên mua cho_Nó quát lớn

-Không cần_P dừng tay lại đôi mắt nhắm hờ

-Anh!!Tôi cũng không có rãnh mà quan tâm tên điên như anh!Là tôi muốn anh còn nguyên cái mạng để có thể hoàn thành sợi dây chuyền đúng lúc

-Ra là thế_P cười khẩy

-Sao lại cười?

-Liên quan gì cô!Cô ra ngoài được rồi.Cầm theo cháo luôn

-Tôi sẽ đi nếu anh ăn hết chúng

-Thôi được!Tôi sẽ ăn hết_vừa nói xong P cố sức ăn hết khay cháo trước mặt nó

“Phải làm sao đây Trang?Anh ấy quá giống anh Phú,cái vẻ mặt lạnh lùng đó nó quen quá!”_nó nhìn P ăn mà cõi lòng cứ nghĩ đến Phú không ngớt.P quá giọng Hấn từ những cử chỉ nhỏ

-Xong rồi đó..Cô..

Câu nói của P chưa dứt thì đầu môi anh ảm lên và ngọt cách lạ thường.Nó không thể kìm chế khi nhìn anh.anh làm nó nhớ đến Hấn rất nhiều đến nỗi nghĩ anh là Hấn.Nó đã không ngại ngần đặt môi mình lên môi anh làm anh đơ hình lập tức

-Anh Phú!Em nhớ anh_Nó thỏ thẻ trong lòng anh

-Em..em..._Vòng tay nó ngày một chặt hơn.P cảm thấy nhói ở tim nhưng anh không thể làm gì được

-Anh đừng nói!Em biết em đang nhầm nhưng xin cho em mượn lòng ngực của anh một chút_Nó thỏ thẻ lần nữa.Đôi mắt đã ngập trong nước mắt và nó đã vỡ òa trong lòng anh thật sự

P đơ hình với thái độ của nó, anh không biết nên làm gì lúc này? Có nên đẩy nó ra không? Không! Anh không vô cảm đến thế. Anh đã thực sự yếu lòng khi thấy những giọt nước mắt của nó. Anh có nên nói cho nó biết sự thật đằng sau chiếc mặt nạ đó không? Một chút nao lòng anh bắt động

OoO

Sáng hôm sau nó lại được Thắng đưa đến HP. Nhưng hôm nay nó thật lạ, nó chọn một chiếc quần mềm mại ôm sát đôi chân thon dài. Chiếc áo mỏng manh nhưng không hề hở hang. Nó nhớ lại hôm qua lúc cùng P, lúc đó nó thấy P thật đáng yêu trong cái vẻ lạnh lùng chết người đó

-Em đi làm vui vẻ nhé! _Giọng Thắng cất lên kéo nó về thực tại. Anh hôn nhẹ lên trán nó

-Anh cũng thế _Nó trả lời rồi bước vào phòng làm việc

Công việc hôm nay thật dễ dàng. Nó chỉ đến để quan sát người khác làm việc nên đâm ra chán. Trang phục thì đã được bên Daka làm còn phụ kiện đã có P thủ vai. Nó vung vai ngáp dài nhìn thật đáng yêu. Không biết từ khi nào nó đã bỏ quên cái bề ngoài băng đá ngày xưa, chắc có lẽ là từ khi gặp Hân

Nó chợt nhận được một tin nhắn cảnh báo nó tránh xa Thắng ra. Haha có ai mà rảnh thế không? Nó tuy đã đồng ý với Thắng nhưng chẳng có chút tình cảm gì ngoài tình bạn! Nó biết như thế sẽ làm tổn thương Thắng nhưng nó không có sự lựa chọn vì nó càng không muốn Thắng vì nó mà buồn đau thêm. Nó khẽ nhếch môi cười sau khi đọc xong. Muốn đánh nó thì ok nó chịu. Tuy là con gái nhưng nó cũng có vài món võ phòng thân. Nó tiếp tục làm việc cho đến giờ ăn trưa .

Tối đến nó nằm một mình trong phòng, nó đang phân vân có nên đến phòng thử nghiệm không? Và đến để làm gì chứ? Cứ thế nó suy nghĩ rồi ngủ quên mất không hay

11h đêm nó chợt tỉnh lại không hiểu vì sao nó lại tỉnh lại. Đầu nó cứ bảo nó hãy đến phòng thử nghiệm mãi rồi nó cũng không thể từ bỏ ý nghĩ đó. Nó khoác vào một chiếc áo ra lấy xe chạy ngay đến phòng thử nghiệm của HP

“Không biết anh P đã về chưa? Anh ấy đã ăn gì chưa nữa” _nó tự nghĩ rồi cho xe ghé vào một quán ăn đêm mua một phần cháo. Không hiểu sao nó lại thích thú đến thế nữa?

Cầm khay cháo trên tay nó đi thật nhẹ. Đứng trước một căn nhà to lớn. Cánh cửa được khóa rất công phu. Ổ khóa nhỏ nhưng rất chắc bằng máy tính. Nó nhập mật khẩu vào “cạch” cánh cửa to lớn hé ra một bên nó tiến vào trong

P đang chăm chú nhìn những mảnh ruby để tìm cách ghép chúng lại một cách đẹp mắt. Bàn tay của anh thật điêu luyện những mảnh ruby từ từ dính lại với nhau thành hình con rồng. Chợt anh nghe có tiếng bước chân vội đeo mặt nạ vào rồi đi tìm chủ nhân tiếng động đó

-Cô làm gì trong đây? Sao cô biết mật khẩu mà vào

-Em được Duy gọi vào!

-Để làm gì? _P hỏi

-Anh vừa phải thôi nhé! Nè ăn đi _Nó chìa khay cháo ra trước mặt P

-Cái gì? _P hỏi

-Cháo, ăn đi _Nó cười

-Tôi không ăn _P nói rồi tiếp tục làm việc

-Chiều giờ anh đã ăn gì đâu!

-Kệ tôi! Liên quan gì đến cô

-Này! Anh đủ rồi đó! Tôi quan tâm nên mua cho _Nó quát lớn

-Không cần _P dừng tay lại đôi mắt nhắm hờ

-Anh!!Tôi cũng không có rãnh mà quan tâm tên điên như anh!!Là tôi muốn anh còn nguyên cái mạng để có thể hoàn thành sợi dây chuyền đúng lúc

-Ra là thế_P cười khẩy

-Sao lại cười?

-Liên quan gì cô!Cô ra ngoài được rồi.Cầm theo cháo luôn

-Tôi sẽ đi nếu anh ăn hết chúng

-Thôi được!Tôi sẽ ăn hết_vừa nói xong P cố sức ăn hết khay cháo trước mặt nó

“Phải làm sao đây Trang?Anh ấy quá giống anh Phú,cái vẻ mặt lạnh lùng đó nó quen quá!”_nó nhìn P ăn mà cõi lòng cứ nghĩ đến Phú không ngớt.P quá giọng Hấn từ những cử chỉ nhỏ

-Xong rồi đó..Cô..

Câu nói của P chưa dứt thì đầu môi anh ảm lên và ngọt cách lạ thường.Nó không thể kìm chế khi nhìn anh.anh làm nó nhớ đến Hấn rất nhiều đến nỗi nghĩ anh là Hấn.Nó đã không ngại ngần đặt môi mình lên môi anh làm anh đơ hình lập tức

-Anh Phú!Em nhớ anh_Nó thỏ thẻ trong lòng anh

-Em..em..._Vòng tay nó ngày một chặt hơn.P cảm thấy nhói ở tim nhưng anh không thể làm gì được

-Anh đừng nói!Em biết em đang nhầm nhưng xin cho em mượn lòng ngực của anh một chút_Nó thỏ thẻ lần nữa.Đôi mắt đã ngập trong nước mắt và nó đã vỡ òa trong lòng anh thật sự

P đơ hình với thái độ của nó,anh không biết nên làm gì lúc này?Có nên đẩy nó ra không?Không!Anh không vô cảm đến thế.Anh đã thực sự yếu lòng khi thấy những giọt nước mắt của nó.Anh có nên nói cho nó biết sự thật đằng sau chiếc mặt nạ đó không?Một chút nao lòng anh bất động

OoO

Sáng hôm sau nó lại được Thắng đưa đến HP.Nhưng hôm nay nó thật lạ,nó chọn một chiếc quần mềm mại ôm sát đôi chân thon dài.Chiếc áo mỏng manh nhưng không hề hở hang.Nó nhớ lại hôm qua lúc cùng P,lúc đó nó thấy P thật đáng yêu trong cái vẻ lạnh lùng chết người đó

-Em đi làm vui vẻ nhé!_Giọng Thắng cất lên kéo nó về thực tại.Anh hôn nhẹ lên trán nó

-Anh cũng thế_Nó trả lời rồi bước vào phòng làm việc

Công việc hôm nay thật dễ dàng.Nó chỉ đến để quan sát người khác làm việc nên đâm ra chán.Trang phục thì đã được bên Daca làm còn phụ kiện đã có P thủ vai.Nó vung vai ngáp dài nhìn thật đáng yêu.Không biết từ khi nào nó đã bỏ quên cái bề ngoài băng đá ngày xưa,chắc có lẽ là từ khi gặp Hấn

Nó chợt nhận được một tin nhắn cảnh báo nó tránh xa Thắng ra.Haha có ai mà rãnh thế không?Nó tuy đã đồng ý với Thắng nhưng chẳng có chút tình cảm gì ngoài tình bạn!Nó biết như thế sẽ làm tổn thương Thắng nhưng nó không có sự lựa chọn vì nó càng không muốn Thắng vì nó mà buồn đau thêm.Nó khẽ nhếch môi cười sau khi đọc xong.Muốn đánh nó thì ok nó chịu.Tuy là con gái nhưng nó cũng có vài món võ phòng thân.Nó tiếp tục làm việc cho đến giờ ăn trưa

20. Chương Cháp 19

-Tụi mày nên biết làm gì rồi chứ?_Giọng nói đánh thếp của Diệu Linh vang lên

-Tụi em đã biết!_tiếng nói của một đám con trai trả lời

-Dần mặt nó thôi_Diệu Linh nói tiếp

-Chị cứ yên tâm

OoO

Hôm nay Thắng nhanh lẹ kéo nó đi ăn trưa vì anh sợ lại vụt mất nó. Anh và nó ngồi vào bàn ngược nhìn nhau. Chẳng hiểu sao nó lại thấy có lỗi khi nhìn vào đôi mắt anh đến thế

-Chiếc mình đi chơi nhé!_Thắng nhìn nó nói

-Đâu?_Nó trả lời

-Đi rồi sẽ biết_Thắng tỏ vẻ mơ hồ

-Ừm!_nó nói tiếp

-Hôm qua em có gặp tên P đó không?_Thắng dò xét

-Không!_Nó trả lời

-Vậy mới ngoan chứ?_Thắng cười

Một ngày làm việc trôi qua, nó mệt mỏi bước theo Thắng ra xe để anh đưa nó đi đâu đó? Thấy Thắng rất hào hứng nên nó không nỡ đập tan nụ cười của anh! Thắng đưa nó đến một quán ăn Nhật, ở đó mọi thứ thật đẹp và thanh tĩnh. Thắng đẩy nhẹ nó ngồi xuống (theo kiểu Nhật nhé) rồi anh cũng ngồi xuống đối diện với nó (tg : cái này mình xin lỗi vì không biết rành về các món ăn ở Nhật. Nên các bạn đọc cứ nghĩ là đã ăn xong giùm nhé)

Sau khi ăn nó lại được Thắng đưa đến một khu vui chơi trong thành phố. Người như nó nào biết chơi mấy cái trò con nít đó mà anh lại đưa đến đây! Nó chán nản chạy đến một trò chơi nhìn thấy thú vị đó là cái trò bắn súng thì phải? Thắng nhìn mà há hốc mồm khi thấy nó bắn không trệch một điểm nào cả! Có lộn không nó hay đến thế luôn kìa

-Anh đi mua cho em ít bắp rang_ Nó tự dưng nói

-Đợi anh một chút_Thắng chạy thật nhanh đi mua ngay. Đây có thể là lần đầu nó yêu cầu anh làm gì đó

Nó lại tiếp tục chơi mà không hay rằng có những cặp mắt đang nhìn mình

-Trang! Là em đó hả_ Duy khều vai nó

-Haha là mày! Từ khi nào mày biết vô đây thế_ Sandy cười khẩy chọc nó

-Hai người đi chơi hả_ Nó giật mình hỏi vì sự xuất hiện của Duy và Sandy

-Ừm mày định chỉ mày mới được đi à!_ Sandy chống tay ngang hông

-Hề hề con này. Muốn bà cho ăn đấm phải không?_ Nó phùng mang

-Hehe đâu có_ Sandy nói gờ

-Thôi được rồi! Mà em đi với ai thế?_ Duy hỏi

-Anh Thắng

Duy chợt tỏ vẻ không thích rồi lại gật gù

-Anh Duy! Anh P có đi không?_ nó hỏi tiếp có vẻ ngại ngùng

-Không! P phải làm?

-Làm cả ban đêm luôn sao?_ Nó giật mình

-Ừm từ đây cho đến khi xong sự kiện thì có lẽ P phải làm không ngừng nghỉ

Nó chợt trùng xuống nó lo cho P. anh làm việc như thế liệu có kiệt sức khi chưa xong chuyện không? Nói đến đó thì nó đã nhói từng hồi trong tim. nó muốn đến gặp anh ngay lúc này!

-Chào hai người_ Thắng từ đâu chạy lại vẻ mặt ngạc nhiên khi thấy Duy và Sandy

-Chào cậu!_Duy hững hờ trả lời vì cậu vốn đã không thích Thắng
-Chào anh!_Sandy cũng trả lời theo cho phải phép
-Thôi!Hai người đi chơi vui vẻ bọn tôi về trước đây_Duy nói rồi vẫy tay bước đi
-Chào!_Thắng cũng cười nói trả lời nhưng đâu ai biết sau vẻ mặt đó là cả một màu đen
-Anh Thắng em có việc về trước_Nó nói vội rồi chạy đi không để Thắng níu lại
-Này!Trang ..trang Trang đợi anh với_Thắng chạy theo miệng gọi tên nó không ngừng
OoO

Taxi dừng lại trước cổng vào HP do đang gấp rút thực hiện hợp đồng nên mọi nhân viên nằm trong phụ trách đều có thể vào trong đó có nó

Nó bước ngay đến phòng thử nghiệm,mỗi bước như rất gấp cũng chỉ để đem đồ ăn đến cho P nó nhập mặt khẩu rồi bước vào trong

Từ phía ngoài cánh cửa Thắng nhìn theo đôi mắt tức giận đập mạnh vào tường.Anh chạy thật nhanh ra khỏi HP,anh là người thua cuộc.Dù cho bao nhiêu cố gắng từ anh cũng chỉ là vô nghĩa.Anh đã yêu nó rất nhiều để rồi đổi lại anh chỉ nhận được sự thương hại.Anh không đáng thương đến thế?Sao hôm nay mi anh ướt,một loại nước mà từ trước giờ anh chưa từng tạo ra vậy mà đến phút cuối nó đang ban cho anh được khóc.Anh khóc rồi sao?Gương mặt điển trai đó bị nước mắt làm nhoè đi.Anh có phải quá vô dụng nên bị nó bỏ rơi không?

Anh dừng lại tại một quán bar.Uống cho quên sự đời và uống để quên cả nó.Nhưng làm sao dễ đến thế,anh uống càng ngày càng nhiều đôi mắt anh cũng mờ dần nhưng hình ảnh nó vẫn không phai.Anh gục xuống bàn.

OoO

”_sao anh phải khổ đến thế?Đã có em rồi mà!Em ghét những người làm anh đau.Ghét anh cứ ép mình sống như thế,Cô ta không yêu anh đâu!Anh hãy tỉnh lại đi_Diệu Linh ướt đầm nước mắt nắm chặt tay Thắng

Cô đã đưa anh về đây.Thật ra từ trước giờ cô luôn đi theo anh luôn quan sát anh từ phía sau dù bị anh từ chối.Cô có một tình yêu thật mãnh liệt một tình yêu mà rất ít người có được.Cô đã lầm khi nghĩ mình yêu Phú nhưng rồi trái tim cô nói rằng.Lần đầu gặp Thắng cô đã lỗi nhịp đập để rồi cuộc đời cô thật sự gắn kết với anh!Cô sẽ mãi yêu anh cho dù anh không chấp nhận.Cô sẽ chứng minh cho anh thấy tình yêu của cô dành cho anh rất lớn

21. Chương Cháp 20

OoO

Nó bước vào trong,đôi mắt cố tìm P và rồi nó dừng lại ở anh!Đôi tay cần cù những mảnh kim cương đôi mắt không chớp và đôi vai như đang mỗi một rất nhiều.Nó tiến lại khều nhẹ vai anh!Hôm nay anh vì tập trung vào phần quan trọng nên không để ý nó đến .Anh vẫn hăng say làm việc cho đến khi nó khều vai mình

-Cô đến làm gì?
-Em đem cơm cho anh!
-Tôi ăn rồi!Cô đem về đi
-Ăn rồi thì ăn nữa_Nó trả lời
-Cô về đi!_P quát lớn
-Anh đủ rồi nhé!Về thì về tôi cũng chẳng thích ở đây đâu!_Nó đặt khay cơm xuống rồi tức giận bỏ đi

Anh không đuổi theo anh cũng không làm gì chỉ biết nhìn nó chạy đi. Pack một tên máu lạnh như anh không thể làm những điều vô bổ đó! Anh cần làm xong kế hoạch của mình rồi sẽ tính đến việc khác sau! Anh không muốn nó sẽ gặp nguy hiểm nào về kế hoạch của anh cả!

Anh nằm xuống bên ghế nhìn vào khay cơm. Chẳng hiểu gì anh lấy ra ăn ngon lành rồi tiếp tục làm việc

OoO

Hai ngày sau có vẻ là ngày nhàm chán nhất nó không gặp ai hết. Duy và Sandy phải đi qua Mỹ để rước ba và mẹ của cậu (của Hấn) về để dự sự kiện sẽ tổ chức vào đêm ngày mốt. P thì chẳng thấy đâu, nó biết rõ là anh ở đâu nhưng vì giận anh nên không thèm tìm. Còn Thắng thì tự dưng mất tích.

một đêm buồn trôi qua. Nó, Thắng hai người cùng một tâm trạng. Hôm nay Thắng không đến rước nó. Có chút buồn nhưng rồi sẽ vui vì như thế sẽ tốt cho anh! Vậy là hôm nay nó từ lấy xe đi rồi!

Nó bước vào phòng làm việc trong sự ngạc nhiên vô cùng. Mọi trang phục đã xong hết rồi. Chỉ còn chờ P nữa thì hợp đồng sẽ có hiệu quả

-Mọi người thật hay chỉ mấy ngày đã hoàn thành hết rồi! Nó nói

-Tất cả do phòng chúng ta toàn nhân tài đó em! Thanh nói xong cả nhóm cười

-Hôm nay mình đi ăn mừng nhé! Để em khao! Nó vui mừng nói tiếp

-Thế thì còn gì bằng. Đi nào mọi người chúng ta vào Bar hay Karaoke? Một người khác nói

-Vào Karaoke đi! Cả nhóm đồng thanh

-Vậy mình đi nào?

Ai nấy vui mừng sắp xếp đồ rồi nhanh chân đi quẩy. Đã lâu rồi nó không đi hát để xem lần này nó sẽ hát thế nào?

P đã mấy hôm không ra ngoài. Trong anh cũng tiêu tụy dần. Gương mặt tỏ vẻ mệt mỏi. Hôm nay anh cũng hoàn thành xong nhiệm vụ của mình chỉ còn một công đoạn cuối là cho sợi dây ngấm trong loại dung dịch gì đó của anh tạo ra để sáng và bóng hơn bình thường. Trong thời gian chờ đợi anh ra ngoài hóng tí gió để khỏe hơn. Đã mấy hôm không thấy mặt trời giờ ra ngoài tuy có hơi nồm nhưng có một cảm xúc gì đó rất vui. Anh vung tay hứng lấy ánh nắng rồi tựa lưng vào tường ngắm những làn mây đang trôi, cảm giác thật yên bình làm sao? Chiếc mặt nạ vẫn yên vị trên gương mặt anh và có lẽ là không

-Đến rồi! Mày sắp phải bị vứt rồi! P cười khẩy rồi bước chậm chậm như đợi một ai đó tiến theo mình. Anh mở cửa phòng thử nghiệm rồi bước vào trong. Đôi mắt anh bình thản

-Mày trốn ở đây à! Thắng từ phía sau nói lớn theo anh là 3 tên to con. Không hiểu sao họ lại vào đây được vào giờ này chứ. Phải có một nguyên do

-Bọn mày làm gì ở đây! Sao bọn này vào đây được! P tỏ vẻ ngạc nhiên

-Mày nghĩ lâm già giữ cửa đó làm gì được bọn tao! Thắng khinh khỉnh

-Bọn mày muốn gì? P hỏi

-Lấy vài thứ! Tụi bây lượm cho tao! Thắng ra lệnh

Cả bọn đập phá mọi thứ trong phòng cốt chỉ để tìm thành quả của P mấy ngày qua. Thắng căm thù P nên muốn anh và cả HP phải thô lỗ nặng trong vụ việc trên

-Bọn mày quên là ở đây có camera à! P nói tiếp anh chẳng có thái độ ngăn cản nào

-Ha ha nếu sợ tao đã không đến. Mấy cái đó giờ chỉ là đồ bỏ thôi! Không còn công dụng đâu? Thắng nói tiếp

P chợt cảm thấy run. Anh sợ thành quả mình mấy ngày hôm nay sẽ tan thành mây khói. Không chút trằn trụi anh chạy đến ngăn cản mấy người đó lại nhưng anh chỉ là một người bình thường không hề biết đến võ. Anh chỉ biết dùng sức thôi nhưng trở trêu anh chẳng những không làm được gì lại còn bị cả bọn đánh

nữa!Người đánh vào bụng người đá vào chân người tán mặt.Thân thể anh lại hoà vào máu càng đau càng đau!Máu từ miệng từ mũi lan ra làm anh kiệt sức

-Dừng lại được rồi!Tao đã tìm gặp_Thắng hô lớn

Thắng đưa sợi dây đến trước mặt P về mặt khinh người

-Mày thấy cái này là gì không?

.....

-Haha không nói nổi nữa à!

....

-Để tao xem gương mặt thật sự của mày_Thắng đưa tay sờ vào chiếc mặt nạ của P.Anh đang chìm dần vào giấc ngủ giữa ban ngày

Reng Reng!!

Thắng giật mình rút tay lại rồi ra hiệu cả bọn chạy nhanh mà không quên lấy theo sợi dây chuyền vì đó là chuông báo kẻ đột nhập

OoO

Tại phòng karaoke Nó và mọi người đang vui vẻ hát hò.Ai nấy đều mạnh dạng lên hát kể cả nó.Nó chọn bài Minh yêu nhau đi của Bích phương (hả ai đó quên rồi) giọng hát thanh thoát vang lên làm im bật cả phòng.Mọi người đều chăm chú nghe nó hát mà quên cả vui chơi

“Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi anh”

Câu hát vang lên làm tim nó nhảy lên vì nó lại nhớ đến Hân và một người khác đó là P.Đã mấy hôm nó không gặp P không biết anh có khỏe không nữa?

Nó dừng việc hát hò ra ngoài hóng gió,cảm giác thật dễ chịu làm sao?Nhưng tim nó đau lắm,cứ như bị ai cào xé vậy!Chưa kịp làm gì nó đã bị một đám con trai kéo vào một căn phòng khác!

-Các người muốn gì?_Nó tức giận hỏi

-Muốn gì là muốn gì_Một thằng trơ mặt ra

-Nhả ranh_Nó hất tóc

-Mày nói gì_Một tên khác nói tiếp

-Mày điếc hay không nghe được?

-Tao không muốn nói nhiều.Mày nên tránh xa Thắng và đừng làm cậu ấy đau lòng.Nếu không đừng trách_Tên đứng đầu nói

-Tại sao?_nó cười khẩy

-Tao nói ày biết giờ này chắc thằng P gì đó của mày xuống gặp diêm vương rồi đó con_Tên đó nói tiếp giọng khinh khỉnh

-Tại sao?_Nó có phần lo lắng nhưng cố giả vờ

-Mày nghĩ Thắng sẽ làm gì tên đó!Hahaha_Tên đó cười lớn

“Chát!” tên đó vừa dứt lời thì nó đã cho hân ăn nguyên bàn tay xinh đẹp của nó.Tên đó liếm môi cười khẩy

-Được lắm!Tao không muốn đánh con gái.Mày nhớ là tránh xa Thắng ra_Tên đó nói tiếp

-Tôi nói luôn,tôi và Thắng không là gì cả,Các người nói với anh ta đừng làm phiền tôi.Và nhớ nói với Diệu Linh là có ngon thì tự giữ chứ đừng nhờ vả người khác!_Nó đẩy mạnh tên đó rồi bước ra thật nhanh nó đang vội nó muốn biết P thế nào rồi!

Cắt ngang cuộc vui của mọi người nó thanh toán tiền xong rồi chạy thật nhanh đến HP. Nó sợ P sẽ lại đi như Hấn nhưng nó thật khủng có phải không? Một tập đoàn lớn như HP sao lại để chủ tịch của mình bị đánh được! Trớ trêu thay Phòng thử nghiệm của HP lại nằm cách biệt với những khu khác nên nguy cơ P có chuyện là hoàn toàn có thể xảy ra.

Nó lút tìm từng phòng nhưng không thấy anh. Nó chạy hỏi mọi người nhưng họ đều nói không thấy. Nó gục xuống vách tường nó lại khóc. Sao bây giờ nó lại yếu đuối đến thế “không! Mình phải tìm anh nhanh lên. Tất cả đều không có trừ khi”_nó thầm nghĩ

Ngón tay vội vã nhập mật khẩu vào phòng thử nghiệm nó run lẩy bẩy. Liệu có P ở trong không “Không đâu phòng này có mật khẩu rất bí mật người bình thường không vào được”_Nó nghĩ

Chạy thật nhanh vào trong nó cố tìm P. Mọi thứ trước mắt nó là một đống đổ nát. Chắc chắn là vừa có đánh nhau, không lẽ nó đã muộn? Không nó không muốn thế. Nó chạy tìm P rồi chợt khựng lại khi thấy anh đang nằm trên sàn đôi mắt không hề mở và thân hình nhuộm đầy màu máu. Vỡ òa trong tiếng nói nó chạy đến bên anh. Đặt đầu anh tựa vào gối mình nó không dám tin là anh đang mất rất nhiều máu

Không một chút trần trụi nó gọi cho cấp cứu đến rồi gọi tiếp cho Duy. Cậu vừa cùng Sandy đưa cha và mẹ cậu về nước hay tin liền chạy ngay đến.

“Anh gắng lên! Xe cấp cứu sắp đến rồi!”_Nó ôm p vào lòng

Chợt như nhớ ra điều gì đó nó đưa tay lên mặt anh nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ đen xuống. Đập vào mắt nó là gương mặt điển trai của Phú ngày nào! Là Hấn, Hấn chưa chết. Là Hấn, Người mà nó yêu thương. Đây có chăng chỉ là mơ-một giấc mơ vô lí nhưng nếu là mơ thì xin cho nó đừng tỉnh lại

-Anh.....anh.....Phú_Nó bàng hoàng nhận ra đây là thực tại sau cú tự bạo má thật mạnh

Nó khóc nức nở ôm lấy Hấn, những giọt nước mắt hạnh phúc biết bao. Nước mắt lăn dài trên má thấm qua vạt áo Hấn. Nước mắt thấm cả gương mặt Hấn. Nó đã chờ cái ngày này lâu rồi từ lâu nó đã nghi ngờ P nhưng thật không ngờ điều nó nghi lại là sự thật. Nhưng tại sao Hấn lại giấu nó còn tỏ thái độ khinh bỉ nó? Hấn có biết những lúc đó nó đau lắm không?

Hấn(Pack) từ từ mở mắt ra khi nghe tiếng khóc của ai đó! Hấn sững sốt khi thấy nó đang ôm mình khóc và chiếc mặt nạ cũng đã được tháo ra. Có phần bất ngờ về sự xuất hiện của nó nhưng Hấn nghĩ có lẽ đã đến lúc kết thúc trò chơi tìm kiếm này rồi Vuốt nhẹ mái tóc rối tung của nó Hấn đau đớn nhưng cố tỏ ra không sao

-Em nín đi

-Anh....Anh không sao chứ?_Nó hỏi vẻ mặt lo lắng

-Anh không sao?_Hấn cố gắng nói

-Tại sao anh lại giấu em! Anh có biết em nhớ anh lắm không?

-Anh..Anh..

-Pp sao rồi!_Duy cùng Sandy và cha mẹ mình chạy đến

-Anh ấy không sao?_Nó trả lời

-Là là anh....Phú_Sandy hốt hoảng

-Thôi xe cấp cứu đến rồi! Đưa vào cái đã rồi giải thích sau_Mẹ Hấn (tức mẹ Duy. Cha Mẹ Hấn xem Duy như con ruột nên xưng hô thế)

Duy xốc Hấn lên đưa ra xe. cha mẹ Hấn lên theo còn Duy lấy xe đưa nó và Sandy đi theo

Hấn được sơ cứu vì chỉ bị ngoại thương. Mọi người thở phào nhẹ nhõm

-Anh Duy chuyện này là sao?_Nó nhìn Duy hỏi

-Phải đó! Anh nói đi!_Sandy cũng nói vào

-Chuyện là vậy nèk. Ngày một tự hiểu hahaha_Duy cười khoái chí

-Là sao?_Sandy nhìn nó mặt ngu

-Xi.....tên chết tiệt_Nó nói mà mắt liếc nhìn Duy

-Thôi!Phú tỉnh rồi kìa.Các con vào thăm đi_Chà Hấn từ trong bước ra nói

Hấn đã được bằng bố kĩ lưỡng.Lại còn được mẹ mình chăm sóc khác nào ông hoàng!Trong bà rất thương Hấn (nói thừa con không thương) và trên mặt bà còn hiện rõ nỗi buồn chắc do xa Hấn lâu nên nhớ.Nó tiến lại bên Hấn,có chút rụt rè khi có mặt mẹ Hấn nên nó bị biết lạng thình.Còn Sandy thì khác cô từ khi gặp được cha mẹ Duy thì như con sáo cứ líu nhịu làm họ cười suốt

-Thôi các con cứ bình thường.Người một nhà không mà.Để mẹ ra ngoài mua ít đồ ăn ấy đưa_Mẹ Hấn nói thế vì thấy con dâu tương lai còn nhát quá

Câu nói người một nhà của bà làm tim nó muốn nhảy lên ca múa cũng may là nó chụp kịp nếu không thì.Sandy thì hí hửng nhìn Duy cười không ngớt

22. Chương Cháp 21

Hấn ra hiệu cho Duy ở lại còn Nó và Sandy ra ngoài.Dù có hơi bực mình nhưng cũng phải đi.Trước khi đi Nó còn không quên đưa cho Hấn một cái nhìn lạnh hơn băng.

Duy ngồi xuống cạnh Hấn vẽ mặt vui vẻ

-Thế nào?_Duy hỏi

-Xong rồi!Đi lấy đi_Hấn Cười khẩy

-Ok

Duy đứng dậy ra khỏi phòng vẽ mặt hớn hờ chạy đến HP

-Anh Duy chờ em với_Sandy chạy theo Duy miệng không ngừng gọi tên cậu

-Anh Duy đi đâu thế?_Nó vào phòng hỏi Hấn

-Đi lấy ít đồ_Hấn nói rồi lấy tay nghịch tóc nó

-Sao anh phải giả chết.Anh làm em lo lắng biết không?_Nó nũng nịu nói.Tay đánh nhẹ vào tay Hấn

-Em có biết anh đã bị Thắng đánh

-Có sao?_Nó há hốc

-Nhưng không sao nhờ anh ta mà anh nhớ lại mọi chuyện trước đây_Hấn Cười

-Sao.....sao ...anh đã nhớ lại_Nó mừng rỡ ôm lấy Hấn

-A.a.a.a. Đau ..._Hấn nhăn mặt

-A..em quên..anh không sao chứ_Nó hốt hoảng lên

-Gãy 3 be sườn rồi hu hu __ Hấn làm mặt cún con

-Xạo nèk ...Bụp!_Nó đánh mạnh vào ngực Hấn.Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời

-Khực khựcđau .._Hấn ôm bụng ho

-Em xin lỗi.Đã đỡ hơn chưa?_Nó vuốt vuốt lưng Hấn vẽ mặt ngây thơ vô số tội.

OoO

-Hahaha để xem HP sẽ làm gì để có thể làm lại sợi dây chuyền kịp thời hạn_Diệu Linh tay nâng niu sợi dây chuyền mà Thắng đã lấy từ P

-Em đem nó về công ty của em ra mắt vào ngày mai đi_Thắng tựa lưng vào ghế

-Thôi được!Em rất thích_Diệu Linh cười khoái chí rồi hí hửng đi

“Em đừng trách anh!Đó là cái giá em phải trả!”_Thắng gặng từng chữ

OoO ngày hôm sau

-Anh...anh Phú!A.a.a.a. Chào cha mẹ_Sandy xông vào phòng rồi khựng lại khi thấy cha mẹ Hấn.Thật ra cô đã được Duy giới thiệu và cả nhà đã đồng ý nên cô kêu thế cho quen dần

-Có chuyện gì mà con hốt hải thế_Mẹ Hấn nói ôn tồn

-Có gì con cứ nói_Chà Hấn nói

-Dạ là chuyện bên Kany mới công bố một mẫu dây chuyền mới và người quảng cáo là Diệu Linh.Nhưng đặc biệt mẫu đó rất giống của anh Phú!Liệu chúng ta có bị mất bản quyền sáng chế không?Họ đã công bố rồi đó!Cha mẹ với anh Phú mau tìm cách giải quyết đi_Cô nói hốt hải không kịp thở

-Sao!Có chuyện đó à!_Chà mẹ Hấn đồng thanh sốc

-Dạ!Đây nè_Cô đưa cho ông bà một sấp báo mới trong đó quả là có tin Kany công bố mẫu trang sức mới.Ông bà như không tin vào mắt mình tựa lưng vào nhau lo sợ.Vì nếu như đến mai mà không có mẫu trang sức thì sẽ vi phạm hợp đồng với Daka tương đương phải bồi thường hợp đồng gấp 3 lần cho Daka

-Sao lại có chuyện này!_Ông nhìn Hấn

-Hôm đó Thắng đã đến cướp.Con không biết cậu ta đã làm gì với bọn nhân viên mà chúng cho họ vào!_Hấn nói

-Có chuyện đó nữa!Ta phải thanh trừ bọn chúng_Ông tức giận nói

-Thôi !Đang giờ chúng ta cần phải tìm cách giải quyết.Ông đừng giận quá ảnh hưởng sức khỏe_Mẹ Hấn nói

-Phải đó ba_Sandy nói

-Mọi người đừng căng quá để con tìm cách!_Hấn lạnh lùng nói

-Cách gì?Mà làm sao kịp?_Ông hỏi tiếp

-Nếu không kịp thì mình bồi thường hợp đồng_Hấn nói tỉnh bơ

-Con nói thế mà nghe được à!Cả tập đoàn ta đã rầy dựng bao lâu nay không lẽ chỉ vì chuyện này mà phá sản

-VẬY CHỨ CHA MUỐN CON LÀM GÌ?_Hấn quát lớn làm mọi người giật mình

-Mày!...mày..ai dạy mày cái thói đó_Ông tức giận.Đôi tay run run

.....

-Thôi tôi xin hai người!_Mẹ Hấn khóc lóc

“””Chát!!!_Tiếng bàn tay chạm vào mặt ai đó vang lên nghe chói tay.Cái tát đó rất mạnh

-Sao anh có thể nói ra những lời đó_Nó đã nghe được câu chuyện từ ngoài cửa.Tức giận và thất vọng về Hấn nên đã tông cửa chạy vào tát thật mạnh vào mặt Hấn

-Con...con_Mẹ Hấn run run vì đây là lần đầu có người dám tát vào mặt con trai bà

-Em...em_Hấn Lấp bắp

-Em thật thất vọng về anh!Cả tập đoàn mà cha anh đã rầy dựng vậy mà chỉ một chút khó khăn anh đã đòi bỏ nó.Anh có xứng đáng là chủ tịch không?_Nó quát lớn

Mọi người nhìn nó đơ hình.Chẳng ai dám tin có ngày nó lại như thế với Hấn.Hấn Không nói gì nữa.Vuốt nhẹ vùng má bị nó tát một cách bình thường cười khẩy thật lớn rồi chạy đi mặc cho những vết thương kia đau đớn.Mọi người nhìn theo hốt hải chỉ trừ nó là rất bình thản không có phản ứng gì.Nó ngồi xuống giường lao đi những giọt nước mắt.

23. Chương Cháp 22

Không ai đuổi theo Hấn cả! Mặc trong mình bộ đồ bệnh trông ngược đời nên Hấn còn biết khôn mà vào một shop thời trang thấy bộ đồ khác. Hấn đi đến một quán bar gần đó. Mỗi bước đi là một nhát dao đâm vào tim mình "sao nó có thể đánh Hấn? Sao nó có thể mắng Hấn khi chưa biết rõ mọi chuyện! Hấn đau lòng về nó! Vì nó đã không tin tưởng Hấn mà còn cho là Hấn vô trách nhiệm.

Hấn sẽ uống thật nhiều cho quên đi hôm nay đến ngày mai thì mặt trời sẽ sáng lại. Nâng từng ly rượu trên tay Hấn chén sạch

-Dừng lại đi! _Nó nắm lấy cánh tay đang uống rượu của Hấn

-Buông ra! _Hấn Đã say nên không biết ai cứ giật tay lại miệng không ngừng la

-Em đưa anh về! _Nó đỡ Hấn đi

-Trang à! Sao em không chịu hiểu cho anh gì hết. Sao em không tin tưởng anh _Hấn lèm bèm trong cơn say. những lời nói của Hấn làm tim nó đau lắm. Nó biết nó đã sai khi không tin tưởng Hấn nên đã chạy theo Hấn đến tận đây

"Em xin lỗi. Tại em! _Nó thànghi

Nó đưa Hấn vào một khách sạn gần đó vì giờ mà về trong bộ dạng này không tốt mấy. Đặt Hấn lên giường nó định về nhưng không. Tay nó bị Hấn kéo lại một lực mạnh làm nó ngã nhào vào người Hấn

Hấn lật nó xuống anh nằm trên. Một phần đã thú trong Hấn trỗi dậy. Hấn Lướt đôi môi của mình vào người nó rồi dừng lại ở môi nó! Chiếc lưỡi mạnh mẽ xe đôi môi đang bịt chặt của nó ra rồi cảm nhận những ngọt ngào qua đầu lưỡi. Rồi từ từ xuống phía dưới. Đôi tay mạnh bạo tháo từng khuy áo nó ra, rồi đến những thứ vải khác được Hấn vứt đi không thương tiếc. Hấn bắt đầu khám phá cơ thể nó tự do.

Nó cố gắng đẩy Hấn ra nhưng Hấn quá mạnh nó không làm gì được. Một lúc sau nó bị sự nhiệt tình của Hấn mê hoặc nó bắt đầu hưng phấn đôi tay nhanh lẹ tháo chiếc áo Hấn đang mặc ra rồi đến chiếc quần. Nó nghịch trên lưng Hấn rồi la lên những tiếng đau đớn. Nó cố gắng kìm hãm cơn đầu nắm tay chặt lại. Rồi choàng tay qua vai Hấn nó hạnh phúc vô cùng vì nó biết Hấn sẽ không rời xa nó nữa.

OoO

Duy đưa Sandy vào xem phim kinh dị. Lúc đầu cô có vẻ e dè nhưng cũng chịu đi. Phim bắt đầu chiếu mọi ánh đèn đều tắt hết. Cô ôm sát tay Duy như sợ bị ai kéo dơ vậy

Cảnh phim ngày một ghê sợ hơn. Người trong rạp ai nấy đều che mặt lại (giống Ron)

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc trên mình chiếc áo dài trắng. Bóng dáng cô đang lững lờ trong gió. Cô chợt dừng lại đưa đôi mắt đang chảy máu nhìn mọi người. Rồi đột nhiên cơ thể cô thối rữa để lộ một mụ già đáng sợ

Sandy không la. Cô chỉ trèo thẳng lên mình của Duy ngồi. Gục mặt vào ngực cậu mà không biết mọi người đang nhìn mình. Với Duy thì đây là điều cậu muốn nên cứ cười mãi.

OoO

Tia nắng phả vào mắt nó làm nó tỉnh lại. Quay sang bên thì bắt gặp gương mặt đẹp trai vô bờ bến của Hấn làm nó hạnh phúc biết bao. Những hơi ấm từ Hấn truyền vào mặt nó làm nó ngáp dài rồi dụi đầu vào vai Hấn ngủ tiếp.

Hấn cũng tỉnh lại. Tuy có hơi giật mình về sự có mặt của nó nhưng cũng may Hấn còn kịp nhớ ra là mình đã là gì tối hôm qua. Ấu ếm hôn lên trán nó Hấn cũng ôm chặt nó hơn rồi chìm vào giấc ngủ

24. Chương Cháp 23

OoO

Tại đại sảnh phòng trưng bày của HP.Số lượng người có mặt đã gần mấy ngàn.Phòng được trang trí rất tỉ mỉ.Tối hôm nay có cả ba mẹ Diệu Linh và cô xuất hiện.Cốt cũng chỉ để xem HP sẽ làm sao để ăn nói với mọi người!Họ nhìn nhau cười gian xảo

-Kính Thưa mọi người!Cảm ơn vì sự nhiệt tình này!_Mc mở mic nói

-Hôm nay chúng tôi xin ra mắt các bạn bộ sưu tập thời trang kết hợp của HP và Daka

Mọi người nhìn nhau cười vui vẻ vỗ tay

-Để xem họ sẽ làm gì?_Diệu Linh trong trang phục điệu đà vài mảnh vải nói vào tai Thắng

Một cánh cửa mở ra để lộ sợi dây chuyền màu đen quý phái.Sợi dây tương đối nhỏ và tối màu nên bị mọi người trê trách.Trong đó có Diệu Linh.

Cô điệu đà bước lên sân khấu.Giật lấy mic rồi rảo một vòng quanh sợi dây chuyền.Sau đó tiến gần lại chỗ của Thắng nói lớn

-Tập đoàn HP nổi tiếng mà lại cho ra cái sản phẩm này sao???Haha mọi người nhìn đi đây là cái gì!Đây chuyền kiểu này thì đeo thế nào?VẬY mà nói là mẫu mới.Thật nhục nhã cho giới trang sức

-Mọi người nhìn xem mẫu mới của Kany chúng tôi.Thiết kế mới lạ thêm bề mặt bóng bẩy lại sáng.Đây mới đúng là công nghệ

Sau lời nói của Diệu Linh là tiếng xầm xì to nhỏ của mọi người.Hầu như không ai hài lòng với mẫu của HP cả

Pack từ trong bước ra tay cầm mic nhìn Diệu Linh và Thắng một cái lạnh như tiền làm cả hai đơ hình

-Tôi không muốn nói nhiều.Chỉ mong mọi người xem cái này xong tự hiểu về cách tìm lợi của Kany và làm mất danh dự của HP từ Daka

Câu nói vừa dứt thì màn hình hiện lên một video được quay lại tại phòng thử nghiệm của HP.Toàn bộ video là cảnh Thắng đến cướp mẫu trang sức của HP lại còn hành hung P.Mọi người đổ xô nhìn vào Thắng và Diệu Linh làm hai người lo sợ

-Làm sao có chuyện đó!_Thắng quát lớn

-Đương nhiên là có!_Duy bước ra

-Cậu nghĩ HP là một nơi thế nào mà muốn mua chuộc nhân viên dễ dàng thế.Tất cả đã là một cái bẫy chỉ chờ con mồi là cậu tự chui vô thôi_Duy nói tiếp

-Là sao?_Thắng đơ toàn tập

-Là chúng tôi đã biết trước có ngày anh sẽ bày trò nên đã chuẩn bị cho anh một cái lồng đó_Sandy bước ra

-Nhưng chưa đâu.Xem tiếp đi_P nói

Màn hình lại xuất hiện một video và trong đó là cảnh Thắng và một bọn người khác đang đánh Phú trong tình trạng say khướt.Cách ra tay thật tàn độc.Mọi người trong phòng kinh tởm Thắng và cả Daka.Cha mẹ Thắng và Diệu Linh vì sốc quá nên ngất đi và được đưa vào bệnh viện

-Thì sao!Phú đã chết_Thắng vênh mặt lên

“”Chát!!”_Nó tiến lại tát thật mạnh vào mặt Thắng,nó thật sự đã ghê sợ anh

-Em....em_Thắng nói

-Tôi không ngờ anh lại là loại người đó.Chính anh đã hại anh Phú

-Phú..Phú..Phú lúc nào em cũng chỉ biết có Phú!Thế còn anh em bỏ đâu!Là vì ai anh như thế này.Là em tất cả do em hết.Nếu em chịu quên Phú thì anh đâu như thế..LÀ EM TẤT CẢ DO EM HẾT_Thắng nói

25. Chương Cháp 24

-Em...em_Nó áp úng.Nó không ngờ tình yêu anh dành cho nó lại lớn đến thế

-Tại sao em lại đi yêu một người chết mà không phải là anh!

-Tôi chưa chết_P lên tiếng

-Cậu....._Thắng run run

-Phải tôi là Phú.Mọi thứ là một vở kịch dành cho cậu_Hắn lạnh lùng nói rồi tháo chiếc mặt nạ ra.Ai nấy biết Hắn đều sống sót vì không hề nghĩ Hắn là chủ tịch của HP cả

-Mày...Mày!!!_Thắng run lên từng hồi

-Không nói nhiều!Bắt cậu ta lại_Duy ra lệnh thì một tốp cảnh sát nắm chặt Thắng lại

-Tôi...tôi xin lỗi_Thắng gục mặt nói nhỏ nhưng cũng đủ để mọi người nghe

-Thả anh ấy ra!Hứa chứ là tôi dụ dỗ anh ấy làm thế?Anh ấy không có tội.Thả anh ấy ra đi!...Bắt....Bắt tôi nè.Tôi là người tội lỗi nè.Bắt tôi đi.Thả anh ấy ra.Tôi xin mọi người!_Diệu Linh ôm lấy Thắng khóc lóc không buông.Cô bắt chấp tất cả

-Em buông ra đi!Là anh sai!_Thắng chột khóc khi thấy Diệu Linh vì anh mà hy sinh thế

-Không!Là em!Em có tội..Bắt tôi đi thả anh ấy ra_Diệu Linh càng khóc lớn hơn làm mấy anh cảnh sát khó xử

-Thế bắt cô ta thả Thắng ra_Hắn lạnh lùng nói tiếp.Cảnh sát lập tức bỏ Thắng ra và bắt Diệu Linh lại

-Không!Thả cô ấy ra!Là tôi sai..Phú tôi xin cậu hãy tha cho Linh.Em ấy không có tội.Nếu không thì bắt cả tôi luôn đi.Tôi xin cậu_Thắng quỳ xuống trước mặt Hắn

Hắn chẳng thèm nhìn anh một cái

-Thế bắt cả hai!_Hắn nói tiếp

Thắng và Diệu Linh được đưa ra ngoài trước sự chứng kiến của nhiều người!Ai nấy đều im lặng vì không biết sẽ nói gì cả

-Xin lỗi mọi người vì một số rối loạn nhỏ!Chúng ta tiếp tục thôi!Xin ra mắt mọi người mẫu trang sức thật sự của HP

Nó từ trong bước ra vẻ mặt tươi cười nhìn mọi người!Ảnh của nó được chiếu lại qua màn hình lớn.Lộ số sợi dây chuyền và bộ váy nó đang mặc

Chiếc váy với thiết kế tương đối là vì được làm từ hàng nghìn hạt trân châu nghiền nát sau đó qua kĩ thuật tạo vôi nên kết dính chúng lại với nhau thành một chiếc váy.Đuôi váy là hình bông hoa hồng đen quý phái.

Mỗi đường li được đính vào một hạt kim cương đen tượng trưng cho những tầng lớp quý tộc.Chiếc eo được viền mỏng manh và cổ áo có hình rồng đang lượn.(mình không giải về thời trang nên mọi người thông cảm)

Đặc biệt làm mọi người trong phòng phải la lên đó là trang sức trên cổ của nó

12 mắc nối.Mỗi mắc có khắc hình của mỗi cung hoàng đạo bằng kĩ thuật mới.Nơi giao nhau giữa cái mắc là một viên kim cương đen được đục khoét.Điểm nhấn luôn luôn là ở mặt trước

Nó đi đến trung tâm của phòng.Đặt nhẹ lên mặt dây chuyền.đột nhiên mặt sợi dây chuyền biến đổi từ một hoa hồng sang con rồng đang ngủ .Nó lại chạm vào sợi dây chuyền.Lần này không có sự biến đổi nữa mà thay vào đó là những ánh sáng trong phòng tán xạ với sợi dây chuyền đều chuyển từ đen sang đỏ rồi tăng.Tổng cộng là 7 màu sắc rực rỡ

Mọi người trở mắt ra nhìn,ai nấy đều ngạc nhiên về sự việc trên

26. Chương Cháp 25: Cháp Cuối Nhé

OoO

-Tại sao em phải vì anh mà vô đây__Thắng nhìn Diệu Linh

-Vì em yêu anh!_Cô ôm lấy anh

-Nhưng anh!!

-Em biết anh cũng yêu em.Anh đừng dẫu

-Chúng ta giờ ra sao còn không biết lấy gì tương lại__Anh thở dài

-Không sao.Chắc vài năm là mình được thả.Lúc đó mình sẽ cưới nhau nhé!_Diệu Linh ngược lên nhìn anh cười hiền hoà

Thắng suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đồng ý.Có ai biết được rằng họ là một cặp đôi trời sinh không?Thắng ôm lấy Linh thật chặt.Linh tựa mình vào người Thắng cả 2 cứ thế mà không biết có một người đang nhìn mình.Người đó khẽ cười một nụ cười mãn nguyện

OoO Một Tuần sau

Tại một hội trường lớn.được trang trí đầy hoa là thảm đỏ.Tiếng nhạc,tiếng chim hót và cả tiếng cười nói rộn rã của mọi người đang tranh nhau chúc mừng cho 3 cặp đôi trước mặt

3 chàng trai mặc bộ đồ vest trắng bước ra tay cầm một chiếc hộp nhỏ nhỏ xinh xinh đứng ngay trung tâm hội trường.Một lát sau 3 cô gái với 3 bộ đầm cưới trắng thướt tha bước ra cùng cha mẹ của mình.Ai cũng cười vui vẻ nhìn nhau đầy hạnh phúc

OoO Đầu tiên là cặp Duy-Sandy

Sandy thướt tha đứng trước mặt Duy.Trông cô e thẹn khi mặc váy cưới làm sao?Làm trái tim Duy cứ muốn nhảy ra khỏi ngực

OoO tiếp theo là cặp Thắng-Diệu Linh

Những tưởng sẽ vào tù nhưng không!Họ thật may mắn khi Hắc đã không truy cứu lại còn không đòi bồi thường hợp đồng và xử lí án cấp bản quyền!Từ đó họ xem Hắc Như một người bạn thân.Giờ Thắng đã liên kết Daka và Kany lại với Hp cùng nhau phát triển

OoO cuối cùng là Hắc Và nó (HP_HT)

Nó hí hửng nghịch chiếc váy rồi e thẹn nhìn Hắc.Đôi mắt hai người nhìn vào nhau và con tim giờ đập chung một nhịp yêu thương

OoO

Ba chàng hạ một gối xuống trước mặt ba nàng.Tay mở chiếc hộp ra.Trong đó là một chiếc nhẫn có đính kim cương

“Làm vợ anh nhé!”_Ba chàng đồng thanh

Ba nàng nhà ta tỉnh hơn ruồi giấm không trả lời gì cả! Nhìn đất nhìn trời rồi chụp lấy chiếc nhẫn tung lên hoàn cước vào ba chàng

“Không lấy thì đến đây làm gì?”!

~*~ THE END ~*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-doi-lanh-lung>